

Da ropte han av all sin kraft: - Dette går jo strålende!
Vips, så fløy den sin vei igjen.
Eskimoene møtte opp i sine vakre drakter.
De kalte ham «vår nye eskimo».
- Det er de verste minuttene jeg har opplevd i mitt liv.
Og han greide å sende 380 000 krigs-fanger tilbake til deres hjemland.
De kom med sine gaver, store og små.
I sine siste år arbeidet han for de politiske flyktingene.
- Vil du være her på sirkus hver dag og ta ditt morsomme nummer og være med meg til fremmede Sand?
Hannene får avløsning og det er deres tur til å gå til havet og finne næring.
Men hun lå stille i sin blå utfordress med striper.
Det var hennes styrke.
Øynene mine klistret seg til dem, men mine rødkantete var ikke like strålende som deres.
Og en gang han fortalte at jeg ikke hadde arvet hans sans for matematikk, og at det oppfarende sinnet mitt ikke var fra ham, farget jeg undertøyet hans fiolett i vaskemaskinen.
Jeg fikk seks og flyttet ut min gule brikke.
Jeg har aldri vært så skjelven i mitt liv.
Det var min sak.
Sånt som dette bare skjer, sa mora hans første gang jeg snakka med henne etter...
Og Svein mente at det var viktig for min egen skyld.
Det er liksom ikke min stil.
Men jeg sier ikke stort når vi har våre såkalte samtaler.
På en måte kan du si at det var din skyld.
Min skyld.
Hans egen skyld.
Jeg skjønner ikke din avsky for matematikk, sa han undrende.
Hennes stil var i alle fall ikke logisk.
Det gjorde mange når de leste hennes stiler.
Ønsket Irene like sterkt som hun selv at Lise ville velge hennes stil?
- Om vi ikke sender din novelle denne gangen, går det flere tog, Siv, hørte hun Lise si.
På den niende dagen i den niende måneden har Kina sin drakedag.
De gikk inn på mitt værelse, og jeg så for meg hvordan de flirte av smykkeskrinet på kommoden og den bærbare PCen på skrivebordet.
Hvis Johanna datt, var det hennes skyld.
Jeg leser lett ditt navn, lo hun.
Deres land.
- Er det ikke rettferdighet i ditt land? spurte hun, og merket det rykket i moren.
Han ønsket å få sitt land tilbake.
De gråt hennes gråt og de redde menneskenes gråt.
«Du og dine myrånnder,» ropte han til Lille Rev og begynte å løpe.
«Du og dine myrånnder,» sa Braket igjen.
«Det er like mye min hare som din,» ropte Braket etter ham, «og jeg vil spise min del.»
Din dumme skilpadde, man leker ikke med maten!»
Det var nesten så han kunne føle sitt eget hjerte slå i takt med harens.
«Du får gå og samle ved til din mor,» sa han kort.
Fortsatt er du et barn og din vilje sitter på en grein i skogen,» sa Bjørnedreperen kort.
«Jeg fikk min del,» sa Braket triumferende.
«Din del?»
«En annen ting, du får be Braket om tilgivelse for din oppførsel når vi kommer hjem.»
Likevel kalte han henne mitt lille rådyr, mitt hjerte og mye annet dumt.
Han trampet over til sin egen plass og begynte å bunte sammen skinnene.
Mest for å kunne bygge et bedre, varmt hus, og skaffe henne et ordentlig vinterforråd, men også for å se om min far er blant oss ennå.
Derfor måtte det bli hennes egen beslutning.
«Se ikke så ulykkelig ut, mitt barn, endelig har jeg klart å bestemme meg.
«Ta imot vår gave,» sa han til elveåndene - De usynlige, «og la kanoene flyte trygt så vi alle kommer fram.»
«Det er din skyld!» ropte Braket rasende og slo åren i vannet.

Hans skyld?

Det er helt sikkert din skyld, alt sammen.»

«Er det så sikkert at det var Lille Rev som fornærmet åndene med sine tåpeligheter?

Halvmannen hadde sittet i sine egne tanker nesten hele tiden.

«Det må være etter din mor...»

Det var da han hadde gjort sin store dumhet.

«Vil du være min bue?» spurte han treet til slutt.

Så kappet han den akkurat ved sitt eget hode.

«Jo, det var visst din bue, det,» sa Bjørnedreperen og nikket liksom bekræftende til ham.

Sola hadde passert høydepunktet på sin vandring.

Han hoppet ut av sin egen kano og dro den langt opp på land, før han dro opp den andre.

Til sin store forundring kjente han at hun nesten ikke veide noen ting.

«Min reise gikk bra,» sa hun til slutt.

«Du er av min slekt,» sa han og smilte, «og derfor er du av vår alles slekt, og vi skal alle ta alle av deg.»

«La henne først få snakke med sine egne.

Musa hadde sagt sine første ord.

Han siktet og spiddet sin første.

I dag var det siste dagen av hans barndom.

Og han var hennes sønn.

Se hvordan fisken jager når den fanger sitt bytte i stillhet.»

«Dere er for store nå til å bli matet av deres mor,» sa Halvmannen.

Han hadde allerede vandret et godt stykke etter sin bror sola.

De hadde bare vist ham sin vokter.

Han hadde mest lyst til å reise seg og løpe sin vei, men han kunne ikke.

Hans eget og jervens.

Men husk ditt navn som du skal bære for deg selv...»

Moren hadde gitt Stella et glansbildealbum som hun igjen hadde fått av sin mor.

Han spiste forsiktig på dem, beveget leppene rullende over hennes harde, lukkede munn.

– Nå skal du få ditt første sugemerke, din jævla klegg.

Kysset munnen hans inni sin egen håndflate, men ble kvalm da hun plutselig tenkte på Christians munn.

– Ikke rot i mine saker, hørte hun Mariannes stemme utenfor døren.

Elven drev stadig forbi bak henne i sin kalde og voldsomme gråhet.

For hennes skyld, for Stellas skyld.

– Hvis man ikke tar sitt eget liv da.

Stella føler at hun synker inn i sin egen kropp.

– Jeg tror kanskje jeg kan skrive mine egne dikt.

Tora har sagt det er din skyld alt sammen.

Mitt navn er kvinne.

Stella, min egen unge.

Hun hadde sine egne jenter.

Dette er hennes dag, Stellas dag.

Du må ikke være redd ditt eget sinne.

Og duftene, fra blomsterhodene, fra det gjennomsløkte sommerregnet, fra hennes egen kropp.

Hennes ordenssans og hennes ro og hennes tålmodighet:

Med tiden ble vårt forhold mere spent!

Med tiden ble vårt forhold mere spent.

I 1952 fikk hun publisert sin første novelle, som hun også fikk en pris for.

1. februar samme år tar Sylvia Plath sitt eget liv.

Hun er død, tok sitt eget liv.

Det varme været utenfor vinduet siver inn gjennom vindussprekken og gir sykeværelset hennes samme lukt som morens dødsrom.

Stella vet at hun glemmer på en brann som bare er hennes egen.

Peter, som stadig holdt sin fange i et hardt grep, lot ham løpe etter den andre.

Akkurat da slo det ned i henne at hun aldri ville kunne ta sitt eget liv.

Min sorg er ekte, og det gjør at den er litt flott.

Manne er fornøyd med sine karakterer.

Hun vil ikke vise ham sine karakterer.

Drikk varmen fra min hånd, min hånd har samme blod som våren...
Der legger hun seg ned, strekker seg ut i sin fulle lengde mens solstrålene slikker henne begjærlig over hele kroppen.
«Vi er ukjent, men kjent av alle,» sa en gang apostelen Paulus om seg selv og sine medarbeidere.
Jeg måtte spørre ham om han trodde han var et større menneske enn vår stamfar Jakob som gav oss brønnen.
Min egen vannkrukke glemte jeg visst i farten.
De anerkjenner bare de fem Mosebøkene, og holder fremdeles sine gudstjenester på fjellet Garisim ved Nablus.
«Du er klippen jeg vil bygge min kirke på», har Jesus sagt.
Og du for din del, du kan jo takke både Simon og Jesus for at du i det hele tatt lever.
At hun salvet ham til hans egen begravelse?
De tenkte bare på å berge sitt eget skinn.
Dette er hans personlige vitnesbyrd, og det overbeviser.
Sønn av fiskeren Sebedeus og hans kone Salome.
– Men du roper ikke akkurat din nye bekjennelse ut på torgene.
– Men ditt vitnesbyrd er også viktig.
Jakob, Jesu bror, den nest eldste i søskenflokken, tar imot oss i sitt svært så enkle hjem.
Nesten like radikal som sin bror, tenker vi.
Jeg skulle tro på min egen bror, at han var den eneste vei til Faderen!
Det er blitt mitt spesielle budskap.
Hans øvrige brødre het Josef, Simon og Judas.
Du har stilt spørsmål ved min troverdighet, og du er ikke den første.
Det gjorde vi med Jesus og hans følge av småfolk også.
Gud vet at jeg i dag angrer min synd.
Men jeg vet at der og da møtte jeg den oppstandne Kristus, og han gav meg sitt kall.
Han er også min Herre.
Det er lite jeg kan si til mitt forsvar.
Men nå kjenner jeg ham – og kraften av hans oppstandelse.
Hilsen fra Paulus, din bror i Kristus.
– Ville han drøfte vår lære, så kunne han vel oppsøkt oss i synagogen.
Setter inn sitt neste stikk:
Du skulle lytte til dine lærere, om du vil fortsette å tro på jødernes Gud.
– Folk får tenke hva de vil, og synagoge-fruene kan bare la pratene gå for min del.
Tyatira var berømt for sin produksjon av purpur.
Siden hun drev forretningen selv, og selv bestemte over sitt hus, var hun antakelig enke.
Hun hadde sannsynligvis god økonomi, ettersom hun kunne huse Paulus og hans venner.
Da han første gang besøkte synagogen her i Efesos, ventet jeg og flere av hans medhjelpere på ham utenfor byen.
Etter de to årene jeg deltok i oppbyggingen av vår egen menighet her i Efesos, sendte Paulus meg igjen over Egeerhavet.
Vel oppmuntrer han meg med sine brev og sine bønner.
Det er heller ikke min egen.
Jeg har selv lært Kristus å kjenne, og mitt oppdrag som hyrde og tilsynsmann har jeg fra ham.
Min tjeneste som biskop vil jeg utføre i hans kraft, og med den nådegave han selv har gitt meg.
Tungsinnet er min fiende, og jeg kjenner det både på sjel og kropp.
Og min trøst, som jeg nettopp nå når jeg skal begynne min biskopgjerning vil dele med dere, er denne:
Paulus, min bror!
Bare sannhetens og forsoningens lys, vår Herre Jesu Kristi lys, kan fordrive den.
Jeg for opp og ble fryktelig sint da du antydte at jeg favoriserte Johannes Markus bare fordi han var min fetter.
Likevel synes jeg fortsatt du var for hard i din dom.
I Lystra trodde folk vi var Zevs og Hermes, de mente – måtte vår Far i himmelen tilgi dem!
– at vi var deres guder som var steget ned på jorden.
Han hadde jo også sin mor å tenke på.

Derfor tror jeg det var rett av min fetter å vende hjem.
Her på Kypros, hvor vi begge har vår slekt, går han nå en god skole, der jeg får tid til å ta meg av ham.

Du fikk jo også din forberedelsestid, det trenger jeg vel ikke minne deg om.

Paulus, vi har stått sammen i tjenesten for vår Herre Jesus Kristus.

De hadde ikke ventet sin Messias, men trodde likevel på ham.

Men om mine kjenninger bruker mitt gamle navn, er jeg like fullt grepet av den trøst og glede jeg har funnet i Jesus Kristus.

Røk uklar med Paulus før den andre misjonsreisen, og dro i stedet med sin fetter til Kypros.

– Hadde det ikke vært min egen far det gjaldt...

Siv klukklo med sin tannløse munn.

– Snill har du vært all din dag.

Det er ikke din skyld at du kommer fra trelleslekt.

Tenk om hun hadde angitt sin egen kjære Godefar til fiender.

Tora hadde aldri trodd at det skulle komme storfolk i deres stue i Underdalen.

– Erlend har alt ridd sin vei igjen.

Men i dette været kan det saktens ta sin tid før de er her.

Tora trakk bestemorkniven ut fra underbeltet i sitt eget grove mørke vadmelsliv.

Da bøyde Inga seg og skrev med sin kniv:

Det var rart, for han hadde alltid vært så kry av sine birkebeinerdager hos kongen.

Her var det en bok, en virkelig bok, i deres egen enkle stue i Underdalen.

– Jeg hadde nå heller ikke ventet annet enn sannhet fra din munn.

Hans tone ble like fin og klar.

Livet gikk sin gang i Underdalen.

Det vante arbeidet på gården og i skogen måtte gå sin gang.

Alle ville nok være redde for å miste noen av sine egne dyr.

«Til min ærede venn Kjetil Smørmunn, Underdalen.

Av mitt hjerte takker jeg for husly og beskyttelse.

Da mor endelig sa noe, var stemmen hennes skjelvende, men ordene lød så underlig hverdagslige:

I sin tur vil dette være til nytte for deg og Øyvind også.

Hvis Tora reiser, har vi god bruk for deg selv nå som min husband er tilbake.

– Jeg opplever mye sorg og smerte på mine vandringer rundt i landet, men jeg føler meg ikke alene.

– Den er min gave til deg.

Siv hadde ingen av sine egne.

Når hun av og til tvilte, tenkte hun på det blikket og ble sikker i sin sak igjen.

Nå ble han hentet inn for å gi sitt besyv med.

Fly sin vei gjorde den ikke nå heller.

Synna hadde tidd stille og hørt på de andre, men nå kom hun fram med sin egen plan.

Hun så at den yngste gutten bøyde seg fram og hvisket noe til bror sin, mens han stirret i hennes retning.

Arnfinn, jeg ønsker deg og dine kampklare menn velkommen.

Stol på at ætta skal få sin rett!»

«Siden går vi på kjøkkenet og ser etter at matstellet går sin gang.»

«De finner nok veien til matfatet uten min hjelp,» sa hun og gikk inn i vevstua.

«Det er klart det er vår skjære.

«Dette kan du da ikke ta så alvorlig på, min gode husband!

Og dere har kommet hele denne lange veien for min skyld...»

«La en mann få ro til å tenke seg om i sin egen hall!»

Jeg har min befaling.»

Gunnlaug så etter dem som om han ikke trodde sine egne øyne, så tok han seg sammen og skyndte seg etter.

Fjelltoppen nærmet seg, og Synna ble sikker i sin sak.

Lettet kikket hun opp, og så til sin overraskelse at øynene hans lyste, og at leppene kruste seg i et forventningsfullt smil.

Nå Synna, er det din tur til å si meg hva du så.»

Far blir ikke blid hvis du drar din vei, du også.

I tillegg kommer mine folk fra Eikenes.

Mannen svarte ikke på dette, men flyttet sitt vaksomme blikk fra Ivar til Synna.
«Og det er for din skyld, frue, og for dine barns...»
«Nei, vi drar bort og stanser dem på deres egen grunn.
Slik at verken menn eller hester måtte ut i flere blodige slag for hans skyld?
Han var en fæl kar som falt på sine gjerninger.
Synna fulgte med fra sin plass ved hjørnet av tverrbordet mellom Sjur og Tollef.
Lenger nede ved bordet bøyde Lars seg fram og hevet ølkruset sitt mot henne.
«Hva om de samler en ny flokk og dine egne går over til dem for å hevne husbonden sin?»
Alt er din skyld!»
Han ville dra sin vei når det var nødvendig.
Bare hans eget hjerte slo.
Hun var på hans alder, så Ruben.
Hadde jenta pyjamasen til faren fordi hun hadde glømt sin egen et eller annet sted?
– Vi må få fatt i hans mor, sa fru Kristiansen.
– Vi skal gjøre vårt beste, ropte Gina tilbake til fru Kristiansen som stod igjen.
Ruben kunne nesten ikke tro sine egne ører.
Ditt svin! hveste hun.
De med Deres lange underbukser!
– Min kone er gal, sa han.
– Er det ditt æresord?
Og ikke en spurv faller til jorden uten hans vilje.
Det tok sin tid.
– Det er min skyld, sa han.
– Det er min skyld, sa Otto.
– Det er min skyld.
Er det dine underbukser?
– Mannen i mitt liv, Otto.
Alt til sin tid, som det heter.
– Pakk ned Deres lange underbukser før De henvender Dem til meg!
– Edvard må ha sitt eget avtrede, sa Tømmern.
Det tok sin tid.
Nå trodde Otto knapt sine egne øyne lenger og måtte klype seg i armen.
Tilegnet misjonærbarna «mine» gjennom 25 år:
Det var nemlig ikke vanlig med så stort handkleforbruk på deres rom.
Jeg vil holde min del av den.
– Din tur!
Ved alle de seks bordene i spisesalen var det prating og spising, men Erling og Geir satt i sine egne tanker.
– Og mine foreldre mener at Senterpartiet er best, sa Geir.
Vi må tenke mer på oss selv og våre egne barn og deres framtid.
På senga satt en gutt og ei jente på hans egen alder.
Og så er jeg så skuffet over pappa, for han er ikke på mitt parti, liksom.
Guttene kalte den sin bil, enda de veldig godt visste at det var misjonens eiendom.
Og nå stod deres bil i tåkedisene utenfor gjestehuset.
– Alle har sine tunge ting å bære, og vi har vårt.
Min venn Zorba
Og så var det min Zorba!
Kanskje enda vondere, siden det var hennes skyld.
– Det er ditt valg.
Men for å vinne må hun ha både dagen og lykken på sin side.
Den hadde helt andre mål for sin ferd gjennom skogen.
Hvordan skal hun kunne lære noe om andres reaksjoner om hun ikke er ærlig overfor sine egne?
Var det hennes egen som hadde smittet over på ham?
– Siden jeg var hennes første møte med kjærligheten, kunne hun umulig vite om hun elsket meg.
Det koster å gi så meget av sitt eget.
– Hvis det blir ditt eneste problem, tror jeg du overlever.
Hun er hurtig, men ikke over sin egen takt.
– Vi gjorde vårt aller beste.

Så gjemmer hun stingene også for sin egen skyld og unngår plagsomme spørsmål ved å forsterke med en dobbeltnute i nakken.
Hvis hun hadde trodd at det var for hennes skyld han halset gjennom skogen, så tok hun grundig feil.

Hennes hjerte!

I hennes beste søvn, uten at hun merker noe som helst, rykkes håret opp med røtter og hodebunnceller, faller av, tørker inn og dør på det hvite hodeputetrekket.

Nådeløst og ubarmhjertig har cellegiften satt sine spor.

– Du vokser vel fra barnetroen om den ikke en dag blir din egen?

Jeg vil drive Ekely og ha min egen rideskole.

De forsøkte å lage noe som lignet mitt eget hår, men det ser helt sprøtt ut.

Det er hennes valg at hun ikke sitter i sleden sammen med far og Kristine.

Det er Zorba som tar Line på hennes første ridetur.

Enda hun bare rekker så vidt opp til krysset på Zorba, behandler hun hesten som sin likemann.

– Du ligner din oldemor.

Silje ser på sin egen.

Og da Elias hørte den, dekket han sitt ansikt, og en røst kom til ham og sa:

Så kom for min skyld, da?

De er dine venner.

– Og fordi de er mine venner, vil de forholde seg til sykdommen din som jeg gjør det.

«Dine venner er mine venner» og så videre.

Etterpå vikler hun håndkleet om den blanke issen, danderer det som hodepynt og blir stående å betrakte sitt eget speilbilde.

«Ingen valg er egentlig helt dine egne,» hadde far sagt.

Men den som forstod det først, var altså Janne med sin sunne fornøft og hjertet på rett sted.

For min skyld.

Lars konsentrerte seg veldig for å greie sin stemme, men hånden gikk av seg selv, plingpling.

Tom kunne så vidt skimte ryggen til Petter og sin egen tomme pult nærmest vinduet.

– Tom Jensen, du får komme på mitt kontor når det ringer inn!

Jeg har bare vært så utafør én gang før i mitt liv.

– Dra deg ut av veien, så skikkelige folk kommer fram, ditt fregnetryne! sa han.

– Din dumming! ropte hun til Besten da ballongen sprakk.

– Det er ikke mine penger, sa Besten bestemt.

Anna-Clara var etter sigende av taterslekt, og alle kvinner i hennes familie var synske.

Jeg hadde aldri problemer med gutta før, men nå var til og med mine pupper interessante for både dem og Ellinor.

Til slutt gikk jeg og klagde min nød til Harriet, som var den lesbiske jeg kjente best utenom Ellinor.

I slutten av oktober ble vi uvenner for første gang i våre like lange liv.

I min klasse.

Akkurat nå var Rahvi min eneste venn.

Jeg kunne ikke tru det, da Rahvi fortalte at svenskekongen til og med skreiv sin egen underskrift feil.

Ellinor så fremdeles ikke til min kant engang, og holdt seg alltid på den andre siden av kantina i storefri.

– Mine verste mareritt ville blitt sanne om sønnene mine slo kvinner.

– Vi kler på oss, din latsabb.

På mine pupper.

– Ditt forbannede hjernedøde syrehue, veit du ikke at det er påbudt med hundepose?

Nå sto vi etter min mening foran en katastrofejul.

Ta det med ro, sa min kjære Ali, mange spiser fårekjøtt til jul.

Skal jeg da sende min Ali ut i skogen for å spikke trepinner?

– Har din pappa greid alt dette alene hver jul?

Skulle det få en kvinne til å slutte å elske sitt barn?

Din hud er vakker som solen om våren!

Se på meg, jeg er et hode høyere enn min mann, men han har aldri kastet sitt blikk på en annen kvinne!

Mange mennesker, til og med min egen familie, syntes jeg skulle gjemme min Rahvi på barnehjem.

Jeg er glad min mor var en klok og moderne kvinne.

Hun lo da hennes egen søster påsto jeg måtte ha begjært en full mann mens jeg var gravid!

Din stakkars mamma gråter seg i søvn hver natt, det kan du være sikker på!

Sjøl om jeg sjelden sov over hos dem, hadde jeg alltid hatt mitt eget rom.

Laila hadde ikke kunnet dy seg for å pusse opp og handle møbler etter sin egen smak.

Du kan godt bytte ut skatollet også, for min del, sa jeg og trakk på skuldrene.

Rahvi nippa nølende til sin drink, mens jeg tok en durabelig slurk.

Ellinor var allerede ferdig med sine tre skiver med makrell i tomat, og hadde lagt seg på madrassen på gulvet.

Vår skole.

– Nå var det Doffen som reiste seg i hele sin overveldende størrelse.

Internett er hans greie.

Små introer om hvert produkt, tynne og småpene damer og menn forklarte hvordan Herbal

Green-skjønnhetskremer, vitamin- og slankepiller hadde forandret deres liv.

I hjørnet sto et svært, L-forma skrivebord med den nye PC-en, og nå hadde jeg fått min

egen telefon, med eget telefonnummer, kunne Laila fortelle.

Det er ikke hans feil at han er så diger.

– Hvis du gjør det, er du min uvenn for alltid, freste jeg.

Jeg visste øyeblikkelig at det var min kjole.

I hennes verden hadde sjefen alltid rett.

Grisungen var på ny i sitt ess, og begynte å forklare all moroa med data til lille Rebecca.

Fem minutter etter kom han tilbake og byttet ut min telefon med en annen.

– Hvem er i din gruppe, og hva driver de med?

Men det var ikke min skyld, ikke noe jeg kunne gjort hadde hjulpet.

Han flirte litt skeivt, av sin egen fleip.

Jeg har aldri vært så redd i hele mitt liv.

Så sto vi på hver vår side av døra.

– Jeg har aldri kjørt bil i hele mitt liv.

Jeg trudde ikke mine egne øyne da jeg åpna døra og så hva dere hadde prestert.

Dessuten er det jo min bok!

Men jeg har min egen teori på det, som Litamor bruker å si.

Og hvor lett er det å hevde sine meninger med et solid Litamor-grep om kloa?

Men det har ikke vår Galilei fått.

Tenk at noen der inne gjorde sine hoser grønne for Galilei!

Vår hanefar!

Men jeg vet at jeg satt inne i et bur på en netting og at jeg ikke kunne være sammen med andre høner enn dem som var i mitt eget bur.

Men en dag skjedde det noe som snudde opp ned på vår tilværelse.

De var dansker, sa vår daværende matfar.

Hvordan holdt vi ut nettingen, ble vårt neste spørsmål!

Vår nye matfar bar oss forsiktig inn en etter en og satte oss på pinnen.

Hvem ville ikke skrive vakkert om sin hjertens kjære?

Fra mitt liv heter det - og hele lekse!

Galilei sank plutselig helt ned i sine egne fjær.

– Spar nå litt saus til meg også da din sausemikkel, sa Litamor godslig.

Hun hoppet opp på steinen, så seg om som en dronning i sitt rike og så strakte hun hals og

– tro det eller ei!

Og så fortsatte vi vårt høneliv i hagen til vinteren kom.

Men den sommeren skjedde noe som i langt større grad skulle forandre våre liv.

Den hanen skal aldri i livet få overta min rolle!

Her har jeg over år bygget opp min posisjon.

Hun hadde dem i sin hule hånd.

Hun hadde nok sine bange anelser, for hun ble stående hos oss mens vi spiste.

Men det gjaldt i hvert fall ikke for vår hanefar.

– Ja, det var nå det med å huske vår bibelhistorie da, sa husfar.

Hermed har du fått ditt navn!

Vi kunne nesten ikke tro våre egne øyne!

Forresten har hun etter hvert tatt sine forholdsregler.
På en måte er vi litt redd henne da, men vi er også ganske rasende fordi hun går inn på våre enemerker.
Men dagen har sine grenser i desember.
Stakkaren inne i buret trodde visst at hans siste stund var kommet.
Og når vår gjest kom igjen ble det det samme spetakkelet på ny om hvem som skulle være sjefshanen.
Jeg håper det ble vår gjest som gikk av med seieren.
Og Gulla vet du jo er min aller kjæreste venninne.
Naturen har sin egen måte å ordne opp på.
Skal si det var litt av en matematisk fordeling for vårt vedkommende!
Det var dens endelikt.
Han hadde fløyet sin vei!
Mine barns far stikker sin vei!
Stripi og Gulla vimset rundt sammen med sin hanebror og nøt oppmerksomheten fra de andre.
Potifar som hadde hatt det så leit, skulle han nå bli degradert av sin egen sønn?
Det er det som er vår største hodepine for tiden.
En mann med respekt for seg selv kan da ikke miste sin eneste sønn uten å forsøke å finne ham igjen.
– Hadde mine mistanker, sa matfar og tok opp et knust egg av dem Gullhøna hadde ligget på.
Det er jo deres liv, ikke sant?
Bitta hadde vel opplevd nok leit i sitt korte liv.
Hva så mine jordiske øyne?
Han sto støtt og sikkert på to ben og bad ikke det minste om unnskyldning for sitt nærvær.
Men, tenkte jeg etter hvert febrilsk, vi kan jo ikke stå her og spise til vår døyand dag.
– Hils min navnebror på Åkern da!
– OK, sa Galilei takknemlig for min avmanøvrering.
Det skarpe lyset avslørte vårt bare delvis lovlige opphold i Svalgangen.
– Hm, sa jeg og kikket fra den sorte til min egen sorte prakt.
Ringte og ringte, mens terrieren fortsatte sin ville dans og høylytte bjeff.
Husfar trodde ikke sine egne ører.
Vi hørte hverandres flaksing og pusten som gikk som en blåsebelg.
Du vet jeg skulle ha vært hos deg, men jeg kan ikke fly min vei fra knøttene og de andre her.
Og noen skikkelig forklaring på vår taushet har vi egentlig ikke.
– Ja, ja, så får jeg bake galettene uten deres hjelp da, høner, sier hun resignert og flyr på butikken.
Til og med sjefen selv, vår kjære Galilei!
Vi har nemlig sett at det var deres fjær som lå igjen på åstedet!
Du vet min gode venn og etterfølger Newton han så et eple falle fra et tre.
Og nå var det hans tur å lene seg tilbake i de myke skyputene.
– Så får du bli med, sier Lucky, og smiler sitt mest sjarmerende smil.
– Ti stille, din kjøter, hveser han, og åpner døra på gløtt.
Hva er vel Storeseterbotnen med sin langsomme, slake skråning, mot bratta ned til Skudalen!
Det blir en rytme, et arbeid som krever all hans konsentrasjon.
Grov, kald snø pakket hardere enn betong omkring hans altfor myke og altfor kraftløse menneske kropp.
– Vil du holde fred, ditt udyr!
Overrasket over sin egen kjølige beherskelse bare venter han, venter, lytter.
Olsen gir sine ordrer.
– Det er ikke din skyld, sier hun.
Ikke med en av sine egne i raset.
– Fordi det er min skyld.
– Du skulle ha nevnt at gutten er din egen nevø.
At han ikke har gjort sin plikt, som god bror, onkel!
Men tror dere virkelig at han ikke gjør sitt aller, aller beste!
Jordkloden trer fram for ham i all sin blå skjønnhet.
Hvor har du gjort av deg, din tulling!

- Trekker raskere enn sin egen skygge.
Gutten med de gode hendene har gått sin veg.
Dyr av hans eget slag.
Søkelaget er midt i sitt fjerde felt.
Han vet de gjør sitt beste.
Hver og en finner sin plass.
- Det er din vurdering?
- Det er min vurdering, sier Kalle.
Lund-Johansen følger, i god avstand, roper sine oppmuntringer, korte ordrer.
Hans valp.
Chico vil fram, men får en kort ordre fra sin herre, og blir stående.
Men denne gangen har King funnet sin overmann.
Den følger sine egne spor, tilbake til leirplassen.
- Har ikke hørt noe så langsomt i hele mitt liv.
Han smetter på plass, tilbake i sitt eget hylster, og det passer perfekt.
«Nei, slik leker man ikke, din lille valp.»
«Din egen bestemor visste ikke engang hvordan du så ut,» gliste han.
«Jeg er altså din bestefar,» sa den høye mannen og fortsatte, mens han kikket bort på en dame som sto helt stille:
«Det er din bestemor, Bent.»
Han ville heller bo alene i mammas og hans leilighet.
Da bestemor kom tilbake fra telefonen, var Bent og bestefar nesten ferdige med å spise sitt andre bløtkakestykke.
«Er det bare deres hus?»
Nei, det var hans eget hjerte.
«Selv om du er mørk, ligner du din mor.»
Hans egne var nesten sorte.
Hans herlighet å prise...
En gutt på hans egen alder.
Pakkisen hadde fått sin revansj.
Han hadde begynt på sin andre runde.
«Din skitne københavner,» sa han, mens han vred foten rundt på brystkassa til Bent.
«Jeg løp min vei.»
Det er min tur å skrive til henne, men jeg gidder ikke.»
«Det er ikke ditt problem!» sa Bent.
«Det var din feil, du sparket til pappeska,» sa hun surt til Bent.
Nå var det hans tur.
Da var det liksom hans skyld.
«Din mor vil ikke tilgi oss,» sa bestefar plutselig med hard stemme.
«Ja,» sa bestefar, «det er en lang historie, men det er ikke din feil.»
Den var hans hemmelighet.
Bent var glad for at hun ikke løp sin vei.
«Min bror Jakoub var her i Danmark,» fortsatte Hassan etter en liten pause.
«Om natten min bror kom.
«Mitt bein!» gispet han.
«Det var jo meg, min mor og min far det handlet om.»
«Da er det din tur, Elise,» sa Bent.
Han visste at hans høyeste ønske ikke kunne oppfylles.
«Min bror bor nå på liten gård ved Bagdad.
«Mann sammen med din mor på fotografi, er min bror, Jakoub.»
«Nå har jeg snakket med min bror, Jakoub, i telefon.
« Hils min sønn! »»
«Nå har mitt største ønske gått i oppfyllelse,» sa han høyt.
«Kristne tror at Gud sendte sin sønn til jorda.
Du og jeg skal være hverandres bestevenner.
Det som teller er at du og jeg skal være hverandres bestevenner.
Da knurret Trofast, flekket tenner og løp sin vei.
Nå må du ikke rømme din vei, jeg lager mer mat i en feil!
- Husj, din dumme gris, sa Pernille.
En som ikke kan løpe sin vei.

Du og jeg skal være hverandres bestevenner.
Det som teller er at du og jeg skal være hverandres bestevenner.
Da knurret Trofast, flekket tenner og løp sin vei.
Nå må du ikke rømme din vei, jeg lager mer mat i en feil!
– Husj, din dumme gris, sa Pernille.
En som ikke kan løpe sin vei.
Så hadde hun gått bort og dratt opp en stor torsk til, i hans hull!
– Så vi ikke blir stående på hvert vårt isflak.
Og ingen rydder i min fiskeveske.
Og brølet fra maskinen så nær at de ikke hørte sine egne rop.
I den lyse stua hjemme kunne den henge og vise sin tid.
Pila var allerede i ferd med å foreta en av sine bråsvinger.
Hun ropte, men kunne ikke høre sin egen stemme for buldret.
Og nå var det hennes tur.
I Finmory House, et grått stenhus, som hadde sin egen strand.
Hun ville ha vært solist, ha reist over hele verden og spilt for massevis av tause tilhørere og hørt deres applaus fortsette og fortsette i det uendelige.
Fete, skremte piker som knuget tøylene i sine behanskete hender, gutter som kjedet seg;
Hennes tynne, lange, hvite hår var alltid satt pent opp rundt den lyserøde skallen hennes.
Kate trakk den utenfor hans rekkevidde og pakket den bort i en eske.
Uten å si noe, sank han ned på setet ved siden av sin kone.
Mike holdt på å spise sin andre porsjon dessert da Manders så på klokken.
Hun krøp sammen når piskene suste gjennom luften, som om den skulle ha truffet hennes egen rygg.
Døden lurte i hennes flyvende hover.
– Mener du at vi skal stanse bilen her og begynne å klatre? spurte hans kone vantro.
Mine rom, tenkte Kate.
Dette er mine værelser!
– Ja, mine foreldre vet om det, og du kan ringe til dem og undersøke.
– Kom og se mitt frescomaleri, sa Kate som husket på det mens de nesten var ferdig med oppvasken etter middagen.
– Jeg er ferdig med mine rom, sa Kate og følte seg litt skyldbetyngt.
– Dine rom! sa Petra.
Han skulle være hennes ponni.
Han satt makelig på sin highlander og virket fullstendig ubekymret.
Hun ville ikke være redd, hun ville ikke løpe sin vei.
Kate satt på soveromsgulvet sitt mellom frescomaleriet av den røde hesten og hennes eget bilde av Shanti.
Vår siste feriedag, tenkte hun, og så sitter vi fast her.
– Jeg tror min far...
Etter min mening var de ganske late med langt hår og skjegg, men håper dere vil like dere her.
Kate ønsket hun kunne rope tilbake til ham, rope det ordet hun ville bruke for å beskrive ham, men til sin store forargelse kjente hun tårene strømme opp i øynene.
– Vår far var tilsynslærer, sa Mike tydelig.
– Min mor sier at hun ville ikke bo der om hun fikk betaling for det.
I hele sitt liv hadde Kate aldri sett et barn bli straffet på en slik måte.
Og alt er min feil, tenkte Kate.
Jeg forsøkte å fortelle ham at det var min feil.
Inne på farmen sto MacKenzie og Ewan, en av hans voksne sønner, og ventet, sittende på to kraftige highlandere.
– Det er jo for hennes skyld jeg er her, sa Kate.
– Du får ingen bøker fra min vogn, sa han.
Finmory var tomt da min far kjøpte det.
– Ingen av mine bøker lånes ut til noen som kommer fra Finmory.
– Du kan bare våge å ta deg frem i min vogn.
Hun sto stille igjen, blåste gjennom nesen, snakket til hesten med sin egen pust.
Hele hennes oppmerksomhet måtte konsentrere seg om pustingene som skapte en spindelvevstynn tråd som trakk Shanti mot henne.
– Hun vil ha det på sin måte.

Mike fanget Kates blikk og trakk hennes oppmerksomhet mot klokken på peishyllen. Vanligvis trivdes hun i sin gode, varme seng mens vinden raste utenfor, men i natt forsøkte vinden å komme inn til dem.

Det var ikke Kens maskinskrevne konvolutt som inneholdt hans månedlige sjekk, men en billig, brun med fingermerker og klossete skrift.

Det var hennes måte å uttrykke Kates tanker på.

- Hva er i veien? gjentok hun enda hun fra første øyeblikk forsto at han skulle dra sin vei.

I Stopton hadde Kate gjort sitt beste for å unngå henne.

- Han dro plutselig sin vei, sa Manders.
- Hun er vår gjest, sa moren.
- De har ikke funnet noen som kan overta min jobb i Stopton.
- Der ser du, det var det jeg sa, sa fru Manders til sin mann.

Men når vi finner skjelettet av Shanti i heiene, vil det være din skyld.

Kate forsøkte å holde bekket på sin høyre side, men ofte fikk det sumpete underlaget henne til å ta store omveier.

Lyden av hennes egen pust lød høy i stillheten.

- Din idiot av en unge!

Han la dekkenet over Shanti og kjente med sine benete hender på Shantis ben.

Det var ikke din feil at Gorman ikke ville høre på deg.

Da Bramle passerte porten til gården, stoppet han plutselig og ga fra seg et av sine trompetlignende vrinsk.

Alt hennes strev hadde vært nytteløst.

- Sirkuset er på hans eiendom.
- Jeg har min egen elefant, sa jenta.

Og det var slutten på deres deltakelse i klovnummeret.

- Hva er ditt forslag, Pam? spurte Anna.
- Anna kommer nesten til å ha sin egen privatlærer, sa Pam.

Lydia og faren hennes jobbet med hestene for å gjøre dem klare for sitt sirkusnummer. Hver vegg hadde sin egen åpning ut til en korridor.

Ditt udyr! tenkte Kasan.

Dette er hennes sted.

Det var hennes stemme, ikke tvil om det.

- Opp her, din gærning!

De kom til Store Kanal, den største i deres område.

Blindet av sitt eget ønske.

De viste sin begeistring med dype, langsomme bukk.

Som dere ser er våre venner skirpene ekstra glade for å se dere.

Du vil bare redde ditt eget skinn, din feiging!

På sitt klønete vis vinglet den i store sirkler rundt stearinlyset på bordet.

Gamle Bornmann kom inn og rakte dem hver sin store bolle.

- Nå er det deres tur til å fortelle meg noe.
- Vår skyld?

Din skyld, dere løp fra ham, fortsatte Santa.

Nå var roboten kommet inn i deres korridor, det hørte de på lyden.

Det var nesten som skum, han hadde aldri i sitt liv sett noe lignende.

Det skriket som fremdeles runget inne i ham måtte ha kommet inne fra hans eget hode.

Det tok sin tid før han nådde gulvet, og foreløpig gikk alt etter planen.

Til sin store fortvilelse oppdaget han nå at lommekniven nesten ikke ville bite.

- Og du har trengt deg inn i min sal.
- Og jeg kontrollerer deres skjebne.
- Det du ser her, min sønn, er menneskene i deres unyttige og målløse virksomhet.

Mitt på gulvet var det en stor steinsøyle som de la rått kjøtt på.

Hvor mye visste han ikke nå, som han i sine vildeste fantasier aldri kunne ha forestilt seg tidligere!

Hvis du finner en stjerne du vil gi ditt eget navn, så bare pek den ut.

Og den vil du skal ha ditt navn?

Doktor Salomon var for opptatt av sin egen beretning til å legge merke til det.

Men jeg er redd ikke alle har vært like snarrådige som din venn Gom.

Men hvis du vil, kan du være med som mitt følge.

- Venner, som dere alle vet skal vi i dag fatte en beslutning av avgjørende betydning for hele vår framtid.

Den har gjort sine undersøkelser og har sendt informasjon og bilder tilbake til Altos. Etter disse vakre bildene er det min ubehagelige oppgave å bringe dere tilbake til virkeligheten.

Dette er kanskje den eneste muligheten vi får til å fullføre vår store oppgave.

- Vår oppgave er å sikre selve menneskeslekten fortsatt liv.

Hva betyr da våre liv og våre drømmer?

Har vi lov til å la vårt valg bestemmes av vår egen fortvilelse?

- Doktor Abel og Doktor Salomon har nå lagt fram sine synspunkter.

Så hevet han langsomt sin venstre hånd.

Altos skulle fortsette sin lange reise gjennom rommet.

Alle hadde sine gjøremål, men skrittene og bevegelsene var langsomme.

Det var som om alle lukket seg inne i sin egen verden av likegyldighet.

Kasan hadde fått sin trettende innsprøyting Kul, Kunnskap uten Læring.

Gjennom suset fra støvsugeren hørte Kasan til sin forundring at den plystret.

Du skulle vel ikke ha mistet humoren på dine gamle dager?

Min straff kommer når du minst venter den.

- Vi har ingen annen drakt i hans størrelse, var Sinclair rask til å svare.

Det var hele hans univers, men det var nok.

- Nei, det er vel ikke din feil.

- Han har fått sin velfortjente straff.

Hans største ønske var å komme tilbake.

Du er aldri blitt smittet av pesten, og du kjenner den avlukkede delen som din egen bukselomme.

Han prøvde som tidligere å lytte framover kanalen mens han krøp, men hørte bare sin egen anstrengte pust.

Da så han til sin store skuffelse at det slett ikke lå noen flåte fortøyd til rekkverket. maskinen som var selve bindeleddet til deres framtid.

Du har ingen ting annet enn din egen hevnjerrighet.

Han ble stående på toppen av trappen og beskue sitt verk.

Det samme ville alle andre som i dag fylte Altos med sine lengsler.

Men det var jo ikke hans skyld! tenkte han videre.

Det var ikke hans skyld at Doktor Sinclair var der.

Det var hans eget rop som slo tilbake fra bunnen et sted langt der nede.

Har du virkelig ikke sett hvor få vi er igjen her i vår del av Altos?

Gom trakk på det mens han lot blikket gli over rommet, - vår nyeste kommunikasjonsentral.

Det var dette de trengte hans hjelp til.

- Vil du være å finne på ditt gamle sted?

- Skal du til ditt gamle sted?

- De har sine egne høner, sa Helga.

I Jesu navn går vi til bords å spise, drikke på ditt bord.

Hans beste venn var overlæreren på Ompadorahjemmet.

På sin 10-årsdag fikk han et rødt sportsfly.

Hun bodde under meget fattige kår på Kråkerøy - sammen med sine gamle foreldre og sine tolv uskikkelige brødre.

- Vil du bli med meg over til Amerika og bli med i en av mine filmer? spurte han.

For hvordan skal det da gå med mine gamle foreldre og de tolv uskikkelige brødrene mine?

Ved Mississippis bredd sto hans bil Tordenlyn parat.

Hennes eneste trøst var tuppene.

Den vokste så fort at for hver dag fordoblet den sitt flateinnhold.

Alt dette for gjennom hodet hennes mens hun hengte opp sin datter i et tre som fru Ax.

Her bygget de sin tømmerhytte.

De satt i Karamellhulen og gomlet på hver sin kjempedigre Dixi-karamell.

Jeg møter mange berømte professorer, og mine ideer kan bli kjent over hele Amerika.

Men da må du fortelle hele deres livshistorie, sa Helga.

La meg få trykke din hånd, Bijarne.

Du er jo selv med på å bestemme over hennes skjebne, sa Helga.

For mine roser i sangen er villroser.

- Mine sanger er ikke noe bestemt sted, de, sa Støy.

«Mine tanker om krigen og hva barna kan gjøre for å forhindre den», het stilen. Og han var så rørt over henne at han snart tok henne til seg som sitt eget barn. Slik er det ikke med alle menneskeskjebner på vår jord, men slik er det med din. Det var liksom historien om hennes begynnelse.

– Å, mitt hjerte blør for henne.

Og idet karusellen gikk på sitt forteste, ble man slynget ut i luften. Til slutt var Tarzan blitt mangemilliardær på sin oppfinnelse.

– Dette går ikke, sa overlæreren til sin venn Tarzan.

Det er vår egen lille hemlighet.

Og i neste omgang fullfører de sin grusomme plan.

– Nå sitter jeg i et fly sammen med min familie.

Velkommen til vårt gullslott, Deres Majestet!

– «Deres kongelige høyhet», må han si, sa Helga.

– «Deres Majestet» sier man bare til konger.

Vår lille datter Solgull er litt nesevis.

Her når Karin sitt store mål.

Dette er den vidunderligste dagen i mitt liv!

Og så sovner de fornøyd i hverandres armer.

Jeg synes du har krympet litt på dine gamle dager, jeg.

– Har du glemt hva din kone heter til fornavn?

Og så, mine venner, sier jeg, skal dere ikke snart presentere meg for den norske kronprinsfamilien?

Den har jeg hatt lyst til å møte i hele mitt liv.

– Solgull står i gullskammekroken etter hennes uskikkelige oppførsel igår, sa Karin.

– Å, Deres kongelige høyhet, jeg beklager.

Jeg forstår det fordi hun sier «Deres kongelige høyhet».

– Hold snøvla på deg, din smiskedjevel! svarte Tarzan.

– Ha, ha, jeg snakker som jeg vil for deg, din bedrager!

Svein og Karin for sin del hadde jo giftet seg forlengst, for de brød seg ikke om slike aldersgrenser.

– Det er mitt høyeste ønske.

Hører du bulderet fra mitt hjerte, Sonja?

Han gikk til sin far Tarzan.

Elskelig hilsen din Boy.

Og nå kalte hun til seg en brevdue og sendte ham sitt svar.

«Boy, min høyeste elskede!

Mitt hjerte banker for deg for hvert slag det slår.

Vaktmesteren bodde slik at han kunne se rett inn på lilleværelset fra sin balkong.

Da Helga var ferdig med deres skjebne, tok hun det lille, gule bordet.

– Ja, det er meg i min blomstring, sa mamma.

Imens dro Svein og Karin ut på sin store skilsmisereise i Europa.

Og så klatrer jeg opp med mine siste krefter.

Støy var stolt over sitt påfunn.

Over mitt lik! sa Boy.

Jeg gleder meg til vi får våre egne, sa Boy.

Denne sommeren begynte Helga på sin første roman.

Da kom Sverre i sin egen seilbåt med orkansikre seil.

Kanskje bombene fra min tid som baby bare sitter igjen i hodet mitt som bråk?

Veronica, tør jeg be om Deres hånd?

Jeg har elsket deg i smug i hele mitt liv!

Å være i dine sterke armer, Sverre, er den største lykke livet har gitt meg.

Vår kjære Helga døde idag.

Man kunne skrive ned sine tanker en gang imellom - når man hadde noen tanker man ikke ville glemme.

«Vi har vask i vår lugar.

Kiki ropte igjen, og Mikki lette og lette etter sin elskede Philip.

Dere vet vel at de fleste av øyene hadde sin egen konge.

Hun var begynt å studere deres historie også, og fortalte barna forskjellige historier fra gamle dager.

Dette var deres hemmelighet som ingen andre måtte få greie på.

«Det aner jeg virkelig ikke,» svarte Dinah søvnig, «men hvis vi gjør det, så er det din skyld.

«Hvor skal jeg gjemme min del av kartet?»

Philip hadde også funnet en lur plass til sin del, mellom veggen og vaskeservanten.

Gi fra deg skatten sånn uten videre, vår skatt, og bare fordi du er redd for å komme opp i et nytt eventyr!»

«Og vi kan vente ved øya til Deres venn kommer,» sa styrmannen etter å ha konferert med kapteinen.

Det spiller ingen rolle for denne turen, vårt program er temmelig tøyelig.

«Han vet jo at vi ligger her og venter med båten bare for hans skyld.

Han er godt kjent med alle disse øyene også, og vet hva som kan finnes der, men derfor skal en ikke legge for stor brett på hans mening om denne skatten eller dette kartet.»

Men for å komme tilbake til turen, så syns jeg vi skal leie vår egen motorbåt.

Han hadde husket på Kiki og Mikki med hver sin innholdsrike lunsjpakke også.

De ble stående og stirre som om de ikke trodde sine egne øyne.

Det er bare et av våre vanlige eventyr, vet du.»

«Det er ikke Deres øy.»

Jeg truet fyren med fengselsstraff hvis han våget å bringe folk til min øy.»

Dette er min øy, alt på den tilhører meg.

«Det var altså Deres batteri vi fant der inne,» sa Jack og satte seg opp.

«Det er min øy,» svarte herr Eppy triumferende.

«Og nå er det vår tur til å gå etter skatten,» sa herr Eppy triumferende.

«Min skatt!

Men nå var alle de farlige, fremmede forsvunnet, og Kiki våget seg ned til sin elskede Jack.

«Men jeg er jo på deres side nå,» sa Lucian oppriktig.

«Han forsikrer stadig at han er på vår side,» sa Bill, «men jeg tør ikke stole helt på ham.

«Så han er på vår side nå, fjolset!

Jack rakte ham hans rasjon og han spiste fort og uten å ta øynene fra åpningen i søylen.

«Og så får dere fortelle meg deres del av historien,» sa Tim til Jack og Philip.

«Det var altså ditt fly jeg så.

Og Andros må signere den delen som omhandler hans del av historien.»

Jeg for min del vil ta meg et bad, og det tror jeg dere også trenger, gutter.

Lucian skulle avleveres til sine venner, og barna skulle kjøres hjem i bilen til Bill.

Dette er din første skoledag i Cedar River!» sa Todd Winston da han møtte Lexi på trappa hjemme hos henne.

Blusen kunne ha kommet rett fra et utstillings vindu i stedet for fra hennes egen symaskin.

«Her er din plass,» sa Peggy.

Lexi kunne nesten ikke tro sine egne øyne.

Lexi trodde ikke sine egne ører.

Ingen ideer fra vårt nyeste stabsmedlem?

Hvordan kom vi på at vi skulle bruke vårt strålende talent i avisredaksjonen?»

«Hver dag har sitt eget tema:

Da hun kom hjem, fant hun til sin lettelse en lapp fra moren på kjøkkenbordet.

«Vi har jo alle hatt våre yndlingsfag.

«Hun ser på deg som sin beste venninne, skjønner du.»

Ingen stilte spørsmålstegn ved hennes økonomiske sans mens de gikk til isbaren i den borterste enden av kjøpesenteret.

Det er jo din egen sak,» mumlet Todd.

Lexi kikket fort på sin egen besvarelse.

«Tretti dager, det er mitt siste ord i denne saken.

«Be i mitt navn, så skal dere få.»

Familien til Todd satt på sin faste plass, på tredje benk forfra.

Jennifer snudde seg, stiv som ei tredokke, og gikk sin vei.

Det gikk ganske bra i hennes eget liv nå.

Din lathans!

Det er hans spill.

Du kan trenge lesestoff, min venn.

Farkosten mister farten og blir liggende og dreie rundt sin egen akse.
Da svinger rakettflyet med Jackson og hans skallede kamerat brått til høyre.
Det dreier rundt sin egen akse.
Men gudene mistet sin makt.
Mr. Snatter skal nok overvinne Jackson og hans skallede kamerat.
Hans eneste redning er å komme seg inn i fartøyet.
Han mislyktes i å utføre sitt oppdrag.
– Jeg vet vel at fetteren min ikke har virus på sin maskin vel!
Det er hans tur til å spille nå.
Joggeskoene må gå sin vei.
Han ligger badet i sitt eget blod på ei grønn slette.
Han mislyktes i å utføre sitt oppdrag.
– Din, din, din tyv!
– Hold kjeft, din babydukkenapper!
– Det er min tur.
Du lovte at det var min tur!
– Det er min tur! roper Ole-Morten og bokser Brage i magen for at han skal slippe kontrollen.
Vår helt gikk ikke med i dragsuget.
Jonas kaster sitt eget lommerusk.
For Jonas har alt gått sin vei.
Telle til femti først, du min venn Jonas.
– Vi vil bare ditt eget beste, sier mamma.
– Det er ikke min skyld, sier Brage og dytter tilbake.
Han mislyktes i å utføre sitt oppdrag.
Og Henryk står der med sitt alvorlige ansikt.
– Preztt skal få sine tråder, sier Henrik.
Han har nettopp lett seg fram til ei mystisk øy hvor verken mennesker eller dukker har satt sine føtter før ham.
Hun har allerede vrent lommene sine og legger rusket i Jonas sin hånd.
Dere komme til mitt verksted.
Så snart vi har lullet ungene i søvn, ligger hele byen for våre føtter!»
Og for sin del oppførte Rob seg vennlig og forsøkte å se rimelig optimistisk ut med hensyn til turen.
Et stort stativ, en foto veske, to esker med linser og filter og en enorm lerretsbag merket film, utgjorde hans bagasje, i tillegg til en liten koffert med klær.
«Jeg er Dennis fra Juniorreiser, og dette er min partner Rob.
«Å, det er OK,» sa Artie med sin rolige stemme.
«Vi har det tåpeligste navnet på hele turen, og det er din skyld.»
«Min aller beste venn i hele verden er Pete Ogradnick,» erklærte han.
«Hele greia er forresten din skyld.
Men jeg akter ikke å la en fartsbot ødelegge min ferie.
Vårt ansvar som reiseledere er å bringe ham ut av skallet og la ham utvikle en identitet og få selvtillit.
Denne reisen vil bli et vendepunkt i hans liv.»
«Kan din psykoanalyse også forklare den stresskofferten han sleper rundt på - den han tar med seg på do og akkurat nå sover sammen med?
Han klarte ikke helt å skjule sin avsmak for opplegget.
«Vent til de hører navnet på vår gruppe, Nevin.
«Om mindre enn en time sender vi dere ut med våre unger.
Ifølge mine erfaringer med Juniorreiser oppstår de verste problemene når dere reiseledere slipper deltagerne ut av syne i bare to sekunder.
Pengene var riktignok hans egne, men likevel...
Du er i trøbbel, min gode herremann!»
Rob kunne ikke tro sine egne øyne.
«Min favorittopplevelse var da vi gikk tom for bensin midt ute i den brede gaten i rushtiden.»
«Få kjerra vekk herfra, din tufs.»
Jeg har aldri sett en gjeng lykkeligere unger i hele mitt liv.»
«Jeg har det ille nok til å veie opp for deres lykke,» glefset Rob.

Men når vi presenterer oss selv som Ambulansen, er nok våre sjanser forspilt.»
«Hvordan våger de å bevege seg inn på vårt territorium!»
«Beskyttelse for ditt hjem og dine nærmeste, selvfølgelig,» svarte Artie.
Men jeg kan forsikre deg, min gode mann, om at de er lette å trene.
«Det er en lav pris for å sove trygt i din egen seng om natten.
«OK, din lille banditt,» gispet han.
På en halvtime var Artie utsolgt, og han tok sine tre hundre dollar og gikk til leverandørene igjen.
«Dennis, jeg tror ikke mine egne øyne.
«Er dette deres buss?
Nå er det min tur.
Gruppen fikk adgang til museet med sine Juniorpass, og gikk for å se på utstillingen.
Kevin drev de andre fra vettet med sitt fine øye for fotografisk komposisjon.
Han løftet lokket og avslørte sine pengerressurser.
«Jeg trenger din hjelp til å samle sakene sammen.
«Vel, gutt,» sa en mann, «da jeg var på din alder, hadde jeg et ganske bra modelltog, men sammenlignet med dette, var det ingenting.
«Så,» bjeffet Butcher, «hvis noen av deres gutter forsvinner en eneste gang til, er det over og ut!
Hovedkontoret fikk nylig et krav på førti dollar for din fartsbot på gjennomfartsveien i New York.
Vi betaler ikke for din tunge labb!
«Har ikke dere sløst bort nok av min tid allerede?
Jentene gikk tilbake til sin egen gruppe.
«Hvis vi skal klare å forstå ham, bør vi heller analysere hans personlighetstrekk.»
Nå har du hatt dine små sidesprang, så nå kan vi kose oss som gruppe på resten av turen.
«Gratulerer med din nye følsomhet,» sa Rob spydig.
«Din overraskelse blir en fin trøst for meg.»
Men jeg tror oddsen er på vår side.
Dennis reserverte selvfølgelig sin entusiasme til suvenirbutikken.
Bare et nytt, lite kapittel i vår nekrolog.»
«Vi venter på din avgjørelse!»
«Jeg tror ikke mine egne øyne!
Håper han ikke hadde noe imot mine råd.»
«La oss sjekke med vår lykke-konsulent.
Vi kunne ikke risikere å la den krysse vår vei.»
De spiste i all sin økonomiske prakt og frydet seg over den vedvarende flaksen.
Det var ingen ende på lovprisningene av Nick og hans biorytmer.
Premien kan hentes ved henvendelse til - jeg tror ikke mine egne øyne!
Vi har fått vår brødrister.»
Våre problemer er endelig over, Nevin!»
Våre røde får deres blå til å se ut som menn.»
«Jeg kunne bare ikke tro at han ville reise sin vei.»
Han trakk pusten dypt og begynte på sin årlige svada.
«Hver eneste av mine kuer gir omtrent åtte liter melk to ganger om dagen.
Her er mitt tilbud.
«Det er mitt problem,» sa Artie og smilte rolig og selvsikkert.
Våre kunder skal gjøre det selv.»
Artie så anerkjennende på sine fem medhjelpere.
«Det var min idé,» sa Nick stolt.
«Å, nei, min gode mann, det ville vært krimskrams.»
«Du er velkommen til å leie deg mer tid, min gode mann.
«Jeg kan ikke dra min vei.»
Han var på din størrelse, også.»
«Angie, Linda, jeg vil gjerne at dere skal hilse på Dennis og Rob, mine to reiseledere.»
«Eh - hvordan traff dere vår lille Artie?»
De fortsatte å prate mens Artie og hans fem ku-eksperter betjente hundrevis av ivrige melkere like ved.
Annette er en av våre aller beste melkekuer.»
Butcher gadd aldri å bry seg med ting som absolutt ikke var hans business.

Dennis, en av våre unger er blant tidenes største kjeltringer, og vi oppdaget det ikke engang før Nebraska!»

«Verden trenger sine penger tilbake,» tordnet Pete med drønnende stemme.

«Goddag, mine herrer,» sa han.

«Det er min skyld, alt sammen.

Og gi ham selvfølgelig en innbydelse til vår kjempeåpning fredag kveld.

Jeg skal gjøre mitt beste.»

Dennis var også bekymret for Artie, men nektet å la det ødelegge hans opphold i Denver. Ingen ville intervju ham eller fotografere hans berømte ansikt; Hver måtte bringe sine egne drikkevarer og sitt eget utstyr (unntatt servietter, som Artie hadde fått trykket opp), og de skulle betale Kringla tjue prosent av inntektene.

«Det har du mitt ord på.»

Mange av kjendis-gjestene ble igjen for å takke og gratulere sin vert.

I lønningsposen la han til og med et anbefalingsbrev de kunne vise sin neste arbeidsgiver. Belinda Egan, stjerne i filmer som En parisier i Krøpling-bukta og Paljettbestrødde jogglesko, hadde satt en spiss på hans kveld.

Dennis sendte ham et stygt blick, og han gikk sin vei, fremdeles hylende av latter.

«Din elendige snik!»

Men du slo en av mine unger - det skal du svi for!»

«Det var hans første riktige avgjørelse,» sa Sam positivt.

Det er vår unge!

Rob trodde ikke sine egne ører.

Rob tenkte på alle de millioner år av Jordens historie som lå der for hans føtter. Hans største frykt var gått i oppfyllelse på et øyeblikk.

Han elsket å spille, og blackjack var hans favorittspill, selv om det for ham var en seier ikke å tape noen penger.

Butcher vekslet inn alle sine kontanter - omtrent to hundre dollar - og satte seg ved siden av Artie.

Han sto bak Artie, som satt ved sitt femte blackjack-bord den kvelden.

Artie spilte med sin usvikelige teft.

Kan du tro dine egne øyne?»

«Det er vår plikt som medlemmer av Ambulanse-gruppen.

Den dekket en elegant kledd kvinne som ventet på sitt følge.

Dennis nikket - dette kunne bli deres eneste sjanse.

Det ene øyeblikkets nøling ble deres bane.

«Du er en av de kanadiske Ambulanse-fyrene, og dette er helt og holdent deres skyld!»

Vi gir blaffen, det er din koffert!»

Deres overordnede ville si:

Han ville i stedet bli en folkehelt, og hundrevis av unger ville ta etter - følge i hans fotspor til suksess.

«Ifølge min reiseguide bor det omtrent sju og en halv millioner mennesker i og rundt Los Angeles.»

Kenguruene bor i Australia, der din søster Elsie bor...»

Mine forslag:

Nå ville det ha vært min lykkeligste måned.

Sånn ble min påskeferie:

Han maler hus som han husker fra sin barndom i Bromma.

Nå har vi kommet til april og han er akkurat i min stil.

Er det ditt viskelær som ligger på gulvet?

Dette med Barbie er vår hemmelighet.

Min egen Stefan Herbert Forslund.

Ulrika har en ny rosa Monark med bukkestyre, jeg måtte trække av gårde på min gamle Flygende Finne.

Det var så vidt han nikket i vår retning da han gikk forbi.

Hvis de ikke gjør det, går jeg rett og slett min vei.

Tok bare bort sin egen hånd når han skulle ta fram en karamell.

- Linda Linnea, min lys levende lille livlige lillejente.

Og så er det hans tur til å rope:

Så var det vår tur, Sofies og min.

Og Katta snudde seg og gliste skadefro i min retning.

Tenk om det bare var innbilning fra min side!
Jeg slengte i meg en tallerken cornflakes, skiftet, tok min Flygende Finne og drog av gårde til Bertins.
Min Casaubon.
Det var hans måte å holde takten på.
Han hadde snudd, og kom gående i min retning.
Dette er min ferie.
Synd jeg ikke har arvet noen av hennes kunnskaper...
Det var jo ikke min skyld.
Å, din heks, nå har du smisket deg innpå ham igjen.
Det er den verste dagen jeg har hatt i hele mitt liv.
Da får jeg treffe min vakre, spenstige Casaubon.
«Min sønn,» hadde han sagt, «det er på tide at du drar ut i verden og søker rikdom og berømmelse.
I våre dager er det en manns mot og hans kårde som kan gjøre ham rik.
Dra til ham med dette brevet – og måtte du følge i hans spor.»
Ved siden av ham satt to menn som syntes å følge hans minste vink.
«Jeg har ikke snakket til Dem, min herre,» svarte han kjølig.
«Virkelig, min herre?» sa den fremmede med et flir.
Den fremmede spratt bakover, og i neste sekund trakk han sin kårde.
Noen meter unna satt tjeneren på sin hest og ventet.
«Det inneholder min fremtidige formue,» svarte D'Artagnan irritert.
Begge to hadde sine egne væpnede livvakter.
En musketer kom og spurte hva han ønsket og lovte å melde hans ankomst for Tréville.
«Fordi det later til at hans musketéerer er noen feiginger,» snerret Tréville.
«Hans majestet hadde rett!» erklærte Tréville og stirret dem inn i ansiktet.
«Min herre,» svarte Aramis trist, «han er meget syk.»
«De har sendt bud på meg, kaptein,» sa Athos med matt, men rolig stemme, «det sier i hvert fall mine venner.»
Ellers dør min tapre Athos!»
D'Artagnan gjentok sitt navn, og straks husket Tréville ham.
Jeg kjente Deres far godt.
«Ettersom Deres far var en venn av meg,» fortsatte Tréville, «skal jeg gjøre hva jeg kan.
«Ja, Deres nåde, på det venstre kinnet,» sa D'Artagnan ivrig.
«Jeg ber så meget om unnskyldning – og det må være tilstrekkelig etter min mening.
«Min herre,» sa Athos og lot ham gå, «De eier ikke folkeskikk.
«La meg ikke vente,» fortsatte Athos, «for et par minutter over tolv kommer jeg til å skjære ørene av Dem når De løper Deres vei.»
Han på sin side kjempet for å komme løs og lurte på hvorfor Porthos tviholdt på kappen.
«Straff,» skrek D'Artagnan og ble like rød, «det er et sterkt ord, min herre.»
«Jeg er fullt klar over at De ikke snur ryggen til Deres eget,» repliserte D'Artagnan og lo høyt idet han bega seg videre.
Men D'Artagnan tenkte bare på sitt nye forsett om å være høflig.
«Jeg antar at dette er et lommetørkle De nødig vil miste, min herre,» sa D'Artagnan.
«Nei, det er nok ikke mitt, mine herrer, se, jeg har mitt eget i lommen.»
«Min herre, jeg håper De unnskylder meg.»
«Jeg har jo alt sagt at det ikke falt fra min lomme.»
«Da lyver De, min herre, jeg så at det falt.»
«Og ta med lommetørkleet, De kan trenge det til å stanse blodet om det så er Deres eget eller en annens.»
«Jeg har ingen sekundanter, min herre, for jeg kjenner ingen i Paris,» forklarte D'Artagnan.
«Denne herren er min motstander,» svarte Athos.
Nå min herre – en garde!»
Det er min plikt å stanse dere.
Kom dere vekk og la oss passe våre egne saker.»
«Mine herrer,» sa han, «vi er ikke tre, men fire.»
I mitt hjerte er jeg allerede musketer.»
«D'Artagnan, min herre.»
Aramis hadde drept en av gardistene og hadde sin fulle hyre med en annen.

Porthos hadde såret sin motstander i låret, men hadde fått et støt i armen til gjengjeld. D'Artagnan gikk mellom Athos og Porthos, og hans hjerte holdt på å bryte av glede. Hans første innskyttelse var å skynde seg til slottet for å være den første til å fortelle Kongen om kampen.

Han dro sin vei, og kom tilbake til slottet om kvelden.

«Kom hit, kaptein,» sa han, «vet De at Kardinalen hadde nye klager på Deres menn?

«Nei, min herre,» svarte Tréville, «det er skikkelige karer uten noe annet ønske i livet enn å tjene sin Konge.

«Hans navn er D'Artagnan.

Han er sønn av en av mine gamle venner.

For en gangs skyld fant Jussac sin overmann.»

Han har i hvert fall bevist sin tapperhet, og han må være en verdig kandidat til våre musketéerer.

Motet hans kan ikke trekkes i tvil, og blir han musketer nå, kommer han til å tjene sin Konge til sin dødsdag.»

Slike menn er sjeldne, og de må få sin belønning.

Men la det dermed være slutt på stridighetene, mine herrer.

Nå kan dere trekke dere tilbake, mine herrer.

Takk for deres hengivenhet – jeg antar at jeg fortsatt kan stole på den?»

Så begynte han å tenke på hva han skulle gjøre med sin egen del.

Hans første innfall var å skaffe seg musketéruniform.

og han snakket aldri mer om å forlate sin herre.

I dagene som fulgte følte de tre musketéerene seg mer og mer knyttet til sin unge venn, og alle fire fulgte hverandre som skygger.

«Fra min kone, nådige herre.

«Og hva har så Deres kone å gjøre med alt dette?»

I all verden – det er min kjenning fra Meung!» utbrøt D'Artagnan og kom seg på bena.

«Deres kjenning fra Meung?» spurte den lille mannen litt forvirret.

«Let ikke etter Deres kone, hun kommer snart tilbake.

«Mitt navn er Bonacieux.»

«Ja, det bør det nok gjøre,» svarte den lille mannen tørt, «jeg er Deres vert, det er jeg som bor nedenunder.

«Er De så rik, min kjære herr Bonacieux?»

«Å, jeg lider ingen nød, Deres Nåde.

Jeg må gjøre alt som står i min makt for å redde henne!»

«Kom bare inn, mine herrer.

«Jeg for min del gratulerer D'Artagnan med hans rådsnarhet,» brøt Athos inn.

«Har Konstance Bonacieux gitt Dem noe til sin mann eller til noen annen person?

Har herr Bonacieux gitt Dem noe til sin kone eller til noen annen person?

«Hvor skal De selv, min herre?»

«Hvor er min mann?» spurte hun med bekymring i stemmen.

«Han er Deres mann, frue.

Etter mørkets frembrudd i kveld fikk jeg firt meg ned fra vinduet ved hjelp av lakener, og så skyndte jeg meg hit for å finne min mann.»

«Dere kan møtes hjemme hos min venn Athos,» sa D'Artagnan.

Da han la sin hånd på skulderen hennes, falt hun på kne og gråt og hulket frem:

«Det får bli min hemmelighet.»

Etterpå må De love å gå Deres vei, ellers må vi skilles nå.»

Dermed bukket han og gikk sin vei.

«Dem kunne jeg ikke finne, Deres Nåde.»

«Hva er det De ønsker, min herre?» spurte han mistenksomt.

«Og De ga meg Deres løfte,» sa Konstance anklagende.

«Ta min arm, frue,» sa han.

Den fremmede trakk også fort sin kårde.

«Jeg aksepterer Deres tilbud.

Men gjennom sine spioner hadde hennes fiende, Kardinalen, fått kjennskap til planen.

Mens han sto der og smilte til sitt eget speilbilde, ble døren åpnet og en kvinne kom til syne.

Som alltid ble han betatt av hennes skjønnhet.

«Og jeg står ved mitt ord.

Gi meg hånden, Deres Majestet, så skal jeg gå.»

«For det første – hvor er Deres kone?»

«Nådige herre, hvis hun har kommet seg unna, er det ikke min feil, det kan jeg sverge på!»

«Herr D'Artagnan skremte bort politiet som hadde arrestert Deres kone, og nå har han gjemt henne et eller annet sted.

«Deres navn?» sa han bydende.

«Jeg forbanner den dag jeg giftet meg med henne og hun ble min kone.»

«Ja, min herre,» svarte offiseren ved siden av Bonacieux.

«De har inngått et komplott med Deres kone og hertugen av Buckingham.»

Vet De hvem som bortførte Deres kone?»

«Nei, nådige herre, men jeg har mine mistanker.»

«Deres kone har flyktet – er De klar over det?»

«Nei, det har ikke mine folk klart å finne ut.»

«Deres kone gikk aldri til stoffhandlere.

«Min venn, ja,» sa Kardinalen.

«Å, min kjære Bonacieux, De må se litt stort på det.

«Når Deres Høyhet måtte ønske det – alltid til Deres tjeneste.»

«Å, min herre!»

«Dronningen har ingen anelse om at vi kjenner til hennes hemmelighet. Dronningen ble blek og så forskremt på sin mann.

«De har intet å frykte, Deres Majestet,» sa den unge kvinnen.

Deres Majestet ga dem til hertugen av Buckingham, ikke sant?»

«Hva om brevet faller i hendene på mine fiender?»

«Stol på meg, Deres Majestet, det gjør det ikke.

Jeg gir brevet til min mann.

Bruk den til å skaffe penger, og få Deres mann avgårde så fort som mulig.»

«Hva synes du om dette, min kjære?

«Ditt elendige krek!» ropte Konstance rasende.

«Fru Bonacieux,» sa D'Artagnan idet han kom inn døren Konstance åpnet for ham, «tilgi meg at jeg sier at Deres mann er et dårlig menneske.»

«Hvis De har gjettet Dem til så mye,» sa Konstance tankefullt, «så har sannsynligvis min mann også gjort det.

Da hun hadde fortalt alt, reiste D'Artagnan seg i sin fulle høyde og sa:

«Hva med Deres regiment, hva med kapteinen?»

«Min mann!

«Dronningen er avhengig av Deres liv nå,» hvisket Konstance heftig.

«I hennes navn forbyr jeg Dem å utsette Dem for noen fare.

Nå nevnte de mitt navn – de snakker om meg.»

«Uhyre verdifulle, min kjære Bonacieux.

Jeg må sørge for at våre menn får beskjed om å holde øye med alle veiene til kysten.

«Nå er det vår tur til å komme oss avgårde,» sa Konstance.

«Jeg skal gjøre meg fortjent til hennes takknemlighet, men vil jeg også gjøre meg fortjent til Deres kjærighet?»

«Mine herrer,» sa D'Artagnan, «vi må dra til London.»

Jeg advarer dere, mine herrer – dette er et farlig oppdrag.»

«Du er min venn,» sa Porthos bare, «jeg blir også med.»

Har dere forstått, mine herrer?»

En eller annen svarte at han hadde tatt feil, og gikk sin vei.

Athos gikk for å betale deres egen regning, mens D'Artagnan og Planchet sto og ventet utenfor.

«Din skurk!» ropte Athos og gikk bort til ham.

«Min herre,» sa D'Artagnan rolig, «jeg vil ha den tillatelsen Deres, og jeg har tenkt å ta den fra Dem.»

Deretter kneblet D'Artagnan og Planchet Lubin med hans eget skjerf og bandt ham til et tre med remmer.

Kommer De til å treffe Kardinalen når De vender tilbake, min herre?»

«Da ber jeg Dem fortelle ham at jeg er hans mest ydmyke tjener.»

Der varte det ikke lenge før kammertjeneren hørte sin herre rope på jaktfalken.

«Patrick,» sa han til tjeneren, «gi mine unnskyldninger til Kongen.

«Har Kardinalen sine agenter over hele verden?» spurte han.

«Hent min juveler og min sekretær,» sa Buckingham kort.
Da satt Buckingham allerede ved et bord og skrev egenhendig sine ordre.
Så håper jeg at De selv tar imot én av dem og får Deres tre venner til å ta imot de andre.»
D'Artagnan trykket hans hånd, bukket farvel og bega seg til elvebredden.
Klokken seks begynte gjestene å strømme inn, men ikke før ved midnatt gjorde Kongen sin entré.
Da hun gjorde sin entré i den store søylehallen, bemerket mange at hun var uvanlig blek.
Dronningen sto en stund og snakket med rådmennene og deres fruer.
«Men hvis Dronningen kommer med sine knapper, må De telle dem.
Dronningen gjorde sin entré kledd i et jaktantrekk av grå fløyel.
På hennes venstre skulder skinte diamantene.
Kongen tok en av de tilstedeværende adelsdamene som sin dansepartner.
Så snart den var over gikk Kongen ivrig bort til sin hustru.
Et øyeblikk etter gikk Dronningen til sin garderobe igjen.
«Din vellykkede tur til London var en seier for Dronningen og en ydmykelse for Kardinalen.
Han har god hukommelse og hans makt rekker langt.
Athos beskrev på sin vanlige nøkterne måte hvordan han hadde skutt to av de fire overfallsmennene og såret den tredje og drept den fjerde med kården.
«Han er tydeligvis min onde ånd.
«Konstance Bonacieux er selvfølgelig blitt bortført på hans ordre.
«Kardinalen har sine midler og metoder for å få folk til å snakke,» sa Porthos dystert.
Forstanderinnen for klosteret i Béthune skal overlate den novisen som ankom klosteret på min anbefaling og under min beskyttelse, til den som kommer med dette brevet.
«Herr Bonacieux, De er sannelig en verdifull mann, De skal få Deres belønning,» sa Kardinalen.
«Kan jeg overtale Dem til å motta denne pengepungen som et tegn på min anerkjennelse?»
Det vil si – så snart dere har fått mine instruksjoner.»
«D'Artagnan og hans venner er modige og lojale menn.
Slike egenskaper bør man respektere selv hos sine fiender.
Sammen med sine tjenere forlot D'Artagnan og hans venner Paris klokken fem neste morgen.
De andre lot ham bestemme farten etter sitt eget hode.
Til hest, mine herrer, vi må følge etter ham!»
«Min kjære venn,» sa Aramis, «ikke glem at han har en uthvilt hest, mens våre er fullstendig utslitt.
«Min herre, min herre!» ropte plutselig vertshusholderen og kom løpende ut etter den fremmede, «min herre, De mistet et stykke papir ut av hatten!»
«Min gode mann,» sa D'Artagnan og snudde seg brått, «her har De et gullstykke for det papiret.»
«Så sannelig, min herre, med største fornøyelse.
D'Artagnan nølte et øyeblikk, men fattet endelig sin beslutning – en beslutning han kom til å angre resten av sitt liv.
Han ble med de andre inn i vertshuset og lot den ukjente ri sin vei.
«De kjenner vel i hvert fall min mann,» sa Milady.
«D'Artagnan og min mann blir godt bevoktet av Kardinalens spioner.
Kardinalen har sine spioner overalt.
Hans menn kan banke på døren når som helst.
«Min mann har et sted hvor vi kan gjemme oss til D'Artagnan kommer etter.»
Hun sa at hun var Deres venn – og at De hadde fortalt henne alt sammen.»
«Jeg, min herre,» svarte den unge kvinnen med svak stemme.
Vi kommer tilbake og ber ved hennes grav.»
«Hun slipper unna, og det er din skyld, Athos,» svarte den unge mannen hissig.
Athos var den siste som gikk til sitt rom den natten.
Han sendte bud på tjenerne, snakket litt med dem og ga dem sine ordre.
Etter å ha ordnet med dette, trakk tjenerne seg tilbake og Athos låste seg inne på sitt værelse.
Vinden suste i rytternes fjærprydde hatter og deres hår.
Athos dro kjensel på sin tjener, Grimaud.
«Så er det min tur,» sa Athos og ble forunderlig blek.
«Mine herrer, jeg kjenner denne kvinnen bedre enn noen av dere.

Hun er min hustru!»

«Mine herrer, dere hørte hva fru Bonacieux sa i går kveld.

Hun bodde sammen med sin bror, som var prest, i en liten by.

Begge to var nye på mine trakter.

Jeg ga henne av min rikdom, jeg ga henne mitt navn, jeg tok henne til mitt slott og gjorde henne til egnens mektigste kvinne.

På sin venstre skulder hadde hun den franske lilje.

«Jeg var en mektig adelsmann, og jeg hersket over liv og død på min eiendom.

Men som dere skjønner, mine venner, er jeg ikke så flink til denslags...

Hun prøvde å komme unna, men han klarte å dreie henne rundt og blotte hennes vakre skuldre.

Derfor var det jeg som brennemerket ham – og denne mannen var min egen bror!

Men dagen etter at jeg vendte tilbake til Lille, klarte min bror å rømme.

Kvinnen gikk for å være hans søster.

«Mine herrer Porthos og Aramis,» fortsatte Athos, «dere er her som hennes dommere.

Milady ga fra seg et fryktelig skrik og slepte seg på knærne bort til sine dommere.

«Deres forbrytelser har rammet både mennesker på jorden og Gud i himmelen,» sa han.

«Å, min Gud!» skrek hun.

«Bøddel, gjør Deres plikt,» sa Athos.

D'Artagnan vendte ikke tilbake til sitt gamle losji hos Bonacieux.

«Det har jeg da heller ikke til hensikt, min herre,» svarte den ukjente.

«De må gi meg kården Deres, min herre.

«Min herre,» sa han, «De er blitt arrestert på ordre fra meg.

De har for eksempel hatt en ridetur til kysten sammen med Deres venner.

«Det vet jeg, for det er min plikt å vite alt.

«Vi – mine venner og jeg selv.»

«Død!» gjentok Kardinalen og kunne ikke tro sine egne ører, «sa De at hun var død?»

«Det kan Deres Høyhet være viss på.»

Fra nå av regner jeg ham som min venn.

«Vi møtes igjen, ikke sant, min herre?» sa Rochefort så snart døren var lukket bak dem.

«Min kjære venn, den har ingen nytte for meg,» sa han.

«Da vi reiste til Béthune var det en rik dame jeg kjenner som mistet sin mann.

Skriv ditt eget navn på utnevnelsen, min tid som soldat er forbi.»

Våre siste opplevelser har gitt meg avsmak for soldatlivet.

Porthos forlot tjenesten og giftet seg med sin rike enke.

En dag var han uforsiktig nok til å minne Kardinalen om sin eksistens.

– Det er din skyld! gråter Astrid og slår ham i ryggen så hardt hun kan.

– Det får far din svare på.

– Nå har du fått vite det som en på din alder ikke skulle vite, sier faren.

Audun strekker ut sin tunge til svar.

– Det er nå vel ikke slik at du ikke tåler ditt eget mjød?

– Er far deres birkebeiner?

Audun ser fornøyd på sine to medsammensvorne:

Hvor er hans eget spyd?

Han kjøpte opp gamle hus og gamle ting og bygde et helt museum i sin egen hage.

Men det var hans blokk likevel, med sin egen oppgangslud og oppgangslukt.

Moren hadde reist sin vei med en drøm.

Jan gikk ut på badet og så på sitt eget ansikt i speilet over vasken.

– Sverg, Flekken, sa den store høvdingen som het Cato, – sverg at du ikke har sett vårt hemmelige skjulested.

Nå var han her i deres huleverden, menneskefienden deres.

Det var straffen for spionasje i min ungdom.

– Kom nå, Janus, mitt todelte barn.

Kom inn i mitt hus.

Jeg har dekket til deg, fortsatte han, – jeg har dekket til deg, min sønn.

Alt har sin tid, Janus, men nå skal vi spise.

Alt har sin tid.

Ikke trodde han at hun hadde så mange gutter på hans alder å snakke med heller.

– Det er mine penger, Karsten, sa hun, så lavt at Jan nesten ikke hørte det.

Jeg har betalt folkevognen med mine penger.

Moren og faren, en ring rundt deres verden.
Det var hennes egen musikk denne mannen snakket om.
Men alle trenger sin musikk, Hanne, alle.

- Det er musikk, tenkte Hanne lykkelig, - det er min musikk!

Morens drømmer var i hvert fall ikke hans drømmer.
Ingen skulle få se hennes ansikt, det skulle hun ha for seg selv.
Nå skulle han hevne seg, hevne seg på en av deres egne!

- Din drittunge!
- Nei, det er ikke min hatt.

Han hadde ikke hørt om andre mammaer som dro sin vei på den måten.
Jan så inn i sine egne redde øyne.
Han snublet ut av heisen og låste opp sin egen dør med hender som skalv.
Så trakk faren seg tilbake til sin egen seng og krøp under dyna.
Det var hans første friluftssmil til Hanne Harpehånd.
Hans egen lille kniv.
Den er tegnet på din styrke.

- Der kommer du jo, Janus, mitt todelte barn!
- Ivan er min svarte bror, Janus.

Jeg trenger din hjelp!
Det dirret i beina til Jan igjen, og hjertet begynte sitt eget løp.
Han kjente katehertet møte hans egne redde hjerteslag.

- Alt dette er din skyld, men jeg skal snakke med deg senere.
- Det der er egentlig ikke min katt.
- Jeg tror du har rett, Hanne, sa Jan, mens et stort smil bredte seg utover ansiktet hans, - det der er visst min katt.
- Det er min katt, pappa.

Hans ansikt.
Noen ganger forsvant virvelvinden, og en hvit hauk dukket opp i dens sted.
Og hvor var hans egen mor, for den saks skyld?
Tiarri gresset rolig videre, mens valpen jaktet på sin snusende ferd mellom gresstuer.
Han måtte stole på sin gamle fiende.
Neera stirret ned på sitt eget ansikt, skvatt forbauset tilbake, knurret og krøp frem til vannkanten igjen.
Etterpå fortsatte de sin vandring, oppkvikket av det kalde vannet.
Tiarri kom til å fortsette å lete etter sin mor.
Han labbet ut fra sitt ly under steinen.
Tiarri nedstammet fra en slekt av høyere rang, og hvis han fant moren, ville han kanskje få vite sannheten om sin arv.
Neera dumpet ned mellom bladene, sliten og sulten, mens Bomber fløy sin vei ned i lavlandet.
Neera var svært fornøyd med sin store fremgang, men holdt seg likevel nær Tiarri mens han jaktet.
Tiarri var en erstatning for hans egen gamle og gyllenbrune mamma.
En ørn som løftes opp på luftstrømmene, føler og ser alt i luften som omgir hans verden.
Hun sto der helt stille og så på sin sønn og den sølvfargede følgesvennen hans.
Han hadde sett lysvirvelen og delvis forstått dens hemmelighet.
Bomber fløy sin vei for å fange kveldsmat til Neera.
Der la han fra seg sin takknemlighets- og kjærlighetsgave.
Og der, ved innløpet til Tumut River, i myra ved elvens kilde, fanget Neera sin første hare.
Tiarri elsket kenguruer og betraktet dem som sine venner, så han jagde dem aldri.
Haren bråstanset, satte seg livredd ned og ble sittende nesten usynlig i sin egen skygge.
Og den gamle ørnen sovnet lykkelig og drømte om sine to barn av stormen.
Hans eneste forsvar var hurtighet og flukt.
Det eneste han fikk til svar, var ekkoene av sitt eget vrinsk mellom fjellsidene.
Her hadde de store elvene sine utspring, her ble legendene til.
På veien skulle de raste og drikke vann i tvillinginnsjøen, deres jomfruelige kilde.
Nå ble en ny legende skapt, legenden om sønnesønnen til den gamle, sølvgrå villhesten og hans elskede dingobrør.
Tiarri kastet hodet tilbake og knegget, og blandet sitt opphissede rop med kakaduenes.

De store fuglene, med sine vakre vingebevegelser, fortsatte å sirkle over dem. Som svarte skygger vevde de sine usynlige mønstre mellom grener og stammer. Det var heller ingen sak for en hingst og hans flokk å finne dem. Nå var det hans tur til å forsvare vennen. Og endelig var det hans tur. Enda en gang hadde de kjempet for hans skyld. Andrew King bodde midlertidig på King-gården hos tante Janet og onkel Alec mens hans far, Alecs bror Alan, hadde et oppdrag som geolog i Sør- Amerika. Felicity slengte ut en av sine vanlige sarkasmer. «Det er min karjol.» Og dermed kom hans kone og Olivia King løpende ut på trappen. «Du store, det var jo Mr. Beatty,» erklærte Olivia King som om hun ikke kunne tro sine egne øyne. Retthaveri var hennes spesialitet. «Jeg visste ikke at det ikke var hans vogn.» «Menn som farter omkring med turnerende forestillinger, er sjelden kjent for sin pålitelighet, Olivia. «Vi må nå gå tilbake til min opprinnelige plan. «Det er din skyld,» erklærte Felicity. Hun var en varm beundrer av kusinen fra Montreal, og gjorde sitt beste for å beskytte henne. Clemmie hadde sin egen løsning. Felicity som visste mer om Herrrens uransakelige veier, sendte sin bror et bistert blikk. «Se her, Janet,» sa han til sin kone. Saras far, i sin elegante frakk og silkeskjerf, hørte naturlig hjemme i slike omgivelser. «Jeg tror vi har en av Deres favorittretter på menyen i dag, sir. De skalv under hans vrede. Inne i hotellet hadde Sara forlatt sitt trygge hjørne, og marsjerte målbevisst gjennom spisesalen. I hans spisesal holdt bordene seg i ro. Hun måtte få Mr. Campbell på sin side før hovmesteren fikk øye på inntrengerne. Han kunne da umulig bare være et produkt av hennes egen fantasi? «Mitt navn er Sara Stanley. Sara så alvorlig på sin tante, og det lå spørsmål i blikket hennes. «Du føler!» snerret tante Hetty og stirret anklagende på sin søster. Hun hadde i alle fall Olivia på sin side, tenkte hun, og gikk løs på kjelene med fornyet innsatsvilje. Den var hennes eneste utvei til å gjenopprette sin ære i Avonlea. Av hele sitt hjerte mente Sara det hun sa. Denne forestillingen skulle bli en gnistrende suksess, om hun så skulle ta sin død i prosessen. «Han som nesten ikke kan gå uten å snuble i sine egne ben.» Sara så sine store planer gå fullstendig i vasken hvis Jasper ikke kom på forestillingen. «Jeg håper du ikke har tenkt å stikke av før forestillingen, på samme måte som vår beryktede Mr. Beatty.» Men selv i graven fikk hans mor det som hun ville. Lillesøsteren hans sippet og gråt bestandig, og det var ikke hans sak. Han var nesten dobbelt så stor som sin søster, og bare muskler og ben. For anledningen var Hetty iført sin mørkebrune sjeviotdrakt, som også var hennes faste antrekk ved begravelser. Hun måtte vise seg oppgaven voksen - men ikke bare for sin egen del, for bibliotekfondet, eller for å overbevise skeptiske tante Hetty. Uten å verdige kusinen et blikk klatret Sara opp i vognen og tok plass som en erkehertuginne på sin trone. Hun visste bare at hvis hun kunne klare å fengsle Avonleas befolkning denne ene kvelden, skulle hun si seg inderlig fornøyd med sin dramatiske karriere. Sara så en del av sitt publikum holdes borte med makt. Hun kunne nok av hele sitt hjerte ha ønsket å være ulydig, men hun måtte jo tenke på de forferdelige følgene også. I sin oppskrudde sinnstilstand forestilte Sara seg den totale katastrofe i minste detalj.

Han måtte nesten komme, for det var jo hans kone som skulle spille piano.
Hun var så opptatt av å sette mot i Jasper at hun fullstendig glemte sine egne nerver.
Hun hadde satset sterkt på sitt bekjentskap med den velstående ungen.
Jasper Dale i sin trygge ensomhet oppe på balkongen vokste med situasjonen.
Og denne gangen var det ikke hennes feil.
Men det var ikke Deres feil.
Olivia gjorde så godt hun kunne for å muntre opp sine omgivelser.
Hun hadde på seg sitt mest strålende solgule forkle, der hun sto ved komfyren og stekte egg.
Det hadde tilhørt hennes aller beste sengesett.
Sara kom inn etter sitt fruktesløse besøk hos Jasper Dale.
Sara ble om mulig enda tristere og smalere i fjeset ved tanken på alle sine ulykker.
Begge barna hadde fått merke hennes vrede.
Edward gned seg på den såre baken og ville neppe tilgi sin søster på de nærmeste månedene.
Clemmie var langt tryggere i vår varetekt.
Angriperen må fortsette angrepet hvis hun tror på sin egen sak, eller miste all troverdighet.
Du kan bare tilstå at det var din skyld at det ble brann.»
«Fortell dem at det var din skyld!»
Som det ofte går når man kjemper for en håpløs sak, hadde Sally ingen på sitt parti lenger.
Sara snudde seg - og fikk til sin forbløffelse se Wellington Campbell stående ved siden av tante Hetty i skolegården.
Sara fulgte etter sin tante og Mr. Campbell inn i skolebygningen.
«Jeg tenker din mor var stolt av deg den kvelden.»
«Min mor døde også da jeg var ganske liten.
Men det er vel slik for menn i Deres stilling.
«Min tante Janet sier at den Fanny Tarbush kunne snakke ørene av en gris om hun fikk sjansen.»
«Sara, jeg ser gjerne at du mottar denne som mitt bidrag til bibliotekfondet.»
Det eneste jeg vil be om, er at biblioteket får navn etter min mor.»
Joakim hadde nikket spent, og Eva Katrine hadde fortalt at hun kanskje med tiden ville åpne sitt eget motehus.
Og Samuels hemmelighet var helt lik hans egen.
- Jeg kan godt se hva det er, tenkte han irritert, - og så går jeg min vei.
- Maria, min forlovede som er fruktsommelig, er svært trett.
- Det er visst min lykkedag i dag, sa hun.
Matte var aldri min sterke side.
Dvergen var en høy, mager fyr, høyere enn noen andre på vår alder.
Han var min beste venn.
Jeg var oppriktig lei meg for det, men det var ikke min feil.
«Er ikke min skyld,» sa jeg.
Du skulle tru han hadde sitt eget jern, men det hadde han aldri hatt og ville aldri komme til å få heller.
Som når du syns noen glør på deg fra den andre sida, men det eneste du ser er ditt eget speilbilde.
«Du er akkurat lik din mor,» kunne han si.
Er det deg eller din bror?»
«Vi har bestemt oss for at vi ikke lenger kan tolerere din oppførsel.»
«Synes du ikke at det er på tide å tenke litt alvorlig over ditt liv?»
Motorsykel-Kid var ganske kjent i vår del av byen.
«Du er akkurat som din mor.»
Jeg ville bli den råeste gatekrigeren og den mest respekterte kjeltringen på vår side av elva.
Det er heller ikke, tross det alle tror, din bror.
Jeg hørte ikke min egen stemme.
«Ikke løp din vei!»
«Du snakker som om de ikke er din familie.»
«Er Grandma Feuder din ordentlige bestemor?»
«Dette er hans stol, og han rører seg aldri hvis ikke jeg flytter ham så noen andre kan

sitte der.»

Og til sin egen overraskelse merket Libby at hun mente det.

Han trenger venner på sin egen alder.»

Så snudde hun seg og gikk stille sin vei.

«Jeg spurte ikke deg, forresten, din barnevernsunge!»

Libby lurte på hvordan hennes egen bestemor var.

«Det er min hest, og jeg vil ordne opp i det,» sa Libby og satte nesa i været.

«Pass dine egne saker!»

«Hva gjør du på mitt rom?!»

Har du stjålet den, din barnevernsunge?»

Begge to hadde stilt seg på hennes side.

Følte de at hun var deres barn, ikke bare en barnevernsunge?

«Jesus, takk for din kjærlighet.

«Takk for at Gud hjelper oss med alle våre problemer.»

Hun hadde sitt eget rom, en hest, og nå holdt hun på å lære å spille piano.

Barna deres er på min alder, tror jeg.

«Du greier ikke å få meg vekk fra min egen gård, Henry Comstock.

«Kom deg vekk fra min eiendom, og kom ikke tilbake!»

«Det er min gård,» sa han bryskt.

Stakkars Henry giftet seg med min Jane for pengenes skyld, og hun skjønte det aldri.

«Mamma sier at Grandma sikkert ikke vil bo i noe annet hus enn sitt eget,» sa Susan.

Men det var ikke din feil at teddyen ble stjålet.»

Det er min skyld siden jeg ikke gjemte den eller noe.

Dersom dere ber meg om noe i mitt navn, vil jeg gjøre det.»

«Det er lenge siden jeg satte min lit til Gud.

Men Herren har det i sine gode hender.»

Han er ulykkelig og ser bare sine egne problemer.»

«Hvis din egen bestefar ikke orker å ha deg hos seg, må du være en forferdelig fyr.

Så samlet hun alt sitt mot og sa:

«Ha det,» sa Libby og gikk sin vei.

Hadde jenter på hennes egen alder melket kyr og måket møkk der?

Hun visste at hun burde løpe sin vei så fort hun kunne, men av én eller annen grunn greide hun det ikke.

Jesus er min frelser.»

Jeg har mitt eget, og trenger ikke snylte på gamle damer.»

«Ben hjalp meg å ta imot Jesus som min frelser.»

«Det gjør meg veldig glad, både for din og min skyld.

«Vi ville gi dem til din mor, men da hun giftet seg med Henry - du kjenner jo Henry - bestemte vi oss for å holde dem hemmelig og gjemme dem til deg.

«Nå kan jeg fortelle dere hvordan Gud har svart på min bønn,» sa han og klappet Teddy fraværende.

«Jeg har kjøpt meg min egen gård.

Hemmeligheten var borte, men den kom alltid til å minne henne om hennes nye venner.

«Jeg trodde nesten ikke mine egne ører, jeg heller.

«Du kommer til å bli en berømt konsertpianist og glemme all julingen du fikk av din virkelige mor.

Kanskje du en gang kommer til å sette opp din egen Elizabeth Johnson-pris!»

Du er hele mitt liv, og jeg kan ikke leve uten deg!

Og Ben fortalte at gruppa sang to av dine sanger.

Det er kanskje det, men jeg liker bedre ditt brune.

Din venn

Av hele sitt hjerte ønsket hun at det var det andre brevet som lå i konvolutten.

Da hun skyndte seg forbi bestefarsklokka, syntes hun den dype tikkingen var som hennes egne hjerteslag.

Kanskje det var hennes virkelige bestemor eller Grandma eller Grandpa Johnson.

Det er mitt brev!»

Skjønte ikke Susan at hun hadde nok med sine egne problemer?

Han blunket til henne og slapp taket, og litt nølende gikk hun sin vei.

Du må aldri prøve å ordne opp uten hans hjelp.»

«Hun ligner svært på din mor.»

Til slutt gikk de sin vei, og Elizabeth sukket lettet.

Han syntes sikkert det var morsomt å skrive kjærlighetsbrev til ei jente som deg mens han ventet på ei på sin egen alder.»

«Jeg kan da vel ikke det når du har hans brev, og han har dine.»

Gå tilbake til ditt eget og drøm om Scott.»

«Det er din skyld, også!»

Jeg skulle ikke ha gått inn på rommet for å se på dine private brev.

«Verken du eller din mor kan gjøre noe med det.

Og så skal hun fortelle om Marie Dobbs, din virkelige mor.

«Det er Vera Johnson som er min mor, og det vet du godt!»

Kanskje jeg snart kommer til å synge mine egne sanger og holde konserter.

Jeg hadde en liten prat med din venn Jerry før jeg reiste fra dere.

Din venn

De varme leppene hans møtte hennes, og hun gjengjeldte kysset av hele sitt hjerte.

Hun måtte komme seg ut herfra, tilbake til Rachael og vente på sin tur.

Hun snudde seg og fanget blikket til Joanne, som gjemte seg bak sin mor.

Ole Henrik Monsen så på sin kone.

– På å reise til onkel Pavels hus, jeg mener vårt hus, jeg mener det vi har arvet etter onkel Pavel.

Hans pliktfølelse hadde seiret.

– De skulle smake våre kjøttkaker, frue, sa Alfilda.

– Men jeg har faktisk arvet dette huset etter min onkel.

Min avdøde onkel Pavel.

– Hører du det, din gamle kråke, sa stemmen.

Forpustet av latter og av sin første langtur på vingene slo hun seg ned i toppen av en liten krokett gran.

– Vær så god, sa far, og la sin eneste femkrone på disken.

Var det noe hun aldri ble klok på, så var det hvor Maltas skrekk hadde sine vidunderlige evner fra.

Maltas skrekk var hennes beste venn, altså måtte Maren slåss for ham hvis det ble nødvendig – ellers hadde hun ikke lov til å kalle seg bestevenninnen til Maltas skrekk.

Den var hennes venn nå, den lille lysflammen, det eneste levende som ville hjelpe henne.

– Deres nåde, Deres nåde, hvisket det skjelvende der borte i kroken.

Maren løftet hånden: takk, hun ønsket ikke herr seremonimesterens innblanding når hun snakket med sine hoffdamer.

– Hvor er min ugle? spurte prinsessen.

– Hvor er min ugle!

Men hvem hadde våget seg opp på prinsessens kammer, hvem hadde fordristet seg til å stjele fra hennes nådige hodepute?

Med gjerrig hilsen, din onkel Pavel Jeremias Monsen.

Onkel Pavel ville jo skaffe sin nevø så mye bryderi som mulig, og da ville han naturligvis ikke la neste ledd i kjeden ligge der.

– Men min kone er vant til å legge den fillegasjen min hos Magelsen & Magelsen i små hauger hver måned.

Deres ærbødige Magelsen & Magelsen.

Likevel er du min beste venn og så levende, så levende...

– Aksepterer Deres tilbud med takk! ropte han.

Aksepterer Deres tilbud med takk.

Det er min hytte og min strand og det er min Didrik.

Erik i min klasse.

Hun hadde svart så fort og hardt, – du skjønner, mormor kommer og hun må ha din seng.

Så var det hans stemme, hans ordentlige stemme hun hadde hørt.

Huden hennes var våt av hans kropp.

Anna stirret inn i vinduet, der inne så hun sitt eget speilbilde som liksom hang på utsiden av bussen.

Den hadde sitt eget lille hjerte og sitt eget lille ansikt.

– Din jævla drittunge!

I gamle dager drakk man kaffe når man var på din alder.

– Din hore!

Din jævla hore! skrek hun.

- Gå din vei.

Lenge siden hun hadde kjent pusten hennes mot kinnet.

Kan du ikke stole på at vi gjør alt til ditt beste?

Gjennom hans øyne ble det til luft.

- Det er min unge, sa Anna og blunket vekk tårene som presset seg frem.

- Det er ikke din unge, sa hun, med trykk på din.

- Det er min unge!

- Min første tok ti timer og den andre åtte.

- Pust da, jente, pust for din egen skyld!

Når han gråt, kunne Anna høre at det ikke var hennes barn.

- Se på min kropp, den ligner et fjell.

Prins, som hun hadde lengtet etter hele sitt liv!

Han skulle være hennes hemmeligste hemmelighet!

Nå ville hun ikke hoppe mer i hele sitt liv!

Hun ble sur på Klara og gikk sin vei.

- Jeg ville ikke sutret så mye hvis mine foreldre skulle reise, svarte Klara skråsikkert.

- Bratte trapper har aldri vært min spesialitet, skrattet han.

Det var hennes tur til å stupe.

- Men jeg vedder på at min pizza er bedre.

- Det er min plass.

- Jeg har aldri spilt så mye Monopol i hele mitt liv, sa hun.

Så svinger han inn mot fortauet og bøyer seg over meg for å åpne døra på min side.

Jeg var hos fru Lystad den helgen pappa reiste sin vei.

Men jeg liker meg best i min egen seng likevel.

Det er ikke nok med bodnøkkelen, din lille luring.

- Det er for min skyld han reiser og ordner med businessen!

Jeg legger kinnet mitt mot hånden hennes.

- Det er min skyld, tante, sier jeg.

- Nå er det din tur, Arthur.

- Min tur?

- Du skal krype inn i hullet, min godeste venn.

Tante Frikk gjør det samme med sine to.

Ut med språket, ditt hjemmestrikkete malerskrin!

Kanskje han har mer lyst på mine ører?

- Uff av meg, for noen øyne du har, din knallsinte varg, sier tante Frikk.

Olav er helt på vår side nå.

- Svar, din vandrende flaggfabrikk!

- Først skal jeg svi trynet ditt i stykker, din elendige tufs, freser Gundersen.

De i de lavere klassene må ha sin egen skoledans.

Men han sier at de må fortelle om dette til dem som har deres bord.

Bengt har hennes bord, og han er kjempestreng.

Hun har mitt bord, og hun er ordentlig snill.

- Ja, det må hun bare gjøre for min del, svarer Elin trassig.

Da det blir frikvarter går hun sin vei.

- Det gjør nok min mamma også.

- Du kan godt gå din vei, sier Katrine.

Er det fremdeles behov for mine tjenester?

- Vårt nye superband!

Men kaninen ville jo ikke ha løpt sin vei om ikke Lena hadde tatt den ut av esken.

Min far er ikke hemmelig agent, og de andre - lillesøsteren min, Karen, mamma og katten

Pebbles - gjemmer seg ikke for en narkotikaring i Bostonforstaden der vi bor.

Lydnivået var unormalt høyt, selv til å være på vår overfylte skole.

Min første og eneste sceneerfaring hadde vært lite inspirerende.

- Du har aldri forkludret noe i hele ditt liv.

Jeg garanterer det! sa Amanda idet hun og Max nådde fram til sitt klasserom.

Da gjorde Dylan Russo sin entré.

Alle så på dem, og lo mens Dylan og Judi spilte hverandres bevegelser.

Mine øyne var på linje med hans.

Han er en av de høyeste på sitt klassetrinn.

Min første reaksjon var å løpe for å ta den - jeg har nemlig ikke egen telefon - men så

tok jeg en titt på vekkerklokken.
Han er min medspiller, vet du.
Men akkurat som livet mitt hadde endret seg siden jeg fikk hovedrollen på skoleteateret, hadde min vanlige barnevaktrutine også endret seg.
Hun grep den og begynte å børste sitt eget silkeblanke hår.
– Næ, det er ikke din stil, sa han og hørtet temmelig sikker på seg selv.
Vårt nye vennskap.
– Ja, jeg bor sammen med min far.
Våre foreldre var leger og advokater, og dommer Munoz skulle stille til valg som guvernør neste år.
Hans stemme var ikke lett.
De andre satt også to og to og øvde inn sine dialoger.
Først var det den største folkemengden, så scenene med min far og meg og den grusomme hertugen som ville gifte seg med meg.
Judi skjøv meg ut i kulissene og ga meg så tegn til min entré.
Min far lærte meg å kjøre.
Jeg er mye der borte hos de andre, men dette er mitt sted.
Det var ikke mitt første kyss, men det var det første som virkelig betydde noe.
Jeg følte det som om mitt hjerte kysset hans hjerte, min sjel kysset hans sjel.
Og vårt skuespill var romantisk.
Er det din katt?
Min far.
Dylans heltegjerning imponerte ikke min far.
Karen, min tolvårige søster, måpte av det som skjedde.
Akkurat nå var hennes øyne mørke og fulle av bekymring.
Hvis bare Dylan ikke hadde sagt Yo til min mor i telefonen.
I stedet kastet jeg flere ord som piler på min mor.
Min mor åpnet.
Motorsykkelen, din far.
Da jeg kikket framover i salen, så jeg til min store forskrekkelse - Amanda.
Jeg er sikker på at den andre var min far.
Først er det din far som ikke vil at du skal treffe meg.
Jeg fortalte min far om herr Cates.
– Din mor sa at du var på biblioteket.
Min Amanda?
Jenta som alltid hadde vært min bestevenninne?
Jeg hadde bare lyst til å se hvordan Dylan var for min egen del.
Jeg er fremdeles din venninne.
For bare noen dager siden hadde jeg aldri skulket en eneste time i mitt liv.
Jeg hadde ikke lyst til å sette min fot på skolen igjen.
Han var mitt liv.
Ingenting skulle lenger få meg til å skjule min kjærlighet for Dylan.
Det hadde vært den verste kvelden i mitt liv, men det var ikke Josh sin feil.
Forestillingen måtte gå sin gang, men jeg klarte det ikke.
Kanskje trodde han på sitt eget spill.
– Jeg er fremdeles din venn.
Jeg begynte å tro på mine egne drømmer.
Jeg la hendene for ansiktet og kunne ikke tro mine egne øyne.
– Ikke steng meg ute, hadde min mor sagt.
Jeg må tro mine egne øyne, og jeg vet hva jeg så.
– Jeg kan ikke tro mine egne ører.
– Hvis dere har tenkt å drukne her, er det deres sak.
– Jeg tror ikke mine egne ører.
Det er ikke din stil.
Men Amanda, sett deg i mitt sted.
– Showet må gå sin gang.
Hvordan skulle jeg klare å spille teater etter å ha opplevd den verste dagen i mitt liv?
– Å, Udyr, ropte jeg fra bunnen av mitt hjerte.
– Jeg er så glad på dine vegne, Naomi.
«Har du lyst på et kirkebryllup når det blir din tur, Amelia?»

Hun ville kanskje til og med ha forsøkt å styre Kevin i hennes retning.
De forskjellige klassetrinnene holdt seg stort sett til sine egne.
De danset til sin sang, som viste seg å være «The Time of Our Lives».
Vel, det var ikke hennes feil.
Det var første skoledag etter ferien, og Mrs Turner holdt sin årlige tale.
«Vær så snill - spar oss for det preiket om gutter og deres ustyrlige begjær!
Av en eller annen grunn ville han ikke innrømme at han ikke hadde hatt det kult på sitt første stevнемøte.
Det var din idé.»
Fra vårt klassetrinn?»
Amelia pleide å fortelle ham alt om sine stevнемøter.
Dessuten var det helt uaktuelt for henne å være sammen med en gutt på hans alder.
Bare nok en jente han hadde kjent hele sitt liv.
Helen snudde på hælen og løp sin vei med tårene rennende nedover kinnene.
Det var ingen fra deres skole der, så de behøvde ikke å være redde for at noen skulle oppdage dem.
«Det var ikke bare din feil,» mumlet han.
«I så fall er jeg glad på dine vegne,» sa moren.
Jeg har ikke engang fortalt det til mine egne foreldre ennå.»
«Vi er glade på deres vegne.
«Nå er det min tur til å gjette,» sa Gilli.
«Du kan invitere noen av dine venner også,» foreslo Amelia.
Hennes egne foreldre hadde valgt å ikke få flere barn.
Jeg skal sørge for at han blir invitert til min fest.»
Og ikke alle var fra deres skole heller.
«Det er til pass for deg, din snørrunge!»
«Det er greit for dere å fly etter eldre gutter, men dere tåler ikke at jeg er sammen med en gutt på deres alder.»
«Så det var ikke hans feil i det hele tatt, altså?»
«På en måte føler jeg at det er min feil.»
«Det var ikke din feil, Amelia.
Men jeg håper du ikke har invitert noen av de guttene til din fest.»
Det er i hvert fall det som er mitt påskudd for å besøke ham.»
Hennes fest skulle bli stikk motsatt.
Det var hans kveld i kveld.
«Det er det som er meningen, din fjomp,» forklarte hun leende.
«Jeg er din med hud og hår.»
Hennes fest kom garantert til å være glemt alt i morgen.
«Det er min feil.
Men ansiktsuttrykket ditt taler sitt tydelige språk.»
«Tror du ikke jeg ble overrasket da din gamlekjæreste dukket opp?»
Kevin hadde kanskje gjort det samme med Helen hvis det hadde vært hennes bursdag.
«Han har sine feil,» sa hun til venninnen.
Endelig var det hennes holdeplass.
Egentlig var det innvendig han hadde det vondt, og det var hennes feil.
Da det endelig ble deres tur, ble de vinket inn uten problemer.
Tracey var sportsfantom på sin hals.
Kevin lurte i sitt stille sinn på om Andy kom til å behandle Amelia likedan.
Men han hadde ikke satt sine bein i huset etter den ulykksalige festen.
«Han sa at jeg var littjor ung for ham, at han foretrakk jenter på sin egen alder.
Din dyrebare Amelia.»
Hver dag hadde sitt bestemte arbeid.
Brente de fingrene, var det deres egen skyld, de skulle lystret.
Å, du vakre Nellie Grey, nå er du dratt din vei.
Jeg får aldri se min kjære Nellie mer...
- Stakars Adam, han hadde ikke annet enn sin egen hud å ha på seg.
Hun skulle ønske hun også bare hadde sin egen hud på seg.
Skal jeg bli ført til himlens glans av medvind, mild og blid, mens andre kjemper for sin krans i blodig, farlig strid?
Skal jeg dø før dagen renner, ta da min sjel i dine hender.

Det var hennes huske, siden det var hennes tre, men hun måtte være snill og la Mary få huske når hun hadde lyst.

Hun satte gullnålen i sin egen krage og satte på seg hatten mens Pa kjørte hestene opp foran grinda.

Mitt kjære hjem!

Nei, intet sted på jorden er kjært som du, mitt hjem.

Laura likte sin egen røde kjole.

Hans frakk var knuppet fra hans hals og hele veien ner.

Skal gamle venner rent bli glemt og ikke få sin sang!

Og det som var en gang, min venn, og det som var en gang.

– Det er min største hemmelighet.

Egentlig gadd ikke Theresa si noe mer, likevel kunne hun ikke dy seg, pekte på bildet og fastslo:

– Da jeg var på din alder, var det de beste kakene i hele byen.

For min skyld kan hun gjerne være en prinsesse, hun også.

Hun ble redd for sin egen stemme, trykket seg skremt mot hekken.

Det er ikke din skyld.

– Vår datter insisterer på å være prinsesse.

Vår egen.

I går bare gikk hun sin vei uten å bry seg om meg, og i dag måtte jeg være med henne til parfumeriet.

Hennes eget lå i myke bølger rundt ansiktet.

– Jeg var omtrent på din alder da jeg fikk den.

Det var som om hun ikke kunne tro sine egne øyne.

Og det er min skyld.

Hun er jo min eneste venninne.

Foreldrene hennes snakket ofte om at i deres familie var det ikke bare de voksne som bestemte.

– Det var mitt første klatretre, sa far.

Tusen kyss og gode ønsker til min kjære mamma.

Den lille havfruen begynte å tilbringe all sin tid på leting etter prinsen i verdenen over bølgene.

Til sin store glede så hun prinsen vandre langs stranden, for slottet var nemlig hans.

" Jeg vet hvorfor du er kommet, din tåpelige prinsesse!

Da hun våknet, var det morgen, og til hennes store overraskelse stod prinsen bøyd over henne.

Alle mine ønsker er blitt oppfylt!"

Jo flere biler det var, desto tryggere var det for deres bil.

Halvveis over parkeringsplassen var hun trygg på sin egen fart - og inne i skyggen.

Så kom hun med sin erklæring:

Den stanset ved deres bil.

Sammy orket ikke sin tredje smultring, men ville ikke gi den bort, så Dicey la den i posen.

«Ja, men vårt hus lå ute på en sanddyne.

Vårt hus var koseligere enn de husene de andre ville ha.»

James våknet med sin vanlige kommentar.

Hun ble stående over en pakke kyllingvinger som med sine femtiåtte cent for kiloen ikke var uten interesse.

James våknet opp fra sine dype tanker.

Var det ditt bål vi så her i sted?»

«Den føles som vår egen private strand nå.

«Det er vår jobb å vaske klær.

Deres jobb er å fiske,» sa Dicey og sendte ham tilbake igjen.

Men dette var ikke deres sang.

Hun trodde ikke sin egen flaks.

«Det er ikke min feil at jeg er syk.»

Sammy fulgte etter med sin egen spesielle dans, mens James energisk klappet takten.

Hun hadde gjort sitt beste, og det var ikke godt nok, og nå var det ikke mer hun kunne gjøre.

Folk gikk forbi, bærende på sine egne tunge matvareposer.

Så la han sin egen pose inn.
«Gi meg en båt med plass nok til to, så skal jeg nok ro min kjære og meg.»
Du er bare litt for skarp for ditt eget beste.
Jeg tok bare ikke dette faget høytidelig nok, og det er min egen feil.
Er alle sammen på din alder?»
De hengte sine egne klær til tørk på håndklestativet.
Han kom med en pute og et teppe fra sitt eget rom.
Hun brettet sammen alle klærne deres som hang på håndklestativet, og la dem i en haug på sofaen, unntatt sine egne klær.
Dicey møtte raseriet hans med sitt eget.
«For min del er alt i orden nå da vi har funnet Stews penger.
Windy spiste opp sin egen frokost og restene etter Maybeth.
Der bestilte de mat, og Stewart bar brettet deres bort til et stort bord i hjørnet.
Og Stewart hadde tatt sitt eget kart med seg.
Akkurat som den første gangen kom hun på deres side av gata, og hun stirret i bakken.
«Jeg håper De er vår tante, vår grandtante, fru Cilla Logan.»
Det vil si, hun var min mor.»
«Moren vår er niesen til Deres mor.
Vi pleide å få et kort og et brev fra Deres mor hver jul, og mamma pleide å lese det høyt for oss.
«Ja, for deres bestemor og min mor var søstre.
Deres mor og jeg er altså søskenbarn.
Og min mor het Priscilla Hackett.
Tante Eunice hadde redd sin egen seng.
«Gi meg hennes data,» sa han.
«Din tante Eunice er ivrig katolikk,» sa han.
Og Eunice er svært så tradisjonell i sin tro - hun spiser for eksempel aldri kjøtt på fredager.»
«Er det dine fotoalbum som står i bokskapet?»
Kanskje var det det at hun prøvde så hardt å gjøre tante Eunice tilfreds, som hadde sin virkning på henne.
Sammy krevde derimot mer og mer av hennes oppmerksomhet.
Under bildet hadde tante Cilla skrevet med sin snirklete håndskrift:
Skal vi ta ditt ærend først, så tar vi mitt etterpå?»
«Så var det datteren - din mor.
I hvert fall er det hans navn som står på fødselsattestene fra Provincetown.
Din bestefar ser ut til å ha vært en svært streng herre.
Din bestemor lot ham alltid få sin vilje.
Din bestemor var tydeligvis den type kvinne som underkastet seg sin manns herredømme.
Da har vi igjen din tante Eunice.»
«Din bestemor lever isolert.
Etter min oppfatning,» sa fader Joseph.
«Men når det gjelder din søster, så er vi bekymret.
Hun ligger så langt etter sine jevnaldrende.
Men du må også tenke på virkningen av disse byrdene på ditt eget liv.
Og jeg vet ikke hva slags planer din tante har nå.»
Hans lovende evner gjør ham ettertraktet.»
«Tante Eunice vil gjerne høre din mening.»
Dessuten var det hans egen feil at han var så trassig.
«Det er jo min plikt.
Dere er jo min familie nå.»
Kanskje Maybeth vil bli nonne, kanskje hun får kallet, og da blir det min oppgave å veilede henne.
Kanskje det vil bli mitt formål i livet.»
Dicey hadde lyst til å løpe sin vei, men tvang seg til å sitte stille.
«Fader Joseph foreslo at jeg skulle adoptere dere, slik at jeg blir deres lovlige verge.»
Og hun våget ikke si noe.
«Dere vil bli som min egen familie.
Hadde jeg hatt en datter, ville hun sikkert vært på din alder.
Disse kvinnene hadde gjort Maybeth til sin kjæledegge.

«Kan du ikke prøve for vår skyld?

«Jeg spurte Maybeth hvem som var hennes verge, og hun svarte at det var hennes søster Dicey.

Hun hørte den harde, påtrengende tonen i sin egen stemme.

Det var som om Maybeth ikke var der, ikke engang i sin egen bevissthet.

«Så de tror alt sammen er din feil, ikke sant?»

De tar kontakt med oss hvis det inntreffer noen forandring, og da kan det kanskje være på sin plass.»

«Du har rotet i mine saker!»

Mine evner.

Da det endelig ble hennes tur, greide hun ikke å tenke klart.

Hun ville mene at det var hennes ansvar.

Dette er hans første periode.»

Jeg har min frihet, jeg.»

«La det bli min sak.

Da de var kommet tilbake til sitt eget tomme hus, sovnet de minste nesten øyeblikkelig.

Tankene hennes løsnet fra sine hverdagslige fortøyninger og begynte å vandre.

Her ute var sola varm og vinden sval, og bølgene sang sin evige sang.

Tidevannet steg og sank i sin egen rytme.

Gjennom rorkulden følte hun hele båten i sin hånd.

Hun dirigerte ikke disse tingene, hun fulgte deres bevegelser og utnyttet dem.

Etter en stund fikk han følge av James, som hadde sitt eget snøre.

«Er det vårt hjem også?» spurte Sammy.

Men det ble ikke hennes sak.

Hunden kikket etter sin herre et øyeblikk.

Tærne hennes nådde den gjørmete elvebunnen, og hun skjøv seg opp.

Hvis Dicey hadde hatt sitt eget sirkus, skulle hun reist overalt.

De skulle ha husvogner når de reiste på landjorda og sitt eget skip når de reiste over havet.

Deres vennlige ønsker om alt godt svedde rundt bilen som dalende kirsebærblomster.

Du har jo ditt eget liv.»

«Dere er en liten del av mitt liv nå.

Men det er ikke hennes feil.

«Men det blir ikke din sak.»

«Der er mitt rom,» sa hun og pekte på en lukket dør.

«Og mitt bad.»

Bestemoren hadde så visst ikke tenkt å anstrenge seg for deres skyld, men Dicey skulle vise henne.

Jeg aner ikke om den er sjødyktig, og det blir ikke din sak.»

Og det var hans stil å spille litt for mye hasard.

Hvis hun ville at Tillermanbarna skulle dra sin vei, måtte hun selv ønske å dra sin vei.

Hun ville ikke ha gjort det dersom hun virkelig ville at Tillerman-barna skulle dra sin vei.

«Nei, hver tar sin egen seng,» sa bestemoren.

Uforstyrret smurte James syltetøy på sin sjuende pannekake.

Maybeth sang visa om mannen som sang for sine døde venner.

«Når jeg kommer fram til det stille hav, hvem synger da ved min grav?»

Hun skriver at det likevel er hennes plikt å ta seg av dere.

Men hun hadde lovt Sammy og Maybeth å være på deres side.

Men hun våget ikke si noe.

«Det er min skyld.

«Det er ikke vårt hus.

Men vi er heller ikke din familie, det har du også sagt.

«Dette er mitt hjem,» sa hun.

«Det er mitt hjem.

Det tok sin tid, men nå lever jeg mitt eget liv.

Og din far var ikke noen kamphane, han heller.

Men det var greit det, for det var hans egen avgjørelse.

«Jeg har vært sint mesteparten av mitt liv,» sa bestemoren.

Men jeg hadde gitt ham mitt løfte - og han visste ikke hvorfor de stakk av.

Så det var mitt ansvar.

Alle var de bortkomne på sin måte.

«Riktignok er hun litt dum, men det er vel ikke hennes skyld?»

Alt sammen er din feil.»

Jeg håper dere er klar over hva jeg gjennomgår for deres skyld.»

«Mitt navn er Abigail Tillerman,» forkynte bestemoren.

Kelly hadde også hatt sine problemer.

Hennes mor var ikke så gammeldags som for eksempel Brendas foreldre.

Det er hans hyllest til avgangsklassen -93.

Du har selv sagt at avslutningsballet skulle være vår natt, en uforglemmelig kveld.

– Som jeg har prøvd å forklare Dumbo Walsh her, er det første og eneste gang i vårt liv vi er på avslutningsball.

Jeg nekter å gå på avslutningsballet med min egen søster.

Det blir ikke vårt problem.

Han gjentok hele tiden for seg selv at det ikke var hans problem.

– Min datter Donna går i avgangsklassen på West Beverly, og jeg er helt enig med mr Ephardt.

Mangel på disiplin er et av våre største problemer.

Vi må forberede våre barn på virkelighetens verden, hvor de ikke kan gjøre som de vil.

– Gratulerer med en etter min mening modig og klok beslutning, sa han.

Det er jo ikke vårt problem lenger.

– Din søster, sa Tony og gikk sin vei.

Donna var litt nervøs, ikke bare fordi dette var den mest høytidelige tilstelningen hun hadde vært på i sitt liv, men også fordi dette var kvelden da hun og David hadde bestemt seg for å gjøre det.

Til hennes overraskelse begynte mrs Martin å le.

Da hun ba ham bestille det beste rommet han kunne få tak i, trodde han nesten ikke sine egne ører.

Donna gledet seg selvfølgelig på deres vegne, men det overrasket henne også.

Dette er vår kveld.

Andrea hadde rett, men dette var deres første og eneste avslutningsball.

– Nå skal jeg gjøre deg den største tjenesten du har fått i ditt liv.

Han hadde visst store planer med din søster.

– Tony planla iallfall å forføre min søster i luksuriøse omgivelser.

Brandon visste at hans kjennskap til kvinner langt fra var godt nok.

Han lot Andrea slåss for sine synspunkter alene.

– Tro dere meg, sa Steve med sin vanlige selvsikkerhet.

Etter en liten stund klarte ikke Brandon den spente stemningen lenger og kom med sin mening.

Donna snudde seg instinktivt til sin far for trøst og støtte.

Kelly hadde sine egne bekymringer.

Vi står på din side.

– I vår familie tar vi alltid et glass vin ved store anledninger, sa doktor Silver.

Takk for at du kom, doktor Silver, jeg setter pris på din ærlighet.

Til hennes store tilfredsstillelse skvatt moren til da hun snakket til henne.

– Jeg forsøkte alt som sto i min makt.

Jeg brukte all min innflytelse overfor skolestyret.

Etter skoletid gikk Brandon for å snakke med sin far.

Mr Walsh ble overrasket og glad over å se sin sønn.

Brandon sendte sin far noe han håpet var et selvsikkert smil.

– Jeg skal gjøre mitt beste.

Etter det fikk de Kelly over på sin side, og selv Steve ble med til slutt.

– Men Kei, for første gang i mitt liv jobber jeg mot et mål.

Først trodde ikke Donna sine egne ører.

Og de hadde tydeligvis tatt med seg sine venner også.

– Vi er kommet for å støtte vår venn Donna Martin.

Brandon stirret overrasket og litt lattermildt på sin far.

– Jeg vil gjerne si at jeg for min del ikke er villig til å tilkalle politiet.

Det er din fortjeneste.

Og selv om de hadde sine små krangler, syntes han ikke det var lystelige fremtidsutsikter.

Hvordan kunne han si sin ærlige mening uten å knekke Andrea totalt?
Du har ikke akkurat glimret ved ditt nærvær før.
Kelly ville aldri behandlet sin mor på den måten.
Uansett om Dylans sinne var berettiget eller ikke, trodde ikke Kelly penger hadde noe med hans følelser for moren å gjøre.
Kelly var temmelig sikker på at det ikke var hennes sak.
Steve hadde allerede fått sitt eksemplar.
Brenda visste ikke hva hun skulle tro om sin tallerken.
Steve ville trekke seg tilbake, men David grep ham til hans overraskelse i armen.
– Og en applaus for min medforbryter, Donna Martin!
Så begynte han å telle, og oppdaget til sin overraskelse at han raskt slapp opp for fingre.
– Vel, din Don Juan, sa Dylan - hvem av alle damene i ditt liv har stått ditt hjerte nærmest?
– Ja, etter Brenda og din mor.
Han var fremdeles ille berørt over sin økonomiske stilling.
Brenda var ikke sikker på om det hadde vært en bommert eller ikke, men den uskyldige dusjen hadde iallfall forandret hennes liv.
– Nå får din bror og jeg anledning til å sjekke at malingen tørker.
– Det er ikke din feil, sa Kelly mildt.
– Dylan minner meg om din far, jeg vet ikke om det er bra eller ikke.
Han syntes ikke valget burde være særlig vanskelig, men det var ikke hans beslutning.
– Kanskje for deg, din verdensmester!
Han sto i døren til badet og med sin kone like bak.
Han var virkelig glad på hennes vegne.
– Og for at du ikke skal føle deg presset, vil jeg bare si at du ikke behøver gå på college for min skyld.
Han fortsatte å snakke om Andreas stratosfæriske karakterer, de menneskelige egenskapene hennes, og hennes sterke, men følsomme ledelse av Beverlyposten.
– I morgen skilles våre veier, og vi går videre som enkeltindivider.
– Og derfor vil vi, når fremtidens veier vever sine uutgrunnelige mønstre for våre føtter...
Minnene vi har sammen, forsvinner ikke selv om vi reiser vår vei.
Brandon syntes han hadde kjent Dylan hele sitt liv.
De utvekslet sitt første kyss som studenter.
– Jeg er så glad på dine vegne, Kei, sa Dylan og trykket henne inntil seg.
Det siste jeg trenger er dype lommer i mine egne bukser.
– Vår gave til fremtiden.
Scott hadde sine feil, innså hun.
Det var din idé.»
Det er din bil.»
Det tar sin tid før jeg venner meg til en ny bil.»
«Hei - det er min tur til å kjøre,» protesterte Winks og festet sikkerhetsbeltet.
«Det er min tur neste gang,» sa Cassie.
Han holdt sitt løfte til Eddie og kjørte alvorlig og forsiktig.
På sitt typiske vis kommenterte han hver ting han gjorde.
Hun kalte kattungen Fluffy, og den ble hennes stadige følgesvenn og tok straks plassen til alle kosedyrene hennes.
Hun ventet på at han skulle følge hennes råd.
Så rart at jeg fremdeles ser ut som mitt gode, gamle jeg.
Din fetter Jerry.
Det var hans nærmeste nabo, en skallet, vennlig utseende mann med skøyeraktige, blå øyne.
Han befant seg i sin egen verden, en redd, forvirret verden.
Eddie kunne ikke skjule sin utålmodighet.
Det er som om det har stått opp og gått sin vei.»
«Han sto praktisk talt på hodet for å få din oppmerksomhet.»
«Alle i vår familie er veldig morsomme,» sa hun og rynket pannen mot Winks.
Hun så ut som en meget rund versjon av sin egen sønn.
Hun hadde måttet bruke alle sine overtalelsevner for å hindre ham i å ringe til politiet i Avondale og fortelle dem om ulykken.

«Men hva har skjedd?» skrek Cassie og stirret ned på sin bevisstløse venn.
Hun innså at han trengte deres hjelp og sa seg motstrebende enig.
Jeg syntes du sa at det var den viktigste dagen i ditt liv.»
Han knegget av sin egen dårlige vits.
«Som om han hadde gått sin vei,» mumlet Eddie.
Hun hadde sett ham løpe sin vei.
«Og så så jeg at han løp sin vei,» sa hun høyt.
Det eneste Cassie kunne høre var sin egen raske pust.
Til hennes skrekk kjørte bilen av veien, humpet over fortauskanten og kom etter henne nedover fortauet.
Hvorfor hadde han prøvd å drepe sin gode venn Winks?
Til hennes overraskelse var bilsakkyndige en ung kvinne.
Foreldrene la merke til hennes mangel på entusiasme under middagen.
Min egen lille spøk.
Nå er det din tur, Cassie!»
«Din tur.»
Hun lente seg fremdeles inntil ham, følte fremdeles at hun trengte hans beskyttelse.
«Vi må ta min bil,» sa Scott og gikk mot de to bilene.
De gjorde sitt beste for å underholde ham og hindre ham i å bli sprø.
«Men et lik kan da ikke bare reise seg og gå sin vei, kan det vel?» spurte Winks og grublet over hele historien.
Natten gikk sin vei.
De trodde ikke sine egne øyne.
Ingen trodde sine egne øyne da de så Jernmannen komme marsjerende bak bøndene.
Med kraftig, knirkende stemme ga han sine ordrer.
Romfarts-flaggermus-enge-dragen trodde ikke sine egne ører.
«Hvis jeg kan bevise at jeg er sterkere enn deg, må du bli min slave!» ropte Jernmannen.
«Nå er det din tur.»
Hun måtte ikke høre mer på sin egen pesing.
Hun lot seg ikke provosere, det var under hennes verdighet.
Langt under hennes verdighet.
Hun fnyste medlidende, snudde seg og gikk sin vei.
«Si det, din dumme ku, si hemmeligheten din,» knurret blondinen ved øret til Lena.
Wijting var hennes spesielle skatt.
«Jeg ser ikke på baken din,» sa Wijting og trakk den tynne halsen ned mellom skuldrene fordi han ble forskrekket over sine egne ord.
Hun hørte sin egen pesende pust og vinden som hvasket i ørene hennes.
«Det er ikke min skyld,» mumlet hun.
Det er ikke min skyld.»
Det er ikke min skyld, tenkte Lena.
I hans ører holdt til og med spurver konsert.
Et øyeblikk så han riktig kamplysten ut igjen, i hvert fall på sin måte.
Hun tenkte på sin egen kropp som hun alltid måtte se i speilet.
Her hvor hennes hemmeligste tanker var mest levende.
«Han ror sikkert sin vei igjen,» fikk hun endelig fram.
Det knaket i den toften Lena satte seg på, og denne lyden fikk den siste resten av hennes selvtillit til å forsvinne.
Hennes drømmebilde.
Gutten sendte et gjenkjennende blick mot vinduet, men fortsatte i sin egen rytme.
Kom ut av båten, din dumme kalv!
Hun presset leppene sammen og gikk sin vei på stive bein.
Den lille jenta, som var omtrent på hans alder, hadde en liten gutt på armen.
Holder det hele sammen, mens Keith og Mick og de andre lever ut sine greier for tusende gang.
– I dag får vi hilse med hele hånden, sa hun muntert, og Arve ga henne et av sine mest karslige håndtrykk.
– Trenger du hele benken, din slyngel?
– Jeg mener at alt går i sirkler, min gode venn.
Det var jo ikke ditt problem, var det vel?
– Hvordan er det med dine sirkler? spurte Arve.

- Her har du min sirkel.
- Nå må jeg forresten dra min kos.
Det var mitt siste kort, jeg var jo så jævla sikker på meg selv.
Frøken Bruun hadde skrevet sin siste melding til de foresatte;
En mann kom skrånende over plassen i deres retning.
«Bli ferdig med skravlet ditt, din gamle tosk!»
Ridderen med den solbrente huden reagerte ikke på deres nysgjerrighet.
Kjempen lot stillheten gjøre sin virkning på mengden.
To av dem steg motvillig fram og trakk sine solide sverd med begge hender.
«Og du skal gi folkemengden mine beskjeder som om de kom fra din egen munn.»
«Dette er din skyld, gamling!» hveste Thomas fra den mørke skyggen.
Han visste at hele hans framtid var avhengig av den neste setningen.
Barndommens sanger fra en omsorgsfull barnepike forfulgte ham i alle hans drømmer...
«Din uforskammede valp!» brølte ridderen.
«Du setter tålmodigheten min på prøve, din valp!
Men ved din hjelp kommer jeg til å bli noe langt mer.
Hvis ikke gutten jobbet ustanselig, ville høstens avling være oppbrukt i januar - om da ikke abbeden reduserte sine måltider til fem om dagen.
De kom aldri på at denne metoden virket stikk imot sin hensikt.
Hvis du straks angrer en slik gudsbespottelse, kan det kanskje redde din sjel.»
«Du kan takke oss for de beste årene av ditt liv.
Mens han snakket, så han på munkenes reaksjon hvor omhyggelig han hadde skjult sin styrke for dem.
«Jeg går ut fra at dine munkebrødre ikke vet om din hemmelige last?»
Jeg hører nesten ikke lenger, likevel våkner jeg fra min urolige søvn av den minste lyd.
«Din sjel kommer til å steke i helvete!»
«Hvis det virkelig finnes et sted som helvete, kommer din sjel dit lenge før min.
Skylden skal ligge på dine skuldre, like sikkert som du er skyldig i din broders død.»
Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom.
Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom.
Ridderen ristet på hodet og gjorde stemmen morsk så den ikke skulle avsløre hans beundring.
Nå var det hans tur til å smile.
Thomas hadde sine egne grunner til å la jenta og lommetyven bli.
«Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom.»
«Bare hvis jeg bærer deg, din vesle røver,» gryntet Sir William.
«Og du er allerede altfor tung for en ridder som går i sitt førtiende år.»
Vi skal gjøre vårt beste for å nå Magnus før kvelden kommer.»
«Jeg tror det ville være lurt å skjule alle spor av hva som egentlig er mitt håndverk.»
Ett eneste ord, så mister du begge hender, din røverunge!»
Innenfor murene er det soldater som utfører hans minste ønske.
Jeg trenger bare din militære kunnskap.»
«Med deg som rådgiver, kan jeg bruke mine egne evner...»
Thomas forsøkte å skjule sin forskrekkelse.
Thomas kunne nesten ikke tro sine egne øyne.
«Husly for natten, min gode mann,» bad han tynt.
Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom.
«Hva heter du, min gode mann?» sa han.
«Vis oss veien, min gode mann,» sa Sir William muntert.
«Det er en dårlig veiviser som ikke kan finne sin egen butikk!»
«Hennes situasjon minnet meg om én jeg kjente en gang.»
«Jarlen av York vil da aldri tillate noe så ulovlig som mord innenfor sitt område?»
«Ditt klossete fe!» snerret lysestøperen.
«I løpet av min tid her har jeg sett mange som dere, min gode mann.
Vår tid på jorden er tross alt så kort.»
Og den kan heller ikke overse sin egen rolle.
Hans ord skapte stillhet mellom dem.
«Din elendige ugagnskråke!» ropte vakten.
Han tok et overblikk over sitt nye hjem.
«Dette er ikke en lek, din røverunge!

«Når jeg blir slottsherre, skal du få alt ditt hjerte kan drømme om,» lovet han.
Han måtte bruke alle sine krefter for å holde seg på bakken.
«Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom!»
Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom!»
«Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom!»
«Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom!»
«Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom!»
«Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom!»
«Båret på en engels vinger skal vi løses fra vår trelldom!»
«De som har vært våre fangevoktere, men nå er våre fanger, skal behandles med vennlighet!»
Stillheten senket seg på nytt, og folk ga mumlende sin tilslutning.
«Du, min gode mann, samler to hundre mann.
«Våre menn har barrikadert porten og stengt resten av soldatene ute,» sa han med en morsk rynke i pannen.
I det skarpe lyset fra hundrevis av fakler lot han ikke sine følelser bli synlige.
Han gav sin siste ordre:
For at de skulle få tid til sine vanlige gjøremål, var det vaktskifte hver fjerde time.
Hvis beleiringen trakk ut, ville de gjenoppta sitt normale liv i morgen eller dagen etter.
«En av våre menn kan takke deg for at han er i live,» forklarte kapteinen.
I dette tilfelle kan min avreise ikke forandres.»
«Takk for alle dine gode råd,» sa Thomas stille.
«Min plikt.
Det var ikke deg min far fryktet.
Min far handlet også etter ordre fra en annen.
Vaktene hadde etter hvert lært seg til å respektere hans behov for ensomhet.
Det var i denne stille morgentimen han gransket sin egen tomhet.
Han tenkte på Katherines mot og overbevisning - og hans egen forvirring.
«Fader,» sa han, «hjelp meg i min vantro.»
Noen av de største og rikeste klostrene i England samlet sin rikdom langs denne veien på lavlandsslettene.
Akkurat da det var hans tur til å svare, ble det uro i rekken for «barn uten søsken».
- Hør du, min venn, sa hun til slutt, - kan du fortelle meg hvordan du skriver «sjøsyk»?
- Nå lager vi vår egen spørrekonkurranse!
Thea trodde ikke sine egne ører.
Dette er min seng, sa Jens da de kom inn på rommet.
Da det ble hennes tur, tok hun til side dølokket og satte seg.
- Mine kjære venner, her er jeg.
God venn av vertinnen og hennes søster, men for første gang på deres pensjonat.
Og den mest praktfulle står ved min side.
- Gleden er på vår side, sa Nordin.
- Min hjertens møy!
Bare for hans skyld.
Han fortet seg tilbake og ga Thea hennes del av pengene.
Derfor må jeg ha dere innen min vide synsvinkel hele tiden.
Men mine barnebarn er søte.
- Din tur, sa Jens til fru Rosenblad og ville at hun skulle være lenge under vann.
- Ja, da er det min tur, sa Nordin og tok en femtiøring.
Det var liksom deres sted.
- Da synger du det du kan, sa fru Rosenblad stille og skyndte seg tilbake til sin egen bok.
Jeg vet at Gud steller godt med både pappaen din og min Agnes.
Dessuten hadde han sin egen mamma, selv om hun var veldig forskjellig fra Briskebymamma.
- Tenk på alle kvinnene langs kysten som har mistet sine menn på havet.
- Mine damer og herrer.
- Velkommen, mine venner, sa Nordin.
Fru Rosenblad hadde ikke noen sirkusartister i sin egen familie heller.
- Mine damer og mine herrer.
- Etterpå er det din tur.
Og så var øynene hans blå.

Dette er den beste dagen i hele mitt liv.

Hvordan har min gamle venn el-Faza det?

Der har vi vår lille Perlestein som kommer med frukt til vår høye sultan.

For da Hodja hadde hørt de siste ordene til sultanen, fløy han sin vei.

Vet du om vi er i nærheten av gården hans, min gode mann, og kan du vise oss veien dit?

- Jeg vet ikke om jeg skal vise folk veien, sa Gurth surt, - når de krever som sin rett at min herre skal gi dem husly.

Og så håper jeg bare at deres velærverdigheter rekker å komme under tak før uværet bryter løs.

- Hvis de fornemme herrerne følger ditt råd, kommer de ikke frem til Cedrics gård i natt. Men han er vergen hennes og like glad i henne som om hun var hans eget barn.

Men lytt til mitt råd, broder Brian, og vis Dem fra den høviske siden overfor Cedric.

Han våker sjalu over Rowena - det sies til og med at han jaget den eneste sønnen sin av gårde fordi han kastet sine øyne på denne vakre kvinnen.

Prioren overlot ham straks en av hestene i følget og forsikret ham om sin takknemlighet dersom han ville ri i spissen.

Snart var de helt fremme ved gården, som lå godt gjemt bak sine forsvarsverker.

Og som mine gjester holder de vel hovmodet sitt i tømme.

Så ga han folkene sine tegn til at måltidet kunne begynne.

Cedric skyndte seg i møte med henne og førte henne til plassen ved sin høyre side.

Alle reiste seg, og Rowena besvarte deres hilsen med et nikk mens hun verdig og yndig gikk bort til stolen sin.

Den sto rett bak hans herre, som nå og da forsynte ham med biter fra sitt eget måltid.

Tøyet mitt er for lengst tørt, og jeg har stilt min sult.

Min bror er medlem av deres orden.

Alle stirret spent på sin herre.

- Ja, det er tanken, svarte jøden ydmykt, - med Deres tillatelse, ærverdige ridder.

Han hadde tydeligvis onde drømmer, for i søvne ba han ynkelig for sitt liv.

Nå risikerer vi ikke lenger å bli forfulgt, så her må våre veier skilles.

- Ja, da skilles vi her, men la meg først få takke deg av hele mitt hjerte, sa Isak.

- Jakobs Gud vil lønne deg for din store hjelpsomhet, men jeg vil også selv gjøre noe til gjengjeld.

- Vær forsiktig, unge mann - og da snakker jeg ikke om hesten og rustningen, men ditt eget liv.

Da glemte både fattig og rik sine sorger for et øyeblikk.

- Min datter Rebekka, Deres nåde, svarte Isak.

- Opp med deg, din vantro hund, ropte prinsen.

Denne katastrofen ble imidlertid avverget av Wamba, som løp mellom sin herre og Isak.

Bare den femte av de fremmede ridderne slapp ærefullt fra møtet med sin utfordrer.

Andre og tredje avdeling med riddere red frem, men seieren fulgte hele tiden tempelridderen og hans menn.

Liv og lemmer er hans egne, men hesten og rustningen tilhører...

Be for ham, barn, be for hans frelse - og for hesten og den dyrebare rustningen.

- Gjør vi ikke det, er det i hvert fall ikke min skyld, svarte motstanderen.

Men hans gamle rådgiver Waldemar Fitzurse trøstet ham.

Gurth ble vist inn, og etter en litt motvillig hilsen kom han frem med sitt ærend.

Gi din herre det som tilkommer ham, og ta resten selv.

- Ti gullstykker fra min unge herre og tyve fra denne engelen!

Da kan du kaste horn og stav og følge din unge herre med løftet hode, uten å skjule verken navn eller ansikt.

Hva er hans virkelige navn?

- Din slyngel, sa lederen og reiste seg.

- Angelsakseren har reddet både pungen og skinnet, og mølleren har funnet sin overmann.

- Det er Frankrikes segl - og det betyr at min bror Richard har fått friheten tilbake.

Deres høyhet må avbryte lekene, sa Waldemar Fitzurse.

- Om Deres høyhet henger meg, kan jeg ikke gjøre mer enn mitt beste, svarte Hubert.

Rowena forsvarte varmt sin barndomsvenn, men Cedric løftet avvergende hånden.

En slik forbindelse mellom to angelsaksiske kongætlinger var ikke bare etter hans vilje, men ville også bli til gagn for det engelske folk.

- Han forlot mitt hus for å ferdes blant adelen ved kong Richards hoff.

Der lærte han de ridderkunstene De priser så høyt, og det gjorde han tross mitt forbud. De som vil vite mer om våre enkle, angelsaksiske manérer, kan for fremtiden oppsøke oss i våre fedres hjem.

Med sin trang til romantiske eventyr hadde den unge mannen lagt en plan som skulle skaffe ham en hustru.

Mitt tålmod er brukt opp, min plan er perfekt.

Med fryd ser jeg frem til vårt siste adjø!

Jago, min venn, snart er tronen vår og sultanens land i vår makt.

Hans datter er innbilsk og temmelig sint, men ekteskap, det skal det bli!

Så fort vi har lampen kan ingenting forpurre vår snedige plan!

Hver eneste borger skal smake vår straff så fort jeg er blitt sultan.

Og alle i riket skal krype for meg og tiltale meg Deres Nåde.

And, som mitt andre ønske skal du gjøre meg til verdens mektigste trollmann!"

Hils på din dyrebare prins Ali."

Uten silkemyk pels rundt min hals kan ingenting gjøre meg glad.

Det virket som om han hadde sine mistanker.

Hver eneste gutt bør absolutt skrive seg inn i hans bok!

" Jeg skal gjøre mitt beste, Wendy."

Hjertet hans hoppet av fryd idet Wendy tok sitt siste skritt og forsvant.

Aurora skulle stikke fingeren på tenen på en rokk og dø før sin sekstende fødselsdag.

Her danser min Pinocchio, helt fri for snor og tråd!

Da hugger jeg ham opp til ved og teller opp mitt gull.

Stromboli kunne ikke tro sine egne øyne!

" Til deg, min lille Pinocchio" sa han og rakte den falske mynten til Pinocchio.

" God natt, min lille gullgruve," sa han med et høflig bukk.

Den er min!" skrek Ursula og satte kongens gullkrone på sitt eget hode.

" Si farvel til din hjertens kjær," snerret Ursula til Ariel.

Fra havbunnen ble forliste skip og skatter revet løs fra sine hvilesteder og ført oppover.

Og Belle blir min kone.

For i hele deres røvertid var det aldri blitt født noe barn i Mattisborgen.

De tømte også mange beger øl til hennes ære, og med det gjorde de

De tømte også mange beger øl til hennes ære, og med det gjorde de Mattis glad.

Han satte seg i høysetet midt iblant dem og viste gang på gang fram sitt forunderlige barn.

Han satte seg i høysetet midt iblant dem og viste gang på gang fram sitt forunderlige barn.

Men stort mer hadde ikke Ronja sett i sitt lille liv.

«Mange ulver har jeg tatt knekken på der i min tid», sa han.

Der nede ville hun gjerne vært, i sin egen stille, grønne verden.

For dette var jo hennes rever.

«Dessuten er det min skog!

Og så begynte de sin vandring.

Skrekken vokste i henne, og hun ble reddere enn hun noen gang hadde vært i sitt liv.

«Dette er min sak!»

Mattis gjorde også sitt beste for å holde røverne i gang.

Ronja var syk for første gang i sitt liv.

Og han forstod ikke hva han skulle ta seg til med sin vanvittige sorg.

«Kvinne, hvorfor er du ikke hos ditt syke barn?»

Dere vet ikke åssen det kjennes for en som skal miste sitt kjæreste vesle lam!»

Ronja kjente en liten glede sprette opp inni seg, tenk å ha en bror som ventet lenge for hennes skyld!

For min skyld?

Stakkars Borkarøvere, ikke engang en finkam hadde de i sin fattigdom!

«Men mine egne to små hårtuster skal få være i fred.

«Så da er det din skyld at jeg har så mange bekymringer!»

«Og utrygt får vi det vel i alle våre dager, du og jeg.»

De visste hvor Mattis pleide å komme ridende og hvor Borka hadde sine veier.

Skjønner du, Ronja mi, jeg sier bare til Borka: Vil du bli eller dra din vei?

«Ditt ubeist, du kan ikke gjøre noe slikt!»

At du vil ha meg vekk herfra, det skjønner jeg, men å gå løs på et barn for å få din

vilje, det er usselt!»

«Det jeg vil vite er når du tenker å dra din vei!»

Borka måtte av sted nå med det samme, <fortere enn han slapp sin første morgengeit> – det var jo det Mattis hadde sagt.

Og dermed så de Ronja, sin Ronja, på den andre siden av avgrunnen – hos fienden.

Byttehandel er byttehandel, sånt skjønner du deg på, ditt naut!»

«Går sønnen min bak ryggen på meg og fisler med avkommet til min dødsfiende?»

Ronja satt på sin vanlige plass, men Mattis så henne ikke.

Men hun ble sittende ubesluttet og visste ikke hva hun skulle gjøre med all sin sorg.

Lovis rørte urolig på seg borte i sin seng.

Det tok sin tid før de var tilbake i hulen.

Dagen hadde rent sin vei, og uavbrutt hadde de vært i gang med noe.

Men det var ikke hans sak.

Da kom kanskje de underjordiske opp fra sine mørke dyp igjen.

Det var vel heller ikke hans sak lenger.

«Og det er din skyld, din drittstøvel!»

De hadde bakt sine siste leiver på de varme steinene i grua.

Nå likte de ikke noe bedre enn å løpe om kapp med hver sin rytter på ryggen.

«Birk», ropte hun i sin angst.

«Skulle han hoppe i elva for min skyld?»

Vondere har jeg aldri hatt det i hele mitt liv, tenkte Ronja.

Så sta og stri som han kunne være, tenk om han ikke ville skjønne sitt eget beste, tenk om han ikke ville bli med!

«At jeg kaster bort ditt liv?»

«Ja, for da blir jeg hos deg, din dumskalle!»

Og det vet du med, din dumskalle!»

Da smilte Birk sitt lysende smil, og han var vakker når han smilte.

Skogen var Ronja glad i, også høstskogen og vinterskogen, og nå var den hennes venn igjen som den alltid hadde vært.

«Du snakker som du har vett til, din gamling», sa Mattis.

«En tvekamp med ham kunne du vel vinne, din storokse du er!»

«Nå holder du kjeft, din gamle ulykkeskråke!»

Og Ronja så med uvilje på sin stridslystne far.

En glad og munter dag hadde han hatt trass i sine mange år, men nå orket han ikke mer, og Ronja hjalp ham til sovekammeret.

Snart sov hele Mattisborgen med alle sine råskinn av noen røvere.

Lovis hadde nok stelt med alle hans sår og buler, men det hjalp ikke.

«Og min eneste trøst er at den rakkerns Borka ligger der og har det enda verre!»

Det gledet de seg over i sin uforstand, både Mattis og Borka, født til røvere som de var.

Men jeg undres på hva vi skal leve av i vårt liv, du og jeg?»

«Og i grunnen er det min hule, glem ikke det.

Dere skal jobbe med den fram til oktober, og så skal hver gruppe presentere sitt prosjekt for resten av klassen.

– Det betyr at den ikke har noe særlig informasjon i sitt eget minne, den må hente det fra andre, sier han.

Ja, ja, det er jo ikke hans skyld.

Vi lever i hver vår forskjellige verden, Morten og jeg.

Titten, det er ditt trekk.

For min skyld kan han gjerne sitte der resten av livet, jeg gir blaffen.

– Det var min skyld, også, sier jeg.

Jeg tror ikke mine egne ører.

– Så du lekte spion i infosenteret halve natta mens vi engsta vettet av oss for din skyld.

– La oss be og bekjenne våre synder:

En av dem beveger seg i vår retning.

– Åffer passer dere ikke deres egne saker, alle sammen?

Han var stefaren hennes, det vil si hennes tidligere stefar.

Bilen foran dem hadde sluppet gjennom nåløyet, og nå var det deres tur.

«Nå er det best jeg går ut og skrur på alt jeg har av min svenske sjarm.»

«Det beviser bare at man ikke kan være forsiktig nok når man velger sin familie.»

Det er jo min image.
Din drittsekk!»
Vi er ikke i byen, ditt fehue!»
«Louis, din idiot!
«Jeg håper i alle fall at det kommer noen andre barn også, noen på min alder.
«Bare pass deg, din lille flatlus.
Her står din gamle far opp før daggry for å skaffe føde til sultne unger, og så...»
«Lis!» ropte Per for å klage sin nød til moren.
«Din idiot!» ropte hun ergerlig.
«Hvem pokker er Vrakfiskeren, og hvorfor er det hans grekere?» spurte Stina.
«Men hvorfor er det hans grekere?» spurte Manette.
Vrakfiskeren passer på dem som om det var hans egne sønner.»
Hun så ut til å være på hans alder.
«Min nye kone.
«At man kan leve av å kjøre rundt og fotografere noen gamper, går over min forstand.»
«Og våre norske brødre har ikke taket på noe som helst.»
Hun ventet ikke til hun fikk svar, men skyndte seg bort til sin egen campingvogn.
«Nå er det din tur til å smøre meg.»
Eller kanskje hun kunne få seg sin egen steinsamling.
Hans latter smittet over på de andre.
«Hvis det kommer noen, så si at det er vårt lik!» ropte han.
«Han går ikke sin vei.»
«På vår skole er det i ferd med å bli litt av et problem.»
Det bør du snakke med en av dine oldemødre om,» lo Per.
«Er det forresten ikke hans bil som står der?» spurte Manette.
Hva faen gjør dere i mitt laboratorium?»
«Det er Tores glass, ditt fjols,» lo Lis.
«Det er ikke mine feller,» protesterte gamle Alfred.
Lensmannen virket sikker i sin sak.
Han syntes tydeligvis at deres butikk burde fått den handelen.
Stina og Manette satte opp sine mest bedårende smil, og Anders tok grettent et par bilder.
«Det var faktisk min skyld alt sammen, Anders.
«Ingenting å takke for,» sa Vrakfiskeren og smilte sitt ulvesmil.
Gamle Alfred mener nærmest at det er hans tårn.
«Han mener at det er hans tårn og hans øy.
«Men er det hans tårn?» spurte Helge.
Det står ikke på hans grunn, engang.
«Ja, det så faktisk jeg også, din dust.
«Da må det skyldes mitt tredje øye.
Vi syns faktisk at det er vårt tårn.»
Det er mitt annet morsmål.»
«Det var i hvert fall ikke vår skyld.»
«Det var mystifistisk!» utbrøt Louis da legen noen minutter seinere gikk inn gjennom sin egen hageport.
Det var ikke hans barn det dreide seg om.
«Det vet du godt, din elendige løgnhals.
Manette satt som vanlig på med ham, mens Stina brukte hennes sykkel.
«Den er kanskje ikke så fancy, men den holder til sitt bruk.»
Men på den andre siden var det også litt ergerlig at det ikke ble bare deres flåte.
Manette og Stina trodde at deres siste time var kommet.
Han kan sine ting.
Guttene prøvde å skjule sin skuffelse.
Men hun hørte bare sin egen pust og blodet som bruste som en foss i ørene.
«Anders, din tulling!» ropte hun.
Det så fortsatt ut som han moret seg over hennes nysgjerrighet.
«Ja, men hva gjør du her?» spurte Stina på sitt beste engelsk.
De pratet om Roy og hans historie.
«Forstår du ikke gresk, din dust?» spurte han og slo over på engelsk.
Jeg hadde tenkt meg at du kunne invitere vår venn Roy på en liten flytur seinere på dagen.»

«Men nå har han kjørt sin vei.»

Han så ut som en general som hadde full kontroll over sine tropper.

Tommy klatret hurtig om bord i sitt eget fly.

«Her har vi visst løsningen på vårt neste problem.»

«Se å få opp farta, din idiot!»

Hun ble helt fra seg når noen forstyrret hennes egen hemmelige verden så brått.

Faren var advokat, ikke bare av yrke, men av hele sin legning.

Deres mor og Kim går som nummer to...»

Bestefar hadde sagt sitt siste ord om den saken og brydde seg ikke med å gjenta dem, men far forklarte hurtig:

«Det var hans påfunn å kjøpe denne båten og innrede den så vi kunne flykte i den.»

For tiden inneholdt alle hennes favoritt historier drager.

Jeg heter Hue, dette er min mann Minh, og dette er mine to barn, Chi og Quan.»

Han lurte på hva som hadde skjedd med alle hans eiendeler i Cholon.

«Hva var det som skjedde - hvorfor dro de sin vei igjen?» spurte Lee.

Quan oppdaget at hans navn sto der.

«Min radio er jo hundre ganger mer verdt enn din kniv!»

Noen påsto at andre fikk mer enn deres tilmålte rasjon med vann fordi de kjente Hung;

Fordi de var sju stykker i hans familie, fikk han vann å drikke sju ganger hver dag.

Min bror kan sjarmere fuglene til å komme ned fra trærne hvis det er noe han vil oppnå.»

Det gjaldt for alle på hans alder eller eldre i Vietnam.

Alle hans kjekkasstreker kunne ikke dekke over det.

Ettersom morgenen gled framover, begynte folk svært langsomt å vende tilbake til sitt daglige liv.

Det var ingen menneskekropper, verken døde eller levende, bare de sørgelige restene av deres liv.

Øynene under den brede pannen kunne like gjerne ha vært hans øyne, men likevel var det ikke noen trassig hake som stakk fram, men noe mye mer stillferdig og mykt.

Hans egne søstre, Kim og Tam, gikk alltid i dongeribukser, noe bestemor slett ikke likte.

Tausheten hennes var like utholdelig som hennes nærvær.

«Mine foreldre har mistet sin eldste sønn, Quan.

«Er det ikke omtrent tid for din vannrasjon, Kim?» spurte hun i stedet.

«Den tufsen sier at krigen var vår skyld,» sa Hung og pustet tungt.

«Pirater?» gjentok Lee og klarte ikke å skjule sin overraskelse.

«Hølene, din tufs.

Gjennom sine egne tårer så Lee at faren også gråt.

«Bestefaren din sa at det ikke var din skyld.»

Du behøver ikke fortelle meg det, for det har din mor allerede gjort.

Mens båten var i fart, hadde den laget sin egen lille bris, men nå lå den helt stille i ettermiddagssola.

Hun er en gammel skute, men hun var den beste jeg kunne finne, og jeg håpet hun kunne ta oss til Hong Kong som sin siste reis.»

Så sinte at det ødelegger appetitten for dem der de sitter ved sine overfylte bord mens vi sulter i hjel,» sa Trinh.

Lee kunne ikke tro sine egne ører, og han reiste seg for å se selv.

I natt tenkte jeg flere ganger at dette blir vår siste.»

Til deres enorme lettelse hørte de motorduren forandre seg til sakte fart.

men da vi først hadde fått deg, gjorde det ikke noe at vårt tredje barn ble en pike.

«Får vi lov til å gå i land, da?» spurte Trinh for å være helt sikker i sin sak.

Endene hadde sin egen måte å avvertere på fra et bur i rennesteinen;

«Jeg vet hvor dere skal og hvor dere kommer fra,» sa mannen kort, han var tydeligvis informert av sin nevø.

«Han har solgt oss vårt eget stempel, det er ubrukelig!»

«Han får nok sin del av fortjenesten fra onkelen etterpå.

«Vi må nok bare lære av feilene våre, ikke sant, min sønn?»

«Tenk på det, dere,» sa mor mens hun delte ut risbollene til dem, «at vårt neste

aftensmåltid kommer vi til å spise i Hong Kong.»

«Jeg hadde aldri vunnet uten hans hjelp.

Jeg fikk aldri deres samtykke.

Men tross den nervepirrende opplevelsen ble jeg ikke klokere, og i stedet for å reise hjem

til mine foreldre dro jeg videre til London.

Sørgelig nok døde min venn kapteinen kort tid etter hjemkomsten til England.

Sjørøverkapteinen beholdt meg som sin del av byttet, og jeg ble hans private slave.

Nå var hans spådom gått i oppfyllelse, og Guds straffende hånd hadde rammet meg.

Til å begynne med satte jeg kursen mot Gibraltar, slik at den svømmende Moly skulle tro at det var mitt mål.

Min nærmeste nabo, Wells, og jeg ble ganske snart gode venner.

Nå tilhørte jeg nettopp denne middelklassen som min far hadde lovprist.

Før jeg reiste satte jeg også opp et testamente til fordel for min redningsmann, den portugisiske kapteinen.

Da vannstanden hadde sunket en stund, lå flåten velberget med hele sin last på tørt land.

Det tok sin tid å lage det, og det var hardt arbeid.

Denne hunden ble min trofaste følgesvenn i mange år.

Jeg begynte nå å tenke alvorlig over min situasjon og de forholdene jeg måtte leve under.

Men jeg er i live og gikk ikke til bunns som mine kamerater.

På denne dagen satte jeg opp følgende plan for mitt dagsverk:

Slik ville det gått med enhver i min situasjon.

Dens skinn var bløtt, men kjøttet uspiselig.

Men da de ble store, fløy de sin vei fordi jeg ikke hadde noe å fore dem med.

Min dårlige samvittighet red meg som en mare.

Det var den første bønne som var kommet over mine lepper på årevis.

Min gamle trang til forandring våknet til live igjen, men jeg kom likevel snart på andre tanker.

Årsdagen for min ankomst til øya.

Kort tid etter begynte jeg å slippe opp for blekk, og fra da av sluttet jeg å føre dagbok over annet enn de viktigste tildragelser i mitt liv.

I denne sinnsstemningen gikk jeg inn i mitt tredje år på øya.

Mesteparten av mitt tredje år på øya ble brukt til disse forsøkene.

Jeg var svært stolt over mitt verk da det endelig var ferdig.

Mitt liv gikk stille og rolig på samme måte og på samme sted som før.

Med en gang ble jeg forskrekket, men så oppdaget jeg at min papegøye Poll satt på gjerdet.

Jeg spiste som en konge, helt alene, og ble oppvartet av mine tjenere.

Men nå kommer jeg til et nytt vendepunkt i mitt liv.

Nå kom en forferdelig tid for meg, og jeg mistet helt min tillit til forsynet.

«Tjen Herren og vær trøstig, og han skal styrke ditt hjerte.»

Med mitt eget område mener jeg festningen min, landstedet mitt og innhegningen i skogen der jeg hadde geitene mine.

Jeg fant også en utkikkspost der jeg kunne holde øye med deres ankomst til øya.

Men etter som tiden gikk, oppga jeg både planene og mine nytteløse vandringer til utkikkstedet.

Min forsiktighet ga seg også andre utslag.

Da det ble høyvann, dro de igjen, og jeg tok mitt gevær og gikk ned til stranden.

Synet av deres etterlatenskaper var akkurat så gruppvekkende som jeg hadde ventet.

Halvannet år etter - ifølge min kalender var det den 16. mai - raste et fryktelig tordenvær over øya, og om kvelden ble det svært mørkt.

Jeg tok ham med meg inn i hulen min, og fra det øyeblikket var han min tjener.

Til slutt kunne jeg ikke styre min tålmodighet lenger, men gikk opp på utkikksposten.

Først og fremst forklarte jeg ham at han skulle hete Fredag, fordi det var på denne ukedagen jeg hadde reddet hans liv.

Mine våpen tok jeg også med meg hver kveld.

- Men si meg, Fredag, hva gjør din stamme med fangene?

Fredag var protestant, hans far hedning og kannibal, og spanjolen var katolikk.

Jeg ga dog tillatelse til trosfrihet innenfor mine grenser.

Tross hans ord gikk jeg likevel i lang tid i frykt for å se dem dukke opp igjen -

Men som tiden gikk la min frykt seg, og mine reisepålegg våknet igjen til live.

Hvis jeg ønsket det, skulle han sammen med Fredags far seile over til dem og forelegge dem saken og komme tilbake med deres svar.

Båten var dradd opp på stranden da floden var på sitt høyeste, og mens sjømennene streifet om på øya, glemte de å passe tiden, og ikke lenge etter lå båten deres høyt oppe på stranden.

Iført min geiteskinnsdrakt og den store luen, men det blanke sverdet mitt ved siden, to pistoler i beltet og en borse over hver skulder nærmet jeg meg, fulgt av Fredag.

- Hvem er dere, mine herrer?

- For å si det kort, min herre, svarte mannen, - så var jeg kaptein på det skipet som ligger der ute.

I samme øyeblikk fyrte styrmannen og passasjeren av muskettene sine, mens kapteinen klokkelig nok sparte sitt skudd.

Fra den andre gruppen valgte kapteinen to som han stolte på og som ble satt under min kommando.

Her oppdaget de til sin forferdelse at båten var plyndret for alt, og at det var slått hull i bunnen på den.

Vår talsmann ropte så høyt han kunne:

Der ligger Deres skip, for det og alt som det rommer, tilhører Dem.

Til min store overraskelse lå skipet nå for anker knapt en halv sjømil fra land.

Mitt fangenskap var forbi.

Hvis de skulle være med, ville han legge dem i jern og overgi dem til myndighetene i den første engelske koloni vi støtte på på vår vei.

Jeg ba Fredag om å bringe de bundne fangene til landstedet mitt, og en stund senere innfant jeg meg der, iført min nye drakt, og nå opptrådte jeg igjen som guvernør.

Det endte med at jeg benådet fangene, og de takket meg overstrømmende for min godhet.

Jeg lovet å forsyne dem med skytevåpen og ammunisjon og forklare dem hvordan de lettest og best kunne opprettholde livet på min øy.

Mitt møte med Henry Curtis

Jeg har hele mitt liv vært vant til å streve for føden.

Hans navn var John Good, og han var sjømann - eller rettere sagt han hadde vært det.

Kapteinen og jeg begynte straks å snakke om jakt og skyting, og snart var vi inne på mitt yndlingstema, elefanter.

- Unnskyld, er Deres navn Allan?

- Jeg skal fortelle Dem en historie, Allan, og når jeg har fortalt den, må jeg be Dem om et råd og kanskje også om Deres hjelp.

Neville er min bror.

Min far døde akkurat på den tiden, og min bror og jeg var bitre uvenner;

Men denne karen så ikke ut til å ligne sine landsmenn.

Be for min sjel Farvel!

- Men jeg har glemt å fortelle om Deres bror.

- Når du gir denne til din herre, Jim, sa jeg, - si da til ham at han bør følge rådet nøye.

Jeg er for gammel til den slags eventyr, og jeg har dessuten sett hvordan det gikk min venn Silvestra.

Når jeg da har betalt min gjeld, blir det ingenting igjen til min sønn.

Jeg hører til zulufolket, men er ikke av deres ætt.

Jeg fortalte derfor Curtis og Good hva han hadde sagt, for å høre deres mening.

Jeg har aldri sett en så vakker zulu i mitt liv.

- Jeg liker ansiktet ditt, Umbopa, og jeg tar deg gjerne i min tjeneste, sa Curtis på engelsk.

- Si til ham at jeg reiser dit for å lete etter min bror, som jeg tror er der et sted, sa Curtis.

- Hvordan vet du at det var min bror? spurte Curtis.

Han forstod mine tanker og tilføyde:

Dette er mitt råd.

- Ja, mine venner, vi legger nå ut på en av de underligste ferder som menn noensinne har gjort.

- Finner vi ikke vann i morgen formiddag, så ser jeg ikke månen mer i mitt liv.

Til vår forbauselse fant vi et nydelig platå der oppe med planter og grønt gress.

Jeg tror vår siste time er kommet.

Hvorfor har tre av dere hvite ansikter, mens den fjerde ser ut til å være av vår stamme?

spurte den gamle mannen og pekte på Umbopa.

Dere er trollmenn og overgår våre egne hjemme.

Forsøker dere å narre oss eller skade oss på noen måte, tar vi deres liv med en gang.

- Nei, nei, protesterte Infadus, - skal den høye herre skjule sine fine, hvite legger for

sine slaver?

Men det tok ham minst fjorten dager før han vente seg til sitt nye antrekk.

Kongen, som er min halvbror, hadde en bror som var født samtidig med ham selv.

– Kong Kafa, min far, døde samme året som vi tre barna var voksne.

Og Imotu, min bror, ble kronet til konge etter ham.

Folket i denne landsbyen hørte til hans regiment i krig.

Han treffer sitt mål på 25 meters avstand.

Han hadde alt sendt løpere til Twala for å varsle vår ankomst.

Han skulle vel aldri ha hørt noe om min bror?

– Det var ditt skjold som falt, du usle kryp.

morderen hadde jo bare lystret sin far.

Bare krum ett eneste hår på våre hoder, og både du og ditt rike skal bli tilintetgjort.

– Nei, svarte jeg, - vi dreper ikke folk som ikke har forbrutt sitt liv.

Men hvis du vil be en av dine tjenere jage inn en okse, skal du få se.

Deres fedre, deres forfedre og forfedrenes forfedre kjente meg.

Jeg har sett den hvite mann og kjenner hans ønsker.

Det var hans høyeste ønske å nå dit før han døde.

Reis deg opp, jeg er ikke konge ennå, men med din hjelp og med hjelp av disse hvite vennene mine skal jeg snart bli det.

Vil du bli min mann og dele farene med meg, eller vil du støtte den grusomme tyrannen?

– Ignosi, vår rettmessige konge, jeg vil tjene deg trofast til min død.

– Godt, Infadus, jeg tar imot tilbudet ditt og skal gi deg lønn for din hjelp.

For min del kan jeg trygt si at jeg alltid har likt Umbopa godt, og derfor vil jeg gjerne hjelpe Ignosi.

Vi får finne oss i vår skjebne.

Da tror jeg nok at du i morgen tidlig vil ha 20 000 mann i din tjeneste.

Se hvor de skjelver i sin ondskap, alle de som er falske i hjertet og frykter den rettferdige dom «fra oven».

Hun for inn mellom rekkene og slo til en stor høvding som stod foran sitt regiment.

Min egen bror ble drept i natt.

Kom vi med falske løfter og spådommer, ville vår anseelse være tapt for alltid, og Ignosi ville aldri bli konge over kukuanerne.

Si meg, kan noe levende menneske slokke månen der, før dens gang over himmelen er omme? spurte jeg.

Den stanser aldri sin gang.

– Det blir vår sak, Infadus.

– Da kan dere også stole på vår hjelp, la den gamle høvdingen til.

– Der er en festning hvor mitt eget regiment og to av disse høvdingenes regimenter oppholder seg.

Vil dere gifte dere med kvinner fra vårt land, så bare velg.

Jeg er konge i hans sted.

Skal kongesønnen øve sitt verk med det samme?

– Får jeg noen gang tak i deg, din djevel, skal du få bøte for dette, mumlet Good lavt.

Den hvite hunden våger å bjeffe til løven i hans egen hule?

Hvem er du som våger å stille deg mellom meg og min vilje?

Hvitmennene fra stjernelandet holder sitt ord.

Det var ingen som tvilte på hans ord.

Det var klart at ingen av vaktpostene sov på sin post.

Mange sov nok sin siste søvn i natt.

– Hva mener du, Ignosi? spurte jeg, men han ville høre min mening først.

– Ellers frykter jeg at flere av våre høvdinge vil overgi seg til Twala, sa jeg.

Min hvite venn, elefantjegeren, skal følge meg.

Men vil dere lyde mitt råd, så ta dere ikke av afrikanske kongsemner oftere.

Deretter gikk vi hver til vår post.

Men av våre 3000 staute krigere var knapt en femtepart igjen.

Jeg har sett mange modige menn i mitt liv, men maken til deg har jeg aldri truffet.

– Den samme skjebne som du lot min far få, svarte Ignosi kaldt.

Foulata tilbød seg å hjelpe oss, hun visste ikke hvordan hun skulle få vist sin takknemlighet.

Slik lå han i atten timer, og Foulata vek ikke fra hans side.

Jeg har kjent dine forfedre i mange slektledd.

– Ja, hun har vært likedan i min tid og i mine forfedres tid sa han, - alltid ond og grusom i sitt hat.

Dere elsker diamanter høyere enn meg, deres venn.

For deres skyld lyser jeg forbannelse over diamanter og forbannelse over alle dem som vil søke etter dem siden.

Farvel da, mine hvite venner, og hjertelig takk for alt dere har gjort for meg og folket mitt.

Jeg vil ikke ha dem inn i landet mitt med sine skytevåpen og sitt brennevin, som forderver folket mitt.

Far så med fred, mine venner, og ta med Ignosis.

Infadus skal følge dere på veien med sine krigere.

Det ville sikkert øke hans innflytelse i kukuaner-landet, mente han.

Det er min bror, George!

– Og så kommer min egen bror og henter meg hjem, han som jeg trodde hadde glemt meg... sa han rørt.

Jeg skal hilse så mye fra min bror og Good.

Deres sønn Harry, som har besøkt meg noen dager her.

Deres venn Henry Curtis.

Vår kasse ristet, og noe brøt opp treet.

Hun kikket ned på sin egen hånd.

– Som med mine sju.

Da hun var på min alder, fantes det ingen skole i landsbyen, men lærerinnen var kommet tidsnok for meg.

– Ta denne madrassen, så kan dette være deres sted, og dro den lille madrassen ned på gulvet.

En latina omtrent på min alder flyttet stolen sin bort til der jeg satt.

Jeg har mistet en datter og en sønn, omtrent på din alder.

Det er vår eneste sjanse.

Teresa har din farge, Julia, og ditt ansikt, Maria, og hun står og beveger seg som deg, Oscar, min sønn.

Jeg så en jente omtrent på min alder og like mørk som meg, bære ungen sin og en pose med mat bort til et bord.

– Selv den ydmyke spurven har sin årstid.

– Din tur! ropte Tomas.

– Jamen for himmelens skyld, så gi henne noen aviser, da, din gamle tulling...

– Bli med meg, din dumme jente.

Jeg gir deg mitt ord som prest.

Jeg trodde ikke mine egne ører.

Jeg gikk inn i kirken igjen og takket Vår Frue av hele mitt hjerte.

Hver natt når det var meningen at jeg skulle sove, spilte naboen vår pita, trefløyte.

– Jeg har alltid trodd at jeg hadde min egen stjerne, skjønner du, helt siden jeg var liten.

Jeg fortsatte å prøve å skaffe mat og penger til å betale vår del av husleien.

– En gang skal jeg få meg mitt eget verksted, sa Tomas og smilte bredt.

– Jeg trodde ikke mine egne øyne, sa han.

Mine bilder.

Vår Frue, hvorfor vil du ikke hjelpe oss?

Kanskje det er min skyld.

– Ikke noe av dette er din skyld, Maria.

De hadde egentlig ikke tenkt å dra før i neste uke, men de kan skyte det fram for din skyld.

Og mine egne barn, de gir oss bekymringer.

– La oss be for din trygghet, Maria, og for moren og lillesøsteren din.

En annen politimann dukket opp i mitt vindu, så jeg skvatt og krøp sammen i setet.

Din meget gode venn, Tomas.»

Tilgi mine synder.

Det er for hans skyld vi må over.

Det er vårt eneste håp.

Det er forresten min skyld.

Magnus og Bastian og jeg bor i hvert vårt av førti akkurat like rekkehus et stykke lenger nede i Kirkegata.

– Det ække ditt hue!

Det ække din bestefar.

Sa min fredelige forfader.

Jeg ække helt sikker, Grace er lissom ikke min stil, det er ikke så ofte jeg er innom der.

Det er vår kammerat som har fått juling.

Denne dagen var bare ikke min dag.

På en måte har de laga både sine egne spilleregler og sitt eget spill.

– Supert, muttern, den står på ditt navn.

– Men det er ikke ditt problem.

Visst er det mitt problem.

Bastian har aldri kveldsjobba i sitt liv, han avskyr fysisk arbeid.

Som om jeg ikke hadde rett til å kjøre mitt eget løp uten at han skulle bry seg.

Min egen livsforsikring.

Hvis han hadde skulka en dag, var vel ikke det min sak.

Det var såvidt jeg registrerte den langt inni min egen private skodde.

Det ville ha vært en søt hevn for Rilke, å finne Quiterio for politiet, med min hjelp!

Vi har vår egen ting, alle sammen.

Ingen av dem var «min» øy.

Han kunne like gjerne ha underskrevet sin egen dom.

Verken du eller Quiterio vil begripe det, men vi har ikke lov til å rote med hverandres liv.

Det er ikke min idé.

Vel, hvis du ikke vet om flyttingen, så er ikke det vår skyld.

Hennes siste klagemål var velkjent;

Dette er stedet min kropp skal hvile når min tid kommer.

«Hør på fornuft, mitt folk!

Beskjeden hadde likevel hatt sin virkning.

Faren hadde sittet ti år i fengsel på grunn av sine meninger.

På grunn av sitt politiske arbeid hadde Saul Dikobe alltid hatt dårlig tid til familien.

I Boomdal hadde folk formet sitt eget borgerforbund for en stund siden.

Taolo sa at innbyggerne i Bophelong burde fulgt deres eksempel.

Naledi tittet på læreren sin, ydmyket på hans vegne.

Igjen ble Naledi overrasket over å høre sin egen stemme.

Du, en elev på min skole, tror du kan fortelle meg hva jeg ikke burde gjøre?

Du er en jente og du får toppkarakterer, men hvis du eller andre elever tror dere kan

ignorere min autoritet, så vet dere hva som venter.

Snart var det deres tur.

Deretter strakte han seg til sin fulle lengde, øynene smalnet, og etter å ha trukket pusten sa han:

om Daniel som ble kastet til løvene fordi han ikke ville fornekte sin tro og underkaste seg det mektige Babylon;

«Det er i deres hjerters hjerter Gud sår sitt budskap.

Han snakket om deres situasjon.

Visste han at papirene ikke var blanke, eller hadde organisatorene byttet om lappene uten hans viten?

«Min eldre søster og mannen hennes bor hos oss, men de kommer ikke hjem på lenge.»

Det var en kjent figur som var halvveis nede på veien, og som kom i deres retning.

Men nå ser vi med våre egne øyne hvem som har stukket av og hvem som stiller opp for oss. gamle menn løftet sine senkede hoder;

Hun prøvde å legge noe av vekten på sine egne bein, men en kjent stemme sa:

Der hun lå krøllet opp i sitt eget hjørne, følte hun seg ensom og forlatt, enda Nono og Dineo var rett på den andre siden av den åpne døra.

Hvis alle bare tenkte på å beskytte seg selv og sin egen familie, ville de aldri være i stand til å forandre noenting.

Naledi hørte bare nattas stillhet og sine egne, raske hjerteslag.

«Det virker ikke som om vi er velkomne her, mine herrer!

«Er det slik du behandler din egen bestemor også?

Det var en historie de kunne altfor godt, og melodien uttrykte kvalene de hadde i sine

egne hjerter.

Mma Tshadi løste problemet ved å tilby de tre komitémedlemmene soveplass for natta i sitt eget hus.

Deres eneste håp var sannsynligvis å få publisitet, å få historien sin i avisene, for regjeringa likte ikke at folk fra andre land fikk høre om disse forvisningene.

Deres egne nyheter var heller ikke særlig muntre.

«Mine venner, det er ikke over ennå!

Så vi ber våre venner om å gi et eksemplar til avisene.

De kunne også velge sin egen landsbykomité, som kunne representere dem i de problemene som lå forut, uansett hva dommeren hadde sagt.

Hvorfor skulle de la fienden bestemme deres framtid?

«Vi kom for å høre om brevet,» sa Tiro med sin unge, bestemte stemme.

Kanskje hun minnet ham om hans egen mamma, som var så langt unna?

Vi ønsker derfor innstendig å gjøre Dem oppmerksom på vår situasjon.

Mange av våre familier har vært leieboere hos familien Sekete i meget lang tid.

Levningene deres er begravd her, og deres graver er hellige for oss.

Denne uken ble vår kirke uten forvarsel revet av menn i regjeringas lastebiler.

Naledi følte alles blikk på seg i påvente av hennes mening.

Det er hans folk som tvinger oss vekk herfra!»

Naledi undersøkte reservene i deres egen bøtte.

Kanskje Taolo hadde det på samme måte, på tross av hans vanlige utstråling av ro.

Hans egen jobb ble vanskeligere og vanskeligere dag for dag.

«Nei, mitt barn.

Naledi stirret på de skarpe, hvite strålene der de bredde seg utover den mørke gressletta, og hurtig nærmet de seg deres egen dunkle, gule lyssirkel.

De ville stå der med klærne de hadde på seg som sitt eneste eie.

Naledi tittet på deres eget stråtak.

«Hvorfor river dere ikke deres egne hus!»

De hadde ikke utviklet de steinharde blikkene som deres overherrer i politiet hadde.

Deres hus er det neste!»

Da det var deres tur, gikk Naledi bort til mannen ved lastebilen.

Dette kunne være en første prøve - og hvis hun ikke besto den ved å komme, hva var da deres gamle vennskap verdt?

Var deres egen mor også som dem?

- Mitt barneliv blir ikke langt, sa Anna.

Jeg har aldri noe moro i mitt barneliv, og jeg skulle ønske jeg ikke levde til våren.

- Dette er det underligste som har hendt meg i mitt barneliv, sa Anna.

- Linn sand og mykt gress liker de, mine barneføtter, sa Anna.

- Men hun er jo ikke vår mor, sa Anna.

- Dette er det beste jeg har spist i mitt barneliv, sa Anna.

Og de ble ved med sitt grå museliv i fjøset til Myramannen.

- Fanten ikke Sunnaneng, så ga jeg ikke mye for mitt barneliv, sa Anna.

- Fryser gjør jeg, og sulten er jeg, aldri har jeg vært med på noe verre i mitt barneliv.

- Så fikk jeg likevel komme en siste gang til mitt Sunnaneng, sa hun.

- Her blir det visst slutt på mitt barneliv, sa Anna.

- Kulda tar meg, før jeg orker å ta meg fram til mitt Sunnaneng.

- Aldri har jeg vel lengtet så sårt i mitt barneliv, sa Anna.

- Kom, alle mine barn!

Hun feide dem unna og satte sin egen kaffekjel med tre ben over ilden.

Spiller min lind, synger min nattergal, slik var ordene hun sa, og i glansen fra dem forsvant all fattiggårdens armød og elendighet.

Og livet gikk sin gang.

Men Malin hadde ordene til trøst for sitt hjerte, og de hjalp henne å holde ut.

spiller min lind, synger min nattergal?

Kanskje Gud i sin godhet for denne ene gangens skyld ville la en lind spire fram fra en ert.

- Aldri har jeg sett maken til revehi, dette blir vel min død.

Du kongens væpner, har du glemt din herre?

Han vet at timene går og at han må berge sin konge, snart, å, snart kan det være for sent.

For i dag er det syttende juni, og før sola rinner, skal hans herre miste livet.

Mitt liv tilhører deg alene, og jeg gir det glad for å redde min konges.
Å, om dagningen snart kunne komme, for da mister fangen sitt hode og landet sin konge.
Kom hit inn min venn, for nå vil jeg vite hvem som rir i skogen i natt.
Nei, vakten ved vestre tårn vil hertugen ikke forsterke, for i sitt nattsvarte sinn huser han planer om selv å bringe kongen av dage dersom borgen blir stormet.

– Junker Nils, min allersomkjæreste, så har jeg ennå en venn her på jorden!
– Det er nok nå, junker Nils, alt er ute, min tid er omme.
Vil du bli hos meg i min ytterste stund?
Nei, ingen levende sjel slipper ut, alt er ute, min tid er omme.
Hun var en høy og streng herskerinne som styrte Vildgavel borg med jernhånd mens hennes avskum til sønn var på krigsferd i fremmede land.
Din tid er kort, kong Magnus, nå må du skynde deg om du vil berge livet.
Da står han der og har fanget en spurv, mens ørnen flyr bort med sin kongelige frihet.

– Junker Nils, min allersomkjæreste, hva blir så din lagnad?
Hva gjør hertugen, tror du, med den som har hjulpet hans frende å flykte?
Da ser junker Nils så inderlig på sin herre.
– Deg alene tilhører mitt liv, og jeg gir det med glede for å berge min konges.
Det er landets konge som løper for sitt liv.
– Det er nok, junker Nils, det nytter ikke mer, alt er ute, min tid er omme.
Junker Nils tar skyndsomt sin konge i hånden.
Men dine kongelige føtter må ikke snuble nå, herre konge, et sekund er mer kostelig nå enn alt gull i din krone.
Og stig opp, mine bueskyttere, på de lynrappe hestene deres, la vindebroen gå, ri ut, ri ut!

Hardt fengsel har gjort din konge svak.
– Nå er det nok, junker Nils, det nytter ikke mer, alt er ute, min tid er omme.
Han står ved din side i mørket, du ser ham ikke, men du hører ham puste og du kjenner hans trygge arm rundt ditt liv.
Her rir kong Magnus, her rir hans væpner, håret deres lyser i sola som hetter av lys.
Men spor din hest, kong Magnus, ri så skummet velter rundt mulen på den, skynd deg, skynd deg til Høyehus slott!

– Det er nok nå, junker Nils, det nytter ikke mer, alt er slutt, min tid er omme.
Siden tidenes morgen har den ligget der navnløs, men fra denne dag skal Kongshulen være dens navn.
Han står ved din side i mørket, du ser ham ikke, men du hører ham puste, og du kjenner hans trygge arm rundt ditt liv.
Slik kan et uskyldig dyr uten vett og vilje forråde sin herre.
– Det er nok nå, junker Nils, det nytter ikke mer, alt er ute, min tid er omme.
Og der ute venter min lagnad.
Junker Nils bøyer kne for sin konge med gråtende tårer og kysser inderlig hans hånd.
– Din lagnad, kong Magnus, er å styre et rike og min er å berge kongens liv.
Farvel, du min kjæreste venn her på jorden.
– Mitt liv tilhører deg alene og jeg gir det glad for å berge min konges.
Farvel, kong Magnus, vi sees ikke mer, men tenk på meg iblant når du styrer ditt rike.
En pung full av gull har hertugen lovt den som fører hans frende tilbake til fengselet.
Jeg tror min frende lengter etter å se meg.
To timer for lenge har sverdet ventet mens kongen flyktet til skogs for sitt liv.
Men hvor gjemmer hertugen seg, hvorfor møter han ikke sin elskede frende?
En siste gang vil han se sin frende, kong Magnus.
Han ser sin borggård i morgenens sol og stormagete rådsherrer i prangende drakter.
Han ser sine knekter med reiste spyd stå i firkant rundt et rødt teppe.
Og på det teppet ser han en som står, det er jo hans frende kong Magnus.
Som han skal skjelve for sitt unge liv, min kjære frende, kong Magnus!
Nei, ikke skjelver han for sitt unge liv, han som står på det røde teppet.
Nei, renkefulle hertug, den som du ser er din levende frende, kong Magnus.
Så skjelv nå i ditt nattsvarte sinn og be himmelen forlate dine synder!
Å, mørke borg, din saga er ute.
Forsvinn fra din grønne holme!
For landets lagnad lå i hans hånd!
Jeg hadde følge med dem helt til Bombay hvor min onkel bor.

Bare synet av hingsten var nok til å få Alec til å glemme alle sine problemer.

Tenk å drepe et dyr som hadde frelst hans liv?

Han var helt oppslukt av sine tanker.

Svarten, som hadde frelst hans liv!

– Det er fra dine foreldre, sa han og smilte.

Det ville ikke ta mange dagene før han var hjemme hos sine foreldre.

– Vel, gutten min, sa han, vi er altså kommet dit hvor våre veier skal skilles.

– Ta det nå med ro, Svarten, sa Alec, jeg skal bare finne min egen kahytt.

– Svarten, din banditt! sa han og forsøkte å reparere skaden i veggen.

Han snudde seg og oppdaget sine foreldre som sto i utkanten av menneskemengden.

Han smilte beroligende til sin kone:

Når den først er der, blir det din sak å greie resten.

– Mitt navn er Joe Russo fra Daily Telegram.

Alecs mor var kjørt i forveien med deres egen bil.

– Dine foreldre må være glade, sa kvinnen, det må ha vært en forferdelig tid både for deg og dem.

– Jeg skal få min mann til å låse opp for deg, så treffer du ham der.

Henry visste ikke om han skulle tro sine egne øyne:

Så kan du gi han tilbake når du får din egen forsyning.

Lastebilen var forlengst kjørt sin vei.

Det var som om han nesten ikke kunne tro at han var hjemme igjen, på sitt eget værelse.

Etter en stund hadde den fått tilfredsstilt sin verste hunger.

Min kone liker nok denne tilværelsen, men hun har nok å ta seg til.

– Hold utkikk på din side av bilen, så tar jeg min.

– Det betyr at du ikke aner hvem dens forfedre er.

– Jeg tror nesten jeg sender et par ord til en av mine venner i jockey-klubben.

Hesten og skolearbeidet opptok all hans tid.

Under Henrys kyndige ledelse utviklet Alec sine rideferdigheter.

– Kan du ikke forsøke å få den til å falle litt til ro, Alec, sa Henry, ellers kommer min kone til å våkne.

Henry kjenner min svakhet.

– Og jeg håper at min kone ikke har savnet meg, mumlet Henry.

Han håpet nesten at hingsten ville gjøre sitt ytterste igjen.

Alec greide ikke å skjule sin skuffelse.

Henry tok avisen og bladde om til sportssiden hvor den kjente ekspertten hadde sin spalte:

Etter min mening gjør hverken Mr. Volence eller Mr. Hurst deres plikt som gode sportsmenn.

«Mr. Volence og Mr. Hurst har mer enn slått til», skrev Jim Neville, «de har nemlig tilbudt seg å gi sin andel av entreen til et veldedighetsformål.

Hans eneste tanke var å holde seg fast på hesteryggen og ikke miste bevisstheten.

Alec så på sine egne hender.

Etter min mening var dette den eneste måten man kunne få svar på spørsmålet:

Jim ble kraftig kritisert, men han sørget likevel for at hans lesere ikke skulle glemme denne mystiske hesten.

Alecs mor reiste til Chicago for å besøke sin søster.

Han levde liksom i sin egen verden, en verden hvor han var helt alene.

Et kvarters tid senere var hingsten på plass i sitt nye spilltau.

– Det vil du fort nok se, sa hennes søster leende, den hesten som kommer først i mål vinner!

Nå blir det din sak å utnytte dem.

De kommer ikke til å finne seg i den minste uregelmessighet fra din side.

Det er nesten ikke til å tro, hadde jeg ikke sett det selv med mine egne øyne.

Alec og Henry trodde nesten ikke sine egne øyne.

Hut deg heim, din dassmort!

– Din far er en hyggelig mann.

– Din venninne her har iallfall en lys fremtid i møte, fortsatte Evelyn.

– Er det kanskje min behanskede hånd som gjør den unge mannen nervøs? spurte hun.

Hun fikk harve av gårde på sin egen sykkel.

Hun gapte og kunne nesten ikke tro sine egne ører.

Det er min jobb, men i dag hadde jeg glemt det.

Forresten hadde jo de sine bestevenner.

- Ti still med deg, din maskall, svarte jeg, men ikke så høyt at han hørte det.
Er du ikke helt tilfreds med din nye venn?
- Du må ha forståelse for den unge mannen, min gode venninne.
Så finner han nok sin plass blant menneskene.
Så du forresten Kristoffersen på din vandring?
Han må vel også ha noen i sin store ensomhet.
Da reiste jeg meg i min fulle høyde og sa:
Etterpå måtte mamma gi doktoren åtti kroner enda det ikke var hennes unge.
Det var ikke hun som hadde fått sin eneste kompis bortskremt for tid og evighet.
Alt til sin tid
- Har du hilst på min gode nabo, har du hilst på Kristoffer, Helene?
- Alt til sin tid, alt til sin tid, avbrøt Evelyn med den nye granne stemmen sin.
- Tenk, han kom hit med mine fortapte små, Serina og Bramaputra, de to rakkerungene, var det ikke vakkert gjort?
Mer vann, min kjære Helene?
Men hva er det du driver med, din bøllete bamse?
- Jeg kan være min egen sparegris helt alene og ha femøringen i magen like godt som sparegrisen hjemme.
Det er min femøring!
- Det var den beste medisin jeg har fått i mitt liv, sa han.
Det var der han pleide å få sitte etter alle sine spell.
Og det var ikke hans feil at hun ikke kunne se mer enn Lønneberget!
- Bare til du har tenkt ordentlig over det der spillet ditt, pleide far hans å si.
Den kaklet og gikk sin vei.
Den fikk fru Petrell til sin store glede.
- Den hadde aldri sett annet enn det store pølleskapet i hele sitt liv.
- Mye moro har jeg hatt i min tid, men aldri maken.
- Ta mi bysse!
Jeg vil si henne min mening - J. A. Harrisons mening, skjønner De!»
Det skallete hodet til Harrison var hans ømme punkt.
Og jeg lover Dem at Dolly aldri skal komme der mer - jeg gir Dem mitt resord på det.»
«Jeg var ikke hjemme, men Anne fikk nok høre hans mening.»
Snart kan en ikke sove trygt i sin egen seng lenger.»
Paul Irving kommer fra Statene og skal bo hos sin bestemor.
Hans kone døde for to år siden, og nå har Stephen sendt gutten hjem til sin mor.
Dette er aldeles fryktelig, og det er bare min skyld.
Papegøyen skrek og bante og bar seg verre enn sitt rykte.
Hun trodde nesten ikke sine egne øyne.
Den har naturligvis sine feil.
Han hadde sin egen mening, men han ville gjerne stemme med Annes ideal, «det er ting som taler både for og imot.
«Oppdragelsesmetodene har forandret seg siden Deres skoledager, herr Harrison.»
«Ja, jeg vil nå forsøke min måte først,» sa Anne som var nokså overbevist om teoriene sine.
«Clarice fortalte meg at De uttalte navnet vårt Donnell.
Og Clarice Almira fortalte meg dessuten at De kaller min sønn for Jakob.»
Men hans far ville absolutt kalle ham Jakob etter en onkel.
Hvordan står det til med Deres mor, Diana?
«Det er mitt bidrag til å male Klubben,» peste hun.
Da Anne bad om bidrag, var det ikke nei i hans munn.
Anne tenkte på sin egen triste barndom.
Nei, Marilla, jeg synes det er vår plikt å ta dem.»
«Jeg hater det,» svarte Anne, «men er du villig til å ta barna fordi det er din plikt, så kan du være sikker på at jeg skal sy fordi det er min plikt.
«Der kommer Marilla fra begravelsen,» sa hun til sin mann som lå på sofabenken.
«At du kan være så slem, og det nå med det samme din mor er død,» sa Marilla fortvilet.
Anne tok på seg sin strengeste lærerinnemine:
«Hadde Marilla fått vite det, hadde hun ikke gått trygt til sengs en eneste kveld mer i sitt liv.
«Nei, men Davy, Marilla har aldri løyet i sitt liv,» sa Anne indignert.

Jeg har aldri sett hans make.

En dag prøvde hun å få dem til å fortelle seg hva som var deres høyeste ønske.

Elisa Bell hadde satt varme på den ulla hennes tante hadde kardet.

Jeg elsker deg av hele mitt hjerte og sjel og sinn.

Din stemme er som musikk, og dine øyne er som stemorsblomster med dogg på.

Din hengivne elev,

Det var ikke den verste avstraffelsen Anthony hadde fått i sitt liv.

«Jeg hadde aldri tenkt å vinne over ham på den måten,» sa Anne ulykkelig, «og jeg er fremdeles ganske sikker på at min teori er den riktige.»

Fred med hennes minne.»

Han tok henne hit til Avonlea, og hans far gav ham litt jord her.

«Onkel Abe» hadde det som alle profeter: han var ikke profet i sitt eget land.

De er til mor – enda det ikke er hennes ordentlige grav.

«Nei, jeg tror ikke du kunne se mine folk, jeg er den eneste som kan se dem.

Men du kunne vel se dine egne bergfolk, for du er slik.

Hver eneste dag siden den vårdagen hadde Anne lagt blomster på hennes grav når hun var på kirkegården.

I dag hadde hun med hvite roser fra hennes hage.

Og jeg har slett ikke levd etter mine idealer.»

«Men en trenger nå ikke legge hele sin sjel i slikt arbeid likevel,» trøstet hun seg med.

«Det er min skyld som glemte fatet på trappen.

«Charlotta den fjerde sa dere ville gjerne snakke med meg,» sa hun, og stemmen passet til hennes ytre.

Kan vi ikke innbille oss at jeg har kjent dere hele mitt liv, og så kaller jeg dere Diana og Anne?»

«Det er en av mine små elever,» sa hun rolig.

«Han kom fra Boston i fjor og bor hos sin bestemor, fru Irving.»

«Hun ble regnet for en stor skjønnhet i sin ungdom,» sa Marilla.

Rentene skulle gå til deres oppdragelse.

«Han er svært lik sin far.»

Livet i Avonlea gikk sin vanlige gang.

Aldri har jeg vært så forbauset i hele mitt liv!

Hans kone pleide ham kjærlig og tålmodig og utrettelig.

Jeg liker ikke at du gav det opp for min skyld.»

Du burde fortsette din utdanning.

Hun kunne nok bo hos Elisa, men hun sier det vil knuse hennes hjerte å reise fra Avonlea.

Jeg visste mange ganger ikke min arme råd med deg.

«Vi skal ikke blande oss i hverandres saker,» sa fru Lynde avgjort, «tvillingene skal jeg hjelpe deg med.

Likevel kan vi ikke ofre hele hennes fremtid for Davys vitebegjærighet.

Du vet hvordan mitt ideal er.»

Og den jeg skal gifte meg med, må være som mitt ideal.»

«Så du skal reise til høsten?» sa frøken Lavendel litt trist, «jeg burde være glad for din skyld, men jeg er egoistisk.

Mens de plukket jordbær, utøste hun sitt hjerte for Anne.

«Omtrent på din alder, tenker jeg.

De tok sin tilflukt til kvisten, og der – i det velsignede tussmørket – betrodde Diana sin «hemmelighet».

Men jeg håper sannelig at det blir mer spennende når min tur kommer.

Ja, det er nå min mening!»

Det var min lille pike som sov i den da hun var liten.

– Og det er klart hun må få ligge i sin egen dukkeseng.

Og hvis du ser Nymans, så hils dem og si at nå bor jeg i mitt eget hus, og jeg kommer aldri hjem mer.

Når jeg kommer i mitt vesle hus, da steller jeg meg til natten.

– Og jeg skal bo her hele mitt liv, sa Lotta.

– Det er mitt hus og mine ting.

– Det er mitt hus.

Når jeg kommer i mitt vesle hus, da steller jeg meg til natten, sang Lotta, men så tidde hun og sukket.

Når jeg kommer i mitt vesle hus, da steller jeg meg til natten...

- Ja, jeg vil bo hos deg hele mitt liv, sa Lotta.

Når jeg kommer i mitt vesle hus, da steller jeg meg til natten.

Haley syntes ikke han fikk sin fordring dekket med bare den ene slaven, om han var aldri så verdifull.

Men dessverre var han så ubetenksom at han lot den vesle gutten få lov å vise sine små kunster.

Haley var vilt begeistret for hennes skjønnhet, den lyse huden hennes og det vakre ansiktet.

- Elisa er ikke til salgs, hun er uunnværlig for min kone.

- De skjønner ikke Deres eget beste, sa Haley hånlig.

- Jeg skal tenke på det og snakke med min kone om det.

- Å Missis, kan det være sant at herren vil selge min lille, Harry? spurte hun redd og begynte å gråte.

- Har ikke min mann alltid vært snill og stelt godt med dere?

Hvem skulle forresten være interessert i å kjøpe din lille Harry?

Like lite som jeg ville falle på å selge mine egne barn.

Hans eier hadde leid ham ut til å arbeide i en sekkelerrettsfabrikk, og der satte de meget stor pris på ham.

Men nå hadde hans herre nylig krevd ham tilbake, og dermed var det slutt på friheten og de gode dagene.

Det fins ikke et arbeid som ikke er for godt for meg i hans øyne.

- Jeg vet at du ikke har det godt hos den hjerteløse herren din, men for Harrys skyld er du nødt til å finne deg i din skjebne.

- Min herre.

Hvem er det som har gjort den uslingen til min herre?

Men min tur kommer nok.

- Vet du ikke at vi slaver er fullstendig rettsløse overfor våre herrer.

Jeg kan ikke beholde deg som kone, når min herre vil skille oss.

Du må be for meg, så hjelper kanskje Gud meg for din skyld.

De er bra nok, men det går ikke an å sammenligne dem med Deres foreldre.

Vår snille Tom og den gode, vesle gutten til Elisa.

Jeg som alltid har strevd etter å gjøre mitt beste for dem og lære dem ærlighet og pliktfølelse.

Han hadde meg helt i sin makt, og jeg hadde ikke noe valg.

Og hans grådighet er uten grenser.

Takk for all Deres godhet.

Og derfor må hun også la Lizzy løpe sin vei, din tosk.

- Din dumme slyngel.

- Jeg trodde nesten ikke mine egne øyne.

Han ble rykket ut av sine tanker av en buldrende stemme.

Den andre slurpet i seg sin peppermynetetoddi litt etter litt.

- Men jeg vil ha min del.

- Hvor skal du hen? spurte fru Bird forbauset, da hun så sin mann bytte inneskoene med støvler.

Senatoren skyndte seg å gi de nødvendige beskjedene om å gjøre vognen klar, og så snudde han seg til sin kone igjen:

- Min siste dag her hjemme.

- Tom, min trofaste venn, begynte hun.

Han hadde dårlig samvittighet fordi han hadde ført sin mest trofaste tjener ut i elendigheten ved lettsindige forretninger.

Det skal jeg si til mine foreldre.

- Jeg har alltid vært stolt av mitt hjem.

Plutselig spyttet han på plakaten av all sin kraft.

Han har arbeidet i min fabrikk i seks år, og han var min beste arbeider.

Hans herre har tatt patent på den.

Du har flyktet fra din herre.

Han syntes hjertelig synd på George, men samtidig kunne han ikke godta hans handling.

Min nye herre kjøpte senere min eldste søster også.

Min barndom gikk med mishandling og sult og tørst.

De oppmuntret meg til å henge i og utnytte mine evner.

Men si meg, hvor er din kone?

Og nå er han kommet tilbake i all hemmelighet fordi moren hans har mange ubehageligheter for hans skyld.

Si henne at jeg elsket henne til siste slutt, og at mitt siste ønske er at hun skal bli fri og bli i Canada og oppdra gutten vår til en fri mann.

Selv om hennes eierinne bare vil henne godt, så kan hun likevel ikke hindre den elendigheten som slaveriet fører med seg.

– Og nå er det din tur, sa auksjonarius og dyttet til gutten med hammeren.

– Slaveriet har sikkert sine gode sider også, sa en dame rolig.

– Til å begynne med er det nok litt hardt, prøvde han å trøste på sin klossete måte.

Stadig hørte han moren gi uttrykk for sin sorg med dempet hulking.

I en større gyngestol sitter vår venninne Elisa med et håndarbeid og gynger stille fram og tilbake.

Gud har alltid holdt sin hånd over flyktninger i denne grenda, og han hjelper nok deg også.

For første gang i sitt liv satt George som gjest og likestilt ved en hvit manns bord.

– Det er en som heter George Harris og hans kone og barnet deres.

Jeg er en fri mann, som beskytter sin kone og sitt barn.

– Ja, det er vår plikt som mennesker, mente George.

Takket være hennes hjelp varte det ikke lenge før den syke var kvitt de verste smertene.

George stod foran i stevnen sammen med sin kone.

St. Clare bar sin bevisstløse datter ned i kahytta, men heldigvis varte det ikke lenge før hun kom til seg selv igjen.

Han hilste sin herre med en lang ordflom, og St. Clare tok ham vennlig i hånden.

Augustin kom inn og hilste på henne og presenterte sin kusine.

– Jeg trodde det var min vest?

Men det er vår egen skyld, fordi vi skjemmer dem bort istedenfor å straffe dem av og til.

– Du har gjort din plikt, og i grunnen har du nok rett.

– Be for din far, som er så glad i deg.

– Du må ikke behandle negrene som om de var en av dine egne.

Du ville vel ikke legge henne i din egen seng?

Det hjalp jo ikke stort om han fikk orden på forholdene i sitt eget hus.

Men Ofelia fortsatte å gjøre sitt beste.

– Hold kjeft, din vesle kjeltring! skrek Fernando og løftet ridepisen.

– Nå fikk du det du trengte, din uforskammede slyngel! ropte Fernando rasende.

Når jeg er død, må du tenke på meg og gjøre det for min skyld.

Frøken Eva har ikke bruk for dine blomster.

De samlet seg gråtende rundt sofaen som hun lå på og fikk hver sin lille hårlokk.

Frøken Ofelia så med sin erfaring hvordan ansiktet hennes forandret seg.

Det som alltid hadde opptatt St. Clare mest, var å glede Eva og sørge for det hun trengte og oppfylle hennes ønsker.

Jeg kommer til å være lykkelig for det, fordi det er mitt eget, min egen eiendom.

Frøken Ofelia ble snillere og snillere og gjorde sitt arbeid roligere og stillferdigere enn før.

– Hva er det du har der, din uskikkelige unge! ropte Rosa strengt.

Syns du det stemmer med din oppfatning å ville være slaveeier?

– Kom hit inn er du snill! ropte han til sin kone.

– Ofelia må ha din underskrift på dette papiret.

Kanskje hun kommer seg av sin menneskevennlighet nå.

– Nå er Topsy din med liv og sjel, sa St. Clare.

– Men når menneskets sønn kommer i all sin herlighet og alle hans engler med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone.

Du som bar all verdens smerte, la meg hvile ved ditt hjerte.

Jeg tenker ustanselig på min mor i dag, sa han.

Det var hans siste ord.

Deres herre hadde uinnskrenket makt over dem og kunne gjøre med dem akkurat som de hadde lyst til.

De ante jo ingenting om sin skjebne.

Det er ikke mulig å beskrive negrenes sorg og fortvilelse da St. Clare trakk sitt siste

sukk.

Hun snakket med sin advokat flere ganger og satte seg i forbindelse med sin svoger. Enken ville bare beholde det som var hennes personlige eiendom og dra hjem til sin fars plantasje.

Når fruene får høre det, så vil hun vel fullføre saken etter hans ønske.

Min svoger skriver at det greieste for meg er å selge negrene og møblene på auksjon og overlate salget av huset til advokaten.

Jeg håper at du vil oppfylle hans ønske i dette tilfelle.

– Tom er en av våre mest verdifulle negrer.

Å gi slavene fri er stikk imot mine grunnsetninger, og dem vil jeg alltid følge.

– Så hensynsløst det er av deg å minne meg om min ulykke.

Ingen tenker på å skåne mine følelser.

Min eneste datter og mannen min.

Det eneste den stakkars mulattkona nå håpet på, var at hun ikke skulle bli skilt fra sin datter Emmeline.

– Jeg er ikke din kone, og ikke vil jeg bli det heller, svarte hun med fortvilt mot.

Han har forlatt oss i vår elendighet.

Hun rettet seg opp i sin fulle høyde og målte ham med øynene:

Hun gikk sin vei med kald forakt i uttrykket og holdningen.

Tom hadde alltid snakket ærbødig til sin herre på den blide måten som var hans.

Er ikke jeg din herre, som eier deg med liv og sjel?

– Min sjel tilhører ikke Dem, herre.

Det er han som er den sterkeste, og du må bøye deg for hans vilje.

Han har glemt oss og bryr seg ikke om våre lidelser.

Nå kom han og fortalte meg brutalt at det var han som var arving til eiendommen og at han var min herre.

Jeg prøvde å påberope meg min rett som Henrys kone, men han svarte hånlig at alt det var forbi.

En dag skal jeg sende min plageånd dit han hører hjemme, selv om det skal koste meg mitt liv.

– Er du nå der igjen, din kjerring! skrek Legree og for opp.

– Men du er nå likevel i min makt, lo Legree og tok tak rundt håndleddet hennes.

Kassy hadde bevart sin innflytelse over Legree, men hennes sykdom gjorde henne irritabel og rastløs.

Men han hadde bare skjøvet henne vekk og dradd sin vei igjen.

Han tenkte med gru at han skulle få se sin døde mor.

– Den som overvinner alt, skal bli kledd i hvite klær, og jeg skal ikke slette hans navn ut av livets bok.

– Hvis du har mot, skal du få din frihet alt i natt.

Vi skal lære av Gud å elske våre fiender og tilgi dem som gjør oss ondt.

Men Deres sjel er i fare, frue.

– Vår Herre reddet Daniel ut av løvehulen, og nå kan han hjelpe Dem også.

Den underlige makten hun hadde over sin plageånd, var ikke mindre nå.

– Din skurk! brølte Legree rasende til ham.

– Tom, hør mitt siste ord.

– Jeg skulle gjerne gi mitt hjerteblood for å frelse sjelen Deres.

Min frelser, som døde for meg, tar imot meg.

Min pine blir kort, men om ikke De blir et annet menneske, blir Deres uten ende.

Tom så på sin herre med matte øyne.

– Jeg tilgir dere av hele mitt hjerte, hvisket Tom med svak stemme.

Redd deres sjeler.

Hennes mann lå nemlig alvorlig syk, og hun var opptatt med å stelle ham både dag og natt.

I denne tiden var Alwin hennes beste støtte.

Din vesle Alwin.

Jeg tilgir alle mine fiender.

Han stod der et øyeblikk helt rasende, men så kjørte han sin vei med den sørgelige lasten.

Der oppdaget de til sin glede Alwin Shelby.

– George Harris er min bror.

Han døde for en tid siden, og nå er jeg på vei til Kentucky for å prøve å finne min bror og prøve å kjøpe ham fri.

- Er De hans søster Emilie, som jeg har hørt ham fortelle om?
Min mor har oppdradd henne like godt som om det skulle vært hennes egen datter.

- Kan det virkelig være sant at jeg skal finne igjen min datter som jeg mistet?
I Amherstberg besøkte de misjonæren som George og Elisa hadde oppsøkt, og så drog de videre til Montreal etter hans anvisning.
Kassy satte seg og ventet tålmodig på at det skulle bli hennes tur.
Der ville George prøve å fylle hullene i sin utdanning.
Siden drog han sammen med sin familie til Liberia, den frie negerstaten i Afrika, og der slo de seg ned.
De holdt alltid minnet om Tom hellig og glemte ham aldri for det heltemot han viste ved sin død.
Der leste han opp frigivelsesbrevene for dem alle sammen og gav hver sitt brev.
Men det er vår gode, gamle onkel Tom dere skylder friheten.
Det var ved hans grav jeg bestemte meg for aldri mer å eie en slave.
Han så det som en av sine viktigste oppgaver å omvende statene i vest.
En koleraepidemi herjet, og til sin store sorg mistet de en sønn.
På midten av vårt århundre, var det de fargede selv som sto for angrepet.
Jeg har aldri gjort det før i hele mitt liv.»
«Du har aldri gjort noe i hele ditt liv,» fnyste Jeff.
Det er hans hus,» sa Frank.
«Min kone kommer ned om et øyeblikk,» sa Peter.
«Se hva du har gjort, din vesle ape!» skrek onkel Frank og holdt den våte skjorten sin ut fra kroppen.
Kate hadde aldri i sitt liv vært så sinna.
«Jeg vil aldri se deg mer i hele mitt liv, og jeg vil ikke se noen andre heller!»
Ikke på Megans eller hans eget, heller.
Og nå skulle han liksom være lei seg for deres skyld?
Det er bare enda et tegn på samfunnets moralske forfall i vår tid.»
«Du kan beholde vekslepengene, ditt skabbete krek,» knurret han.
«Jeg tror ikke det hører inn under vårt distrikt.»
La oss dra hjem til min bror Rob.
Han skulle være alene om natten for første gang i sitt liv.
Til sin store overraskelse hadde han oppdaget at det faktisk var ganske moro.
Til slutt hoppet han over et gjerde og var inne på sin egen gårds plass.
Vi er hos min bror i Paris.
De hadde nettopp plyndret huset til familien Benson, og snart skulle de plyndre hans eget hus!
«Dette er mitt hus,» hvasket han.
«Du kan beholde vekslepengene, ditt skabbete krek,» snerret gangsteren.
«Han kan nok være en plageånd,» sa Linnie, «men prøv å se det fra hans synsvinkel.
Til hennes forbauselse satt faren der allerede i slåbroken og så ut gjennom vinduet.
Mens gangsterfilmen gikk sin gang, tok Kevin forsiktig opp en pakke av kinaputtene til Buzz.
Kevin hadde lyst til å løpe sin vei, men han ville også gjerne se hvem Marley pekte på.
«Omtrent på din alder.
«Hvor har du gjort av deg, din fjert!» brølte Harry.
«Nå er det ute med deg, din valp!
«Prøv å kaste én boks til, din rakker,» brølte Harry.
Han kunne se sin egen pust.
«Jeg er her nede, din feite pappskalle,» ropte Kevin fra trehytta.
Kevin trodde nesten ikke sine egne øyne.
Det var hans egen skyld.
Det var sitt eget navn han øvde på.
Han fikk ha sine egne klær og lærte å kle på seg.
«Du er avslørt, min venn,» lo han inne i seg.
Utbryterkongen hadde vært deres venn i lyst og nød.
Nå kunne han snakke indianernes språk på papiret og han kunne skrive sitt eget navn og alle andres også så flott som bare det.
Han visste at det var hans skyld!
Jentene var på hans alder.

Han tok hendene hans i sine egne digre.

Derfor ville han lære det på sin måte.

Å, han hørte alle rope hans navn.

– Det var ikke min skyld engang! sa hun etter en liten stund.

– Ha det, din utbryterkonge, sa hun fort.

Forsiktig trakk hun ut nattbordskuffen og rakte sengeutstyret til sin lille venninne.

Pasienten svarte ikke, så overlegen måtte slå en knekk på sitt lange stativ for å kunne hviske:

«Det er ingen spøk med lårhalsbrudd i Deres alder, vet De!»

«Hun er en fryktelig hypokonder, det er nu min mening!»

Assistentlegen fant frem kniven og leverte den til sin sjef med bøyet hode.

«Det var nok Deres skalp jeg var ute etter!»

Da kinnet hadde fått et plaster på, fortsatte overlegen runden, i spissen for sin hvitkledde flokk.

«Nå blir det snart din tur også, Wenche,» sa søster med ryggen til Kjersti.

Sjette gutteklasse hadde hatt sin første regnetime etter ferien.

De større krabatene trakk seg litt unna, og frøken nikket til sine unge beundrerinner.

Julie hadde hørt det uttrykket noen ganger i sin skoletid.

Er vel stas å snike seg inn vår port,» forklarte hun læreren.

Småpikene kom velberget over skolegården, inn gangen og opp trappen til sitt eget klasseværelse.

Så godt at hun ikke er plaget av sitt utseende, tenkte lærerinnen.

Ta Håkons nattgreier også og legg i bag'en som står på min seng!»

Trine trakk pusten og gikk tappert ut for å møte sin pleiefamilie.

«Dine egne greier, bare!»

Nå var det hennes tur.

«Har du en Kjersti Momark i din førsteklasse?»

Avdelingssøster duvet videre til sine mange gjøremål, og Wenche hilste blidt på sin lille venninne.

Da kom hun og sa hun ville legge seg her, for det var hennes seng!»

Men ingen så til hennes kant.

Og nå kom hun ned veien fra sitt sykehus;

Fast og varmt grep den lille lille lanken om hennes store pekefinger!

Det var hennes tur til å hoppe, jo!

Min klokke går på menuttet, altså!»

Indianerne ble fratatt sine jaktmarker og stuert sammen i reservater.

– Din far er en stor sjaman.

– Ja, din far kommer tilbake.

– Og min søster?

– Din søster klarer seg også, sa hun.

– Du er en god gutt, min sønn, sa hun, – og jeg forstår hvordan du har det, for jeg også er engstelig.

– Nana sa at kampen begynner før solen står på sitt høyeste, sa hun, – og han sa at fiendene er få.

Og mens hun klemte og trøstet ham, tenkte hun på sin egen barndom.

Så stor forskjellen er på min barndom og din, tenkte hun.

Min barndom var lek, din er en del av en pinefull, hvileløs krigsferd.

En av dem var hans egen datter, Fuglesang.

– Glem aldri det, min datter.

– Ditt barn er blitt et merke i kampen vår.

– Glem aldri den, min sønn.

– Kommer min bror nå? spurte han.

Jeg vet at min bror kommer.

Og da han hadde lært, avgjorde han selv og dro sine egne veier.

– Ja, min sønn, tenkte han.

Før det store bålet ble tent, satt de ved eiketreet og hadde sin egen ild.

– Min søster har ildvåpen, er hun kriger?

– Min søster har aldri manglet ord, sa han.

– Hysj, ikke avbryt din bror, sa Månelys strengt.

Hun satt ved siden av sin mor.

De danset, og etterpå gikk de igjen hver til sine plasser.
Alle kjente sin plass, og selv de fremste hadde engang sittet blant de bakerste.
– Du gjør alt på din egen måte, Victorio, tenkte Tordensønnen.
Vil dere følge egne stier, så dra i fred som våre venner.
Hans ildvåpen er nytt, mitt er gammelt, og jeg mangler ammunisjon.
De er våre brødre og våre søstre.
En dag, når jeg har skaffet en sterk og god hest, vil jeg gå til din far og by ham hesten som medgift.
– Det er ikke sikkert ditt ønske er mitt, sanger.
Var de ikke tro mot sitt land og sin egen slekt?!
– Mitt hat er sterkt, sa han.
Og den seieren styrker deres sinn mer enn det styrker din kropp.
– De kjemper på vår måte!
– Er dette vår siste kamp?
Hun var liten og spedbygd som sin mor.
Han hadde mistet nesten alle sine nærmeste.
Meksikanernes blod skal farge ørkensanden, kvitøyene skal trygle og be for sine liv.
– Mitt hjerte roper også, sa han.
Mescaleroene drømte om å få sitt land tilbake, og selv har jeg lenge båret på drømmen om Chiricahuafjellene.
– Det har jeg visst lenge, min datter, sa han.
Vindpilen tenkte ofte på sitt første navn.
Natten vek for morgenlyset, steinene og plantene fikk sine farger tilbake.
– Vel, da er det min tur, sa en av dem.
– Fordi her i fjellene blir de snille drept, mitt barn, svarte hun.
– Det er vår eneste sjanse.
Hun ba til Tordenfolket i skyene og sa at han var hennes svigerfar.
– Du fryser visst enda mer enn oss du, min kone, sa Vindpilen.
De lå tett sammen og hentet varme fra hverandres kropper.
Vær varsom, min sønn.
De hadde sittet på hesteryggene, hver med sine tanker.
Han syntes det var godt å være hos fjerne slektninger av sine venner i Canada.
Og en dag lukket han døren til advokatfirmaet bak seg og forlot sitt hjemland i Europa.
Og der traff han chipewayneindianerne og ble deres venn.
I sin tid red han med Geronimo, og han kjenner Sierra Madrefjellene.
De hadde stirret tomt ut i luften, hans øyne hadde gnistret.
Det var også uheldig at vår meksikanske hjelper ikke hadde kjennskap til fjellene.
Vi holdt et råd i Revenes Dal, og jeg tror vi alle visste at vi aldri kunne vinne tilbake våre jaktmarker i nord.
Jeg møtte ham ikke i den tiden, for min flokk var lenger sør da.
I en drøm så hun sin døde bror, Villgåsen.
Kan hende oppsøkte han da et eller annet minnerikt sted fra sin ungdom, kan hende speidet han etter sine villmarksfrender.
Han ga ingen forklaring på sine avstikkere og vi spurte ikke.»
– Min datter har lyttet til Yanozah, sa han, - og vi har lyttet til min datter.
– Jeg vil snakke til deg, min sønn.
Vil han bo her til sin død?
Vi er få nå, og vi vet at vår slekt kanskje vil dø.
La vårt blod fortsatt være de fries blod.
– Mine dager er snart forbi.
Jeg skal møte mine venner, mine slektninger, min far og min mor.
– Jeg har mine frender og min familie i nord, du har dine her.
«Min ferd i Mexico er over,» skrev Helge Ingstad, «og jeg søker ned fra Sierra Madrefjellene til Chihuahuas lavland.
En liten flokk skinnkledde mennesker samles om ilden, sitter der og speider over landet mens de prater om sin verden.
Deres nærmeste er drept, selv er de dømt til undergang, og det vet de.
Linus, som er ferdig med sin tid på jorden.
Toer sine hender.
Og vet kanskje ikke om det en gang, at deres egen datter har tatt abort sånn helt i smug.

Lille-Linus skal ikke ødelegge hennes fremtid.
Hadde gråten langt opp i halsen den dagen moren hans dukket opp med en vestlandsbil og hentet sakene hans hjem.
Har du ikke klart deg med min hukommelse nå i snart 20 år?
Han leser videre, som om avisen var viktigere enn deres problemer akkurat nå.
Så barnslig selvopptatte med sine barnslige problemer.
«Si til Gud i din nød:
Alt til sin tid.
Kryper inn i deres felles verden og stenger de andre ute for en stund.
Alle andre haster videre i sin latterlige uvitenhet...
Og ingen skal si noe stygt om hennes forhold til ham.
Hun er redd at noen skal kalle hennes forhold til Linus en idiotisk forelskelse.
For dette er hennes skyld.
Men det er hennes skyld.
– Ta hennes først, hun har dårlig tid, forklarer Hege og lapper på sin dårlige samvittighet.
– Hvor har vi dine papirer da?
Når Lise blir slik, er hun uimottagelig for utspill fra hans side.
Han kryper inn i sitt eget skall og gjemmer seg bak TV-filmen eller avisen.
Klarer ikke konfronteres med mer av sin egen utilstrekkelighet akkurat nå.
Hun holder seg krampaktig fast i flysetet og krampaktig fast i sine egne tanker.
Han er ikke hennes i noe fall.
Fordi det er hans barn også.
Skulle hun ha reist bort, hvis en av hennes jenter hadde problemer?
Hun bør naturligvis få sitt eget sted å bo.
Du har nok å gjøre, Grete, med jobben og familien din og din gamle mor på sykehjemmet.
I sitt eget hode begynner hun å få orden på elendigheten.
Der er hans rike.
«Si til Gud i din nød:
Tilgi meg, Gud, for det er min skyld...
Mye har han opplevd i sin tid som prest.
Og så skal det bli hans oppgave nå.
At hennes barn til og med har en fin far.
Ble nesten litt irritert på seg selv og sin på kanten hovmodige skarphet.
Han trekker frem sin 7. sans og ser på møteplanen for Menighetsrådet.
Finnmark viser seg fra sin mørkeste side.
Lise klarer godt å beskrive sine plager.
Anne er ute med sine observasjoner igjen.
Fordi Hege tross alt ikke er hennes datter.
Mia er henrykt over sin skarpe observasjonsevne, men litt såret også, fordi hun ikke fikk vite det først.
Og etterpå spiser de middag og tenker på barnevogna til Ruth, hun som nettopp måtte kjøpe sportsvogn til sin baby.
Og moren til Mia ringer sin eldste datter med en gang og ordner opp.
Men skadefryden glimrer med sitt fravær.
«Si til Gud i din nød:
Av hennes liv.
Og dr. Moe bare sitter der og applauderer på sin måte.
Noe vondere er det ikke å snakke om i hennes liv.
– Svulstig har du også blitt på dine gamle dager.
Tygger ost, kapitulerer og tenker på sine egne ting.
– Alt til sin tid.
Det er hans måte å si god natt på.
Låvebygningen glimrer med sitt fravær.
Men nå er hun iallfall gjest i hans hjem, så hun får legge godviljen til.
Nå må hun gjøre sitt for å kjøre dette trygt i havn.
Bak seg sleper de på hvert sitt akebrett fullstappet med dukker.
Våre øyne er til for å se deg.
Ikke for min skyld.
Og ikke for deres skyld...

Hege ble hennes produkt.

Det er det som er vår plass på jorden.

Hun kunne pryde sin kurve med en hyggelig liten V i høyre hjørne.

Og av hele sitt hjerte skulle hun ønske at Hege slapp å repetere henne selv på denne måten.

Endelig kan hun slenge eksamenspapiret på skrivebordet og sin egen tunge kropp på sofaen.

– Gjett hva jeg har i min høyre hånd!

Gardinene er også hennes valg, selv om moren har sydd dem.

De store barna gikk sin vei!

– Jeg har glemt nøkkelen! ropte frøken, og løp sin vei igjen.

Men han hadde mange kråker han skulle stupe, og det var vanskelig å komme rundt, så det tok sin tid.

– Min santen, sa mormor.

– Jeg har ikke sett en eneste flaggermus i hele mitt liv, sa han.

De kokte kakao og smurte brødsiver og tok med seg hver sin gamle kaffeboks til å ha blåbærene i.

Bamse og Panda fikk hver sin store slurk.

– Hva jeg gjør, blir min sak, så lenge det ikke gjelder deg, snerret Olav.

Men husk at det skjedde til ditt eget beste hver eneste gang.

Olav fant seg i sin skjebne, og fulgte godvillig med.

Med meg her sitter herr Eirik Grimsson fra Vinnes og min brorsønn, Arne fra Hove.

Det tok tid før han fikk svaret fram, og han hørte knapt sine egne ord.

Hvem var min far?

Den unge mannen som står foran oss, er sønn av vår døde konge, Norges rikes herre, Håkon Magnusson.

Han døde for tretten dager siden på Falsterbo slott i Danmark – i sitt syttende år.

Med mine egne øyne så jeg dronningen da budet fortalte henne om sønnen.

Holdt sin hånd over, liksom!

– Din griske prestefaen!

Men den danske kvinnen har sine folk mange steder.

Olav hørte nesten ikke sin egen stemme.

– Hvordan – hvordan kan jeg vite hvem som er mine venner, og hvem som vil meg til livs?

Det er for ditt eget beste jeg sier dette.

Hun som hadde forgiftet sin egen sønn, hun ville nok ikke sky noe for å se ham død.

Oppe i gangen, ved hans egen sal, var det fremdeles like øde.

Olav stanset foran sin egen dør.

Ormen gapte grådig over sin egen hale.

Ringen var hans lykkering.

– Sigurd Gyrðsson var min lekekamerat og ble min drikkebror.

– Vær trygg, vi har våre menn overalt nå, hvisket ridderen og nikket beroligende til ham.

– Jeg har fortalt min farbror om vennen din.

– Far til Katrin mener hun skal gjøre sin lykke der, og derfor skal hun ikke få treffe andre enn storkarene.

– Drar du din vei, Torfinn?

Tett over hans eget.

Han måtte ha snublet i sine egne ben.

De menn som er samlet her, vil sverge deg sin troskap.

Og nå stod en slik ridder der – for hans skyld!

– Du er sikker i din sak, Olav Håkonsson?

Din gamle venn, Fader Eiliv, venter nok å bli lønnet med en bispestol, nå når biskop Jacob er blitt så skrøpelig.

– Jeg – hans bror – måtte gjøre bot for dronningen og betale med gull for å få ham fri igjen.

Da ligger både min og Aslaks skjebne i hans hender.

– Vi ville ha Dem på vår side, svarte Audun.

Da vil Erlend Filippusson styre i Deres navn.

Fehirden hadde de fleste væpnede menn i byen på sin side, han hadde våpnene, hadde makten her på Slottet.

Både jeg og min bror er i fare.

– Gi oss Deres kongelig beskyttelse, det kan bli vår eneste redning.

- Men husk iallfall mine ord, Olav Håkonsson, og legg ikke hele kongsmakten Deres under Erlend!

- Jeg vil alltid ofre alt mitt for å tjene en sønn av vår gode konge, Håkon, sa Audun Finnsson.

- Jeg har aldri truffet min far, sa han og bøyd seg mot henne over bordet.

- Det er på tide jeg drar min vei.
For din egen skyld.

- Jeg snakker ikke om Katrin, din tosk!
Han var i deres makt.

- - Hadde han vært min fiende, ville han ikke ha tedd seg slik.
Men mine gamle, skitne smedklær, de ligger her.

- Jeg tror jeg beholder min egen brok.
Det får greie seg med trøyen din, sa han og vrenget av seg sin egen tynne linskjorte.

- Han er min gjest, han skal sitte.

- Det var min skyld, hvisket Olav.
Uten din hjelp klarer jeg ikke å skaffe meg maten.
Vis din takknemlighet.
Gi en gave til Olavsklosteret, så de kan sørge for meg resten av mine dager.

- Du visste at min far var stor og mektig!
Men min farbror må sikkert ha fått vite om dem allerede.
Dermed har du forbrutt ditt liv og ditt gods for en bedragers skyld.
Fader Eiliv slo korsets tegn og bredte sine armer velsignende utover dem alle.
Abbedene i sine vide kjortler så stivt framfor seg.
Nå hadde han dem i sin hule hånd, alle sammen.
Eller var det hans eget hjerte?

- Slå henne ikke i hjel før hun har fortalt det hun vet, din sau, hveste han.
Da var det hans huskarer som hadde kommet ridende.
En av dem som var der, fortalte meg at Erlend Filippusson sendte sin egen brorsønn i fengsel.
Da mente Erlend at hans tid var kommet.

- Fader Eiliv spilte nok sitt eget spill, for å se hva han kunne oppnå mest med.
- Maria, Guds moder, forlot meg min synd, bad han inni seg.
Og det var hans skyld at Katrin og Torfinn satt her.
Hun gikk i døden, da du ble dømt, og pines i skjærsilden for din skyld.
Men i disse siste dagene har jeg opplevd død og angst - for din skyld.
Han vil alltid være din venn - han reddet ditt livet i går kveld.
Med min beste vilje kan jeg altså ikke hjelpe deg.»

«Jeg er din onkel Ptero,» svarte fuglen.
«Dette er min innsjø, og du har ikke noe her å gjøre.»
Den er nemlig hans spesielle yndling.
Av hensyn til deres egen sikkerhet, bør dere følge alle instruksjoner som blir gitt!»
Vi er bevæpnet, og viker ikke tilbake for noe som kan fremme vår rettferdige og gode sak.
Snart skal de samme gudene dyrkes igjen, når Hellas gjenvinner sin storhet.»
Vi ble overlykkelige da vi fant ditt navn på passasjerlisten.
«Men først skal vi feire vår strålende triumf.»
Kniven i hånden hans var klar til å utføre sin grufulle gjerning.
Dessuten er de berømte for sin gjestfrihet.
«Og så må du ikke la Stephen føre deg ut på vidvanke,» sa Mr. Lane og humret over sin egen vittighet.
«Mange i vår organisasjon har god kjennskap til det faget,» sa Zevs.
«Men jeg får liksom ikke inntrykk av at du er en av mine beundrere.»
Dere overlot dem til søkkrike samlere og museer i deres egne land.
Og som en av de fremste på området, kan jeg si at dere absolutt trenger mitt råd.»
Vi vet nemlig hvordan vi skal skaffe oss publisitet, selv uten din hjelp.
I min bransje har vi alltid bruk for nytt blod.»
«En skatt som overgår våre vildeste fantasier.
Jeg for min del ser ingen alvorlige problemer i farvannet.»
«Takk for dette bidraget til vårt arsenal,» sa han.
Han stakk sin egen pistol i lommen og rettet Konstantins mot ham.
Mr. Money og hans menn

Hans virkelige navn er Midas - og det passer godt.
«Ja, De er en mann etter mitt hjerte,» sa en buldrende stemme bak dem.
Mitt navn er Midas.»
«La meg presentere mine medarbeidere,» sa Midas.
«Jeg heter Richard Duffy, og dette er min nevø Steve.
«Jeg kan ikke bevise noe, men jeg har mine mistanker,» sa Diana.
Jeg kan aldri få gjengjeldt din innsats.»
«Jeg håper våre gjester synes oppholdet her er interessant,» sa Diana og kikket fort på onkel Richard.
«Og dette er det beste tidspunktet å se det på - når dagen er på sitt varmeste,» fortsatte Midas.
Det har dere mitt ord på.»
Stephen kikket bort på onkelen, som grep etter sin egen kniv.
Han samlet alle sine krefter og støtte knivbladet inn i det ene av blekksprutens utstående øyne.
Den er innstilt på en spesiell frekvens som min venn Konstantin lytter på.
Han gikk til sin egen lugar og stengte døren.
«Din mistenksomhet sårer meg, kjære Diana.
Du skal få din andel, og en ekstra bonus for ditt siste bidrag.
Tenk at jeg skulle få yte mitt beskjedne bidrag til et slikt funn, et vitnesbyrd om menneskets ånd og skaperkraft...
«Min belønning kommer snart.»
Det var ikke slik Stephen ville ha valgt å tilbringe sin siste natt på jorden.
«Det pulveret vi ga ham levde tydeligvis opp til sitt rykte.
«Så, så, mine herrer,» sa Midas og ristet på hodet.
Jeg har en plan som vil løse alle våre problemer.
Minoerne hadde bygd sine palasser i et tilsynelatende virvar av korridorer og trapper.
«Hør nå her, mine herrer...
Mitt ord er godt som gull.
Her er min stemme.»
«Så, så, mine herrer!» sa Midas.
Vår framtid avhenger av omhyggelig planlegging.
«Det er en vidunderlig plan i all sin enkelhet,» sa Midas.
«Det blir enten dem eller din kjære professor,» sa Midas.
«Fra nå av kan du drukne dine sorger i champagne.
Det er vår eneste sjanse.»
«Det er godt å ha deg på vår side,» sa onkel Richard.
«Velkommen til mitt ringe hjem, sa edderkoppen til flua!» buldret en stemme som kastet et uhyggelig ekko mellom veggene.
Så forsvant han, og i hans sted ble en diger stein, som liknet en gravstøtte, veltet foran åpningen.
en taushet så total at Stephen syntes han kunne høre sine egne hjerteslag.
Det er fordi du ikke er klar over hvor omfattende vår bevegelse er.
«Det er ikke alltid at mine planer går som de skal, heller.»
«Griskheten blir deres undergang.»
«Jeg skal ikke engang forsøke å overbevise deg om vår uskyld,» sa onkel Richard.
«Du kan bare spørre vår rødhårete venn,» sa Midas.
«Det er en av mine mest storslåtte ideer.
Han hadde mørke ringer rundt øynene, og stemmen hadde mistet sin vennlige høflighet.
Vi skylder Diana våre liv - og det er en gjeld jeg aldri kan få betalt tilbake.»
Han samlet hele terroristbanden og dro av gårde til øya, mens vår spion holdt radiokontakt med oss.
Vi ville ta hele banden på en gang og lot dem grave sin egen grav.»
«La meg være din første omviser,» sa Diana og tok imot Kronom-uret som Stephen rakte henne.
Men jeg håper du har lært din lekse, Diana!»
Det er ikke min skyld at den gikk glipp av meg.
Og hvis jeg vil ha plysjtenner, blir det min sak.
Idag gidder jeg ikke å gjøre mitt ytterste.
Og mens hun hevet sitt eget, sa hun:

«Din tosk,» sa jeg, «det er bare tredje februar.»

Du har retten på din side.

Mitt eget vemod gjør alt omkring meg mer vakkert.

Nå vil jeg være her ute, kjæle for min egenart, min enhet.

«Din nabo er jøde.»

Søsteren hans hadde fått noe lignende da hun var på min alder.

Hennes liv tar mindre plass, og håndskriften er nettere.

Da føler jeg et sinne som er større enn mitt eget.

Min egen dag

– Hypp, alle mine hester!

– Hypp, alle mine hester!

– Hypp, alle mine hester!

Bondekonen lukket opp, men da hun hørte hva han ville, sa hun at han skulle gå sin vei.

Og Store-Klaus måtte løpe det beste han hadde lært, for så mye pryl hadde han ikke i sine levedager fått.

Så fikk Vesle-Klaus en hel skjeppe med mynt, og vertshusholderen gravla bestemor akkurat som hun skulle vært hans egen.

Og så slo han sin egen bestemor i hjel.

Det er din skyld alt sammen, men nå skal du aldri få narret meg mer.

Så bandt Vesle-Klaus den godt igjen og drog sin vei med alle kuene og oksene.

De ligner sin far, alle sammen.

Det er nok min egen unge!

– Det går nok ikke, Deres nåde, sa andemor.

– Bare katten ville ta deg, du ditt stygge best!

– Men det kan nå forresten være akkurat det samme for oss, bare du ikke gifter deg inn i vår familie.

Du skal se du kan gjøre din lykke der, så stygg du er!

Men riktig fine egg la hun, så kona var så glad i henne som hun skulle vært hennes eget barn.

Og takk du din skaper for alt det vi har gjort for deg.

– Deres keiserlige majestet skal ikke tro på alt det som står i bøkene.

Den fikk sitt eget bur og hadde lov til å gå ut to ganger hver dag og en gang hver natt.

Men det gikk ikke så bra, for nattegalen sang på sin måte, og kunstfuglen gikk på valser.

– Jeg har alt fått min lønn, sa nattegalen.

Den ene tøffelen var det uråd å finne, og den andre løp en gutt sin vei med.

– Gid, så uforskammet! sa prinsessen og gikk sin vei.

– Det har mitt aller høyeste bifall.

– Utenfor venter tronhimmelen som skal bæres over Deres majestet i opptoget, sa overseremonimesteren.

– Nå er det kanskje min tur til å få en krans? sa ildrakeren, og det fikk den.

– Jeg har nå iallfall min gode forstand, og det er da noe.

Men de lo og moret seg, og så gikk de sin vei.

Hans holdt vel øye med katten, og han var så redd, så redd.

Og høna som hadde mistet den løse lille fjæren, kjente naturligvis ikke sin egen historie igjen.

Nikos hadde aldri satt sin fot utenfor den store Borgen.

– Og likevel skader de ingen andre enn seg selv og sin egen sak, sa han rolig.

De la ut om sine egne opplevelser, og at det aldeles ikke var så ille å gå i Tempelet som kameraten ville ha det til.

Men var det rett at han skulle gi avkall på sin egen lykke for deres skyld?

Skulle han bli her i Borgen, bare fordi hans egen far og mor ønsket det, uten å ta hensyn til seg selv?

Kongen hersket over Fredsdalen sammen med sin eneste sønn.

Ingen vet det bedre enn jeg, for jeg var selv i hans tjeneste en gang.

Jeg lover at alle som går i min tjeneste, skal oppleve virkelig frihet!

Dere skal være deres egne herrer, og ikke tvinges til å følge Kongens ordre!

Døden gjorde sitt inntog.

Dødsdalen var igjen overgitt til Fyrsten av Tartaros og hans tjenere, men Kongesønnen var fremdeles inne i festningen.

Hvis Kongen hadde forkastet sin eneste sønn, hadde de intet å frykte.

Det betydde at dalen og menneskene alltid ville være under hans herredømme, tenkte han.

– Det er utført, hvisket Kongesønnen, bøyd sitt hode og var død.

Har han drept sin egen sønn?

– Han ofret livet for vår skyld, sa den gamle stille.

Vi skal tvert imot gjøre vårt ytterste for å overbevise dem om at vi ikke finnes.

Det skal være vår strategi.

Den gamle mannen, Pethros, var deres leder.

Festningen var usårbar og umulig å innta, bygget av de beste materialer fra hans eget rike.

Skulle Fyrsten av Tartaros få dem tilbake i sin makt, måtte han lokke dem ut av Borgen.

Ofte etterlikner han min stemme og sier at han er meg.

Dalen og innbyggerne der er uten å vite det i hans makt.

Og Kongen, min far, og jeg skal reise vårt slott i Fredsdalen og bo sammen med menneskene der for alltid.

Han ville selv sende sine hvite riddere for å beskytte dem som flyktet til festningen.

– Å lese dem er å høre min stemme.

De bodde i hver sin by, tilhørte hvert sitt rike.

En natt samlet Fyrsten hele sin hær og dro ned fra Tåkefjell.

Menneskene ble fylt av skrekk da de så hæren rette sine våpen mot festningen.

Fyrsten måtte trekke seg tilbake, og hele hans følge av mørke riddere og ulver maktet ikke å lage den minste skramme i de mektige murene.

Borgens folk sørget når noen av deres egne forlot dem.

De ville betale for å komme inn i Borgen, ha noe av sitt eget med, gjøre opp for seg.

– Det ønsker jeg av hele mitt hjerte at du aldri må gjøre, og heller ingen andre, sa hun.

Nå kan jeg virkelig si at Kongesønnen lever, ja, han bor i mitt hjerte!

Han døde virkelig for min skyld!

Vår troløshet forandrer ikke hans trofasthet.

Gikk omveier, om en av dem kom i hans retning – spesielt hvis den ene var Gregor.

Vi kunne ha funnet på litt av hvert, hvis dere var med meg i min verden, i virkelighetens verden.

Hadde ikke mor mange ganger sukket oppgitt over hans livlige fantasi, mens far helst dro på smilebåndet?

Jeg kan ikke tenke på hva alle andre sier eller mener, det er jo mitt liv, ikke sant?

Og de fikk seg også sine overraskelser underveis.

Hver småby hadde sitt eget navn.

– Det nytter ikke å tro på sin egen måte, Nikos.

Men som sagt, vi har satt våre beste menn på oppgaven.

Skikkelsen så ut som han bar all verdens sorger og bekymringer på sine lutende skuldre.

– Det er ikke ofte noen oppsøker Mataios for å høre hans livshistorie.

Skyggene fantes også på min tid, da jeg var ung.

Jeg hatet dem og jaget dem bort fra hovedgatene når de viste seg der, tilbake til deres egne huler.

Jeg var min egen gud.

– Jeg forfulgte alle mine drømmer og innhentet dem.

Den gamle mannen løftet hodet og så på ham med sine tomme øyne.

Og han som bygde festningen, og som eier den, ville glede seg sammen med alle sine riddere.

Denne byen har slått sine klør i meg og vil ikke la meg unnslippe.

Og slik er det med deg også, ditt selvgode, vesle kryp:

– Og de kommer nok til å banke på min dør også.

Lamek bannet høyt og rasende, men dyrene nektet plent å adlyde sin herre.

– Men Boken sier at Kongesønnen tok konsekvensene av ditt liv, Mataios!

– Bli aldri avhengig av andre enn deg selv, det er min filosofi.

Bind deg ikke til andre, vær din egen herre, lev fritt.

Men det blir ikke på min skulder.

Men de to vennene tok det ikke så tungt for sin egen del.

Bare han omsider kunne våkne, svett og livredd i sin egen trygge seng, se seg omkring og gjenkjenne værelset, puste lettet ut og forstå:

Til sin store glede hørte han raskt tilsvaret og gjenkjente Timios' stemme.

Dresserte elefanter og apekatter gjorde sine kunster.

Men kom alene, svarte Delazo og gikk hoderystende sin vei.

– Hvordan kan du få deg til å si noe så uforskammet, og det i min egen stue!
Jeg har tatt meg av deg som om du var mitt eget kjøtt og blod, min egen familie.
Eller ville han godvillig gi avkall på sitt bytte?

Det var Agonius som gikk sin ensomme nattevandring, mannen med det vanskelige temperamentet, alle barns skrekk, han som skydde mennesker.

Dette er mitt folk, tenkte Nikos, her er jeg hjemme, her hører jeg til.

«Ingen av dem som tar sin tilflukt til ham, dømmes skyldig.»

«Herren er min klippe og min festning, min frelser.

Min Gud er min klippe, som jeg setter min lit til, mitt skjold og min frelses horn, min borg.»

«Mitt folk skal bo i fredens bolig og i trygghetens telter og på sorgfrie hvilesteder.»
La hjertet ditt holde fast ved mine ord.

– Vik ikke av, hvisket en stemme som liksom kom fra hans eget hjerte under vinterjakken.
Der sto Kristoffer i sin yndlingsdinosaurspyjamas med Rasmus i armene.

– En nattkjole til min kone, hadde jeg tenkt, sa den eldre mannen.

– Kanskje jeg kan vise deg? sa Helena og smilte sitt fineste smil.

Nå var de hjemme i sin egen gate.

Vel dedighet burde det ikke være behov for i våre dager.

Og hver og en har sannelig nok med sine egne bekymringer.

Greta Sidenbom hang halvveis utover rekkverket i sin iver:

Da jeg var liten, sang min mor om Jesu jernbane til himmelen.

Som om han ikke riktig visste hva hans egen far holdt på med.

Men slik tenkte jeg jo ikke da jeg var på deres alder.

Etterpå ble han stående en stund og studere sin egen finger-tupp med en temmelig skitten negl og mye blått fra en kulepenn som lekket.

– Merkelig, sa han og slo floke, kan jeg ha gått hen og blitt nærsynt på mine gamle dager?

Opgavene er mange, og vår tålmodighet må virkelig være englelik, men møt også det kaldeste hjerte med kjærlighet.

De som fortjener det minst, trenger vår kjærlighet aller mest.

– Så blir det enda en jul å glede seg til! sa Axel og klemte hånden hennes med sin store neve.

– Deg feiler det vel ikke noe, din lille skøyer?

På hennes tid hadde verken tiåringene eller undervisningen vært så merkverdig som nå.

I min tid...

Fru Vivianne Acktertoft, det er vel din kone, hva?

– Jeg setter ikke min fot i dette huset før grisen er borte!

Jeg sover på kontoret, sann mine ord.

– Se så, sa mormor, ta hvert deres eple i skålen på bordet og hold dere i ro.

Måtte nå endelig Bill ha husket at det var hans tur å hente Kristoffer i barnehagen...

Bilen med stor B, hans elskede MGA-56, sto i en ekstra garasje bak serviceverkstedet, men ikke engang den hadde vært til noen glede i det siste.

Vår kjære lille Kristoffer!

Da var det hennes tur til å begynne å gråte, men da var Kristoffer allerede langt unna, minst to kvartaler.

Jeg som har kjørt bil hele mitt liv.

Man vil dele sin glede med andre.

Om jeg bare våget å stole på at han gjør sitt beste...

Man gjør sitt beste, man strever og står i, men hva har man igjen for det?

– Svigermor! sa Bill, som dukket opp med sin mørkeblå genser halvveis over hodet.

Morfar Hugo varmet de kalde hendene sine på kaffekoppen og så takknemlig på sin Linnea.

– Jeg kunne nesten ikke vente til det var min tur til å være skytsengel, sa en spinkel engel i altfor store støvler.

– Toppen! sa Jocke, som ikke for sitt bare liv kunne tie stille lenger.

Nå kan vi sette i gang med vårt eget med god samvittighet, Hugo.

Moren har gjort sin plikt, moren kan gå.

Samtidig så han for seg sin lille kollega fra dagen før, den hyggelige gutten hos familien Acktertoft - ekstrapostbudet.

Men at Bill kunne glemme deres tolvte bryllupsdag, det var kronen på verket!

Men var han ikke vidunderlig, hennes egen lille Bill!

- Min elskede mann, kan du tilgi din stygge lille kone?

Hvis ingen liker deg, så er det din egen skyld!

Konsulinne Olsson hadde sine egne ideer om hvem man kunne snakke med og hilse på.

Hadde bare mine barn vært like omtenkssomme...

Han la armen om sin kone og kinnene mot håret hennes.

- Min store datter! sa mamma, som om hun så henne for første gang.

- Det tror jeg nok, din lille godtegris.

- Min store pike, sa han med et hugg i hjertet.

Gled deg i din ungdom, du yngling, for selv blant dere er det noen som blir eldre!

Mormor hadde drukket sin første kopp kaffe og holdt den fram til påfyll.

Det var som å se et løvblad løsne fra sitt feste på grenen og sakte falle mot bakken, eller en dråpe fylles av sin egen tyngde og speile hele verden rett før den faller.

Hadde hærskaren med engler over jorden nådd fram med sitt budskap?

Tenk om Gud Fader i sin kjærlighet var skuffet over sine skapninger.

Det minner meg om den sorten hvetebrød som min farmor pleide å bake til jul.

Din målestokk holder ikke.

Med til hans familie hørte også kameratene på skolen, naboene i gaten, mennesker han møtte.

Verdens vinder suste ut av dens indre.

- Min kone og jeg vil gjerne...

- Jeg og min kone og barna våre og vår alles Jonatan...

Der er min egen engel, en slik jeg bestandig har ønsket meg!

- Marco, min venn, hva skulle jeg gjort uten deg? sa Donna Bernardina og vinket ham bort til bordet.

Gullfuglen vet å skjule sine spor.

Det skal du være glad for, min due.

- Gjør det, mitt barn, sa faren og nikket god natt.

- Du er min brud, hvasket han.

- Det er min egen lille hemmelighet, sa han.

- Den slyngelen skal ikke få sette sine bein i dette rommet mer.

Ikke greide han å løpe sin veg heller.

Sann mine ord.

Og Tomas slo i bordet foran nesa på sønnen og uttrykte seg på sin måte:

- Sønn av min verste uvenn.

- Roseta fikk den til sin første nattverdsdag.

- Du skal få din farge.

- Mal meg! skrek den i sin nød.

- Din forfengelige jålekopp, ropte fuglemaleren og svinget sint med kosten for å få påfuglen vekk.

Hun drev skobutikk og hadde fem barn og forlangte at nå måtte Preciosa få sitt eget sykehus.

Velvel, tenkte Antonio mismodig på sin plass i rådhuset.

- Enkelte skjønner ikke sitt eget beste.

Det er noe annet enn mine gamle, slitte.

- La dem steke i sitt eget fett, knurret han bak sammenbitte tenner.

Er det din by, kanskje?

Fløtt pailabbene, ditt suppetryne, slik at jeg kommer til.

Ditt kålhue.

Antonio lente seg tilbake i stolen for å få klokkekjedet til å ligge i sin fineste bue over magen.

Dessuten trengte de sko og sandaler også, og dette kunne de få kjøpe i hennes butikk.

Donna Bernardina satte fatet i all sin prakt midt på bordet.

- Antonio, min venn, sa Donna Bernardina og lyste opp i et smil.

- Velkommen til min hule, sa en rungende stemme.

- Du skal få din belønning.

- Dette menneskebarnet har hjulpet meg i min nød, sa Dragen.

- Se det, mine venner.

Padden, som var blå fiolblad til madrass, og et rosenblad var hennes dyne.

Tett ved bredden var det bare gjørme og myr, og her bodde padden med sin sønn.

Den gamle padden neide dypt i vannet for henne og sa: – Her ser du min sønn.
Han kom på visitt i sin sorte fløyelspels, og han var svært rik og lærd, sa markmusen.
Du kan takke din Gud for at du får ham!
– Jeg skulle hilse fra din mor.
Det skjedde like før han skulle til å ta sitt eget liv.
Den kvelden hadde han altså tenkt å ta sitt eget liv.
Han får ditt liv, og du får hans.
Om kvelden var det godt å få krype oppi sin egen seng og bare ligge og tenke.
Asgeir på sin side syntes det var interessant å snakke med han.
– 1 dag er det din tur, faren så lurt på Morten.
Ofaglæreren med sitt naturvern hadde nok hatt en stor innvirkning på klassen.
Det var jo hans skyld, dette.
Det var hans skyld, Mortens skyld.
– Se her, ta halvparten av blåveisene, gi dem til din mor, så blir hun sikkert glad.
Den virkelige synden i vårt liv er at vi ikke vil ha noe med Gud og Jesus å gjøre.
Hver enkelt måtte gå fram og hente sin bok og takke for seg.
Like bortenfor satt et par velpleide jenter på deres egen alder og røykte.
«Herren skal bevare deg fra alt ondt og verne om ditt liv.»
Det er ikke deres eget verk, men Guds gave.»
Anton Berg ser på sin kone over avisen.
– Jeg har gitt mitt liv til Jesus i dag, Anton.
Det var greit nok med guttungen, men Marie, hans Marie, en leser.
Han så bort på sin kjære Malene der de ruslet bortover stien.
Der hvor det står «alle» i Bibelen, kan du sette inn ditt eget navn.
Hun hadde fått legedom, stod det, ved hans sår.
Nå var det hans tur.
Asgeir med sitt språkøre hadde valgt språklinja.
Var dette svaret på alle hans bønner for Morten?
Det er vår andre gave til deg.
«Stå opp, din slappfisk!»
Hun snubler nesten i sine egne ben, så fort går hun.
Det er hennes egen skyld, tenker Katrine.
Alle løper sin vei.
Og så løper hun sin vei.
Enda en is, tenker Katrine, det blir min tredje.
«Du sitter på min plass.
«Jeg sitter ikke på din plass,» sier Katrine.
Bilen svinger inn i deres gate.
«Er det din oppskrift, Ella?»
Jeg vil ikke - lillebror får ikke mitt rom!»
Mine blomster på tapeten, mine nisser og dverger på gardenen.
Hun er så vant til sitt eget rom.
Det er hennes rom.
Da satte Susan inn en seng til Katrine på sitt eget rom.
Ja, der er deres nummer:
«Det er vår mamma.»
«Det er min tegning,» furter Katrine.
Geir kunne ikke med sin beste vilje plassere ham blant de mest tillitvekkende av flygerne han kjente.
Det skyldes at min stamfar i år 1033 spiste et rognebær som han ikke fordøyde.
Min stamfar løste problemet ved å skjære et nytt hull en halv meter fra det gamle.
Men det stemmer fullkomment med min teori,» sa Svein.
Dem ofrer han stort sett all sin tid på.»
Min posisjon er 69 grader 18 minutter nord, 21 grader 19 minutter øst.
De ble sittende hver med sine tanker mens flyet jevnt og trutt la mil etter mil bak seg.
«Alta fra Tre To, har du fått min melding?
«Ja, jeg har din melding.
Jeg sirkler over hans posisjon til 4500 og nødlander hvis jeg får et glimt av bakken.
Min høyde er 5800 fot – omtrent 3000 over bakken.
Vinden tutet i ørene hans og kvalte nesten hans egne rop.

Mest for å overvinne sin egen usikkerhet fortsatte Geir å prate.
Han la seg rett ned i sin egen gummibåt og lukket øynene.
Deres verden skrumpet raskt inn til en liten sirkel i det flakkende skinnets fra bålet.
Han reiste seg fort og la til: «Vår menneskelighet akkurat nå kan vi i så fall takke redningsoffiserene for.
«Mine yndlingssardiner er pakket i en boks med bilde av et garn utenpå.
Imens hadde Petter flettet opp nylonsnorer, og Geir gav seg ikke tid til å hvile på sine laurbær.
«Ryper i fløtesaus er min livrett,» sa Petter.
Han reiste seg og stirret vantro på den hvite klumpen, lenge, med munnen halvåpen som om han ikke trodde sine egne øyne.
De fikk bruk for all sin viljestyrke mens de ventet.
Dagens slit og den kortvarige nattesøvnen tok til å gjøre sin virkning på Geir.
Når tonen hadde nådd sitt høyeste, sank den langsomt nedover skalaen med en jamrende undertone som nesten var menneskelig og som gikk gjennom marg og bein.
«Det var min skyld,» sa han tykt.
«Din gamle fjøsnisse,» mumlet han.
«Og din våpenbror?»
«Jeg har ringt din mor noen ganger – senest i går kveld.»
Men min tilstedeværelse på arenaen har selvfølgelig vært en stor betryggelse og trøst.»
Hun hadde aldri i sitt liv vært så nær levende bjørner, i hvert fall ikke utenfor en dyrehage!
«Er han ikke den kjekkeste gutten du har sett i ditt liv?
«Jeg skal glemme dette, Aster, men da holder du deg unna mine ting fra nå av!»
«Det er min øvingstime nå.»
Kanskje hun burde gå sin vei før han sa hva han mente om henne.
«Min søster.
Jeg skulle ønske jeg hadde slått ham i bakken for hennes skyld!»
Utenfor sitt eget øvelsesrom stoppet hun.
Han har ikke lov til å bruke av din tid.»
«Nå er det min tur.»
Kanskje du vil slutte å spille for hans skyld?»
Kyle gikk stille sin vei.
«Nå er det vår tur!» hvisket han hest.
Hvorfor hadde han skjult sine musikalske evner?
Hva hadde hans musikalske evner med søsteren Beth å gjøre?
Hun var min tvillingsøster, og jeg var svært glad i henne.
Han vil være din Gud, akkurat som han var for Beth og er for meg.
Jeg har tatt min avgjørelse, og den er endelig.»
Elizabeth trodde ikke sine egne ører, men når hun hørte hva han sa, fant hun ut at hun var enig med ham.
En mann kan også gifte seg, men han fortsetter sin karriere.»
«Bare se på din egen spillelærer, Rachael Avery.
«Det ville hatt mye å si for min framtidige karriere.»
«Nå ligger saken i dine hender,» sa han.
«Og heretter kan du passe dine egne saker, Aster.»
Om noen minutter skulle hun og Kyle spille for hele leirskolen, og hun måtte gjøre sitt aller beste, både for sin egen del og for Kyles.
Han hadde på seg grå dress som stod svært godt til hennes aprikosfargede kjole.
Hun var på min alder og hadde lyst hår.
Vårt stakkarslige liv!
Jeg gikk bort til noen gutter på min alder og spurte.
Også arbeiderne i Krakow, Torun, Poznan og Warszawa okkuperer sine arbeidsplasser, leste jeg.
I dag var jo hennes siste dag her i Gdansk!
Anne har lyst til å løpe sin vei.
Av og til følte Cathy seg gammel og tynget av sine år.
Peter satt like bortenfor henne, ved neste dataskjerm, ved siden av sin beste venn Mark Taylor.
Hun gjorde sitt beste for å ta seg sammen.

Dette ble for mye for Dannys klassekamerater som fikk seg en god latter på hans bekostning.

Deretter kikket hun stjålent bort på Peter og Mark og oppdaget til sin forskrekkelse at begge to gransket henne inngående.

Rundt dem drev guttene på med sitt vanlige bråk i et desperat forsøk på å imponere jentene.

Hun tenkte et ørlite øyeblikk at hun aldri hadde sett en mer ensom skikkelse i hele sitt liv.

Hun hadde gjort tingene på sin egen måte, helt uten system.

«Din tulling!

«Dessuten tror jeg hun er gammel nok til selv å velge sine venner.»

Vi har bare vært på kino én gang, og ingen forelsker seg på sitt første stevnemøte.

Elaine hadde et av sine morgenrengjøringsanfall.

Blikket hun sendte henne kunne vært reservert hennes verste fiende.

Det var ikke i mine tanker...»

Han gjorde sitt aller beste for å beherske seg.

Bussen trillet ut på veien og fortsatte sin avbrutte tur.

Det var det som hendte på min forrige skole.

«Det var ikke din feil,» sa hun.

Peter og Mark ville uten tvil støtte hverandre, og som vanlig hadde ikke Danny noen som sto på hans side.

Jeg tolererer ikke slåssing på min skole!»

«Penny er min beste venninne.

«Himmel og hav, Cathy, jeg trodde hun var din beste venninne!»

«Jeg kunne ikke tro mine egne ører,» sa hun.

Jeg trenger din styrke.

«Det er ikke din skyld.

Akkurat som med min onkel Tony...»

Han har sin egen leilighet i byen.

«Jeg har noe svært ubehagelig å si,» erklærte han med sin velkjente, ru stemme.

Derfor er det min ubehagelige plikt å be dere åpne pultene deres slik at jeg kan undersøke dem.»

Cathy stirret på stemoren og trodde knapt sine egne ører.

Hvis jeg var i dine sko, ville jeg gjøre alt jeg kunne for å bevise at Danny er uskyldig.

Før du gjør det, bør du imidlertid snakke med Danny, høre hans versjon av historien...»

Kanskje kan jeg aldri bli en mor for deg, men jeg vil veldig gjerne lære å være din venn.

Jeg har tenkt å gå til Rigby i morgen og tale din sak...»

Jeg er ikke akkurat hans yndlingselev for øyeblikket!»

Hun så på Mr. Rigby og lurte på hvordan en mann i hans stilling kunne være så treg i oppfattelsen.

Cathy brukte sitt hemmelige våpen.

Folk vil bare tro at du forsøker å redde ditt eget rykte.»

«Mine herrer,» sa Mr. Rigby rolig.

Alt i alt tror jeg det er den beste kvelden i hele mitt liv.»

Danny bare sto der og stirret på henne som om han ikke kunne tro sine egne ører.

Vera hadde kysset ham og oppført seg som om han var deres ordentlige sønn.

Er du glad, din barnevernsunge?»

«Hvis din mor ville undertegne papirene, ville vi adoptere deg.

Men Jesus kan gi deg av sin kjærlighet til henne, og da vil du kunne elske og tilgi henne.

Det er ikke din skyld at Brenda mobbet meg.

«Så lenge jeg har ansvaret for deg, Libby, trenger du ikke bekymre deg om din mor.

Libby strøk seg over sitt eget, glatte hår.

Vi bor i en bitte liten by, og vi kjenner ingen barn på din alder.

Det er den beste overraskelsen jeg har fått i hele mitt liv!»

«Jeg er sikker på at den damen ikke var din mor.

Antagelig lignet damen bare svært på din mor, og vi trodde det verste.

Hvis det virkelig var din mor, skal jeg ta meg av det.

«Er din kone her også?» spurte hun anstrengt.

«Nå er det din tur, Libby,» sa han ivrig.

«Hvor er min Albert, Lena Perkins?» ropte den sinte damen.

«Jeg så at den ekle, lille hunden din jaget min Albert.
«Hvor er min Albert?»
«Selv om det er din mor, kan hun ikke gjøre deg noe.
Den damen du så, som vi så begge to, trenger ikke være din mor.
Men hvis det er en som ligner din mor, kan jeg finne ut hva hun heter og hvor hun bor.»
Kanskje han ikke visste at det var hennes en gang.
«Din bestemor er hyggeligere enn min,» sa Tammy da bestemor var ute en tur.
Kom hun til å våkne i sin egen seng, hvor ingen ting var farlig?
Hun grøsset da hun så på den gamle damen som var hennes virkelige bestemor.
«Det er helt utrolig, men denne lille jenta er både din og min niese!
Jeg er hennes kjødelige tante.»
Hun er allerede blitt bestevenner med Albert, den store katten til min mor.»
«Først ville jeg løpe min vei,» sa Libby langsomt.
«Tammy var sammen med meg, og hun sa at det var hennes mor.
Han har ikke tenkt på dine følelser én eneste gang.
«Jeg vil ikke la deg holde den jenta borte fra hennes virkelige slekt bare fordi du har en sprø idé.»
Du har oss og du har din himmelske Far.»
Og mens de gikk der sammen, miss Miller og hun, bad hun inne i seg om at hennes himmelske Far måtte ta seg av Albert og alle vanskelighetene hennes.
Libby gikk sin vei så hun ikke trengte høre på Phyllis og Luke.
«Det er din bestemor også, glem ikke det.»
Du slo miss Miller to ganger, så nå er det din tur til å tape.»
Jeg trenger deg alltid ved min side, Gwen.»
«En vakker dag skal jeg gifte meg og få mitt eget hus.»
Du er akkurat som din mor og min mor!
Gi meg det kjedet og sett ikke dine bein her mer!»
«Jeg stoler da på mine egne øyne, unge mann!»
Hun sa en masse stygt om både din mor og deg.
Jeg kunne ikke tro mine egne ører.»
«Det er til ditt eget beste, Elizabeth.
Din ånd skal ha åpen forbindelse med Gud.
Han vil at din ånd skal være fri.
Du er glad for det forholdet du har til din himmelske far.»
«Gud er opptatt med alle dine problemer.
Libby snudde seg langsomt og gikk til sitt eget rom.
Hvordan kunne hennes egen bestemor være så fæl?
Goosy skvatret utenfor, men gikk sin vei til slutt.
Bestemor og jeg skal gjøre vårt beste for å bli venner med henne.»
Jeg synes det er trist at mine egne slektinger ikke vet noe om det.
Kom hun til å si til alle omkring seg at jenta ved pianoet var hennes datterdatter?
«Din datterdatter Libby.»
– Det er din egen skyld, sa Andrea.
Nå hadde hun sin egen spalte, der hun dekte lokale begivenheter, nye filmer og ting å foreta seg i Kenowa.
Hennes rom.
Dette trekkfulle hjørnerommet, med det bare tregulvet og den enkle, smale bokhyllen, var ikke hennes rom og ville heller aldri egentlig bli det.
Andrea var på hennes egen alder, men hun og Janelle hadde aldri stått hverandre nær nok til å snakke om slike ting.
Det tar tid å komme over noe slikt som å miste sin nærmeste familie.
Hun gikk inn på sitt eget rom.
To ganger nå hadde ild satt sitt merke på henne.
Hun var framme ved døren inn til sitt eget rom akkurat idet Andrea kom ut på gangen.
Det er din tur nå, Janelle.
Da hun slapp ham inn kastet han et forskrekket blikk på henne der hun stod i sin romslige joggedress.
Da svarte du at Mike var din kjæreste, som om jeg ikke visste det.
Selv det å gå i søvne hadde sine begrensninger.
Disse tilleggene var som om de kom ut av hennes verste mareritt.

Janelle strøk ut alle linjene som kom etter hennes egen opprinnelige slutt, og lagret deretter diktet.

Hadde hun drept sine egne foreldre?

– Jeg har aldri sett det for mine øyne før.

Dette er vel din fil, din datamaskin, ditt rom og din novelle?

Hun hørte sin egen stemme hviske ordet og begynte nesten å le.

Andrea gikk gjennom badet og inn på sitt eget rom, mens hun fortsatte å snakke.

Så du med dine egne øyne at jeg tente fyrstikker, eller tror du det bare fordi jeg var der?

– Jeg sa jo at dette ikke var min idé, Janelle.

– Din far var min bror.

Selv galskap måtte ha sin grense.

Dens sammenheng med brannen ville vært altfor opplagt.

Bibliotekaren virket sikker i sin sak.

Men hun kunne ikke ha satt fyr på sitt eget hjem.

Mike kranget stadig med stefaren, og Christy pendlet mellom sine fraskilte foreldre.

Blant hennes jevnaldrende hadde dommen falt.

Hun gikk sin vei og overlot til Janelle selv å svare på det spørsmålet.

Det var godt å være hjemme i sin egen seng.

Hun ble sjokkert over sin egen galgenhumor og rullet ned vinduet.

Hun gråt for sin egen del.

Det var de lengste minuttene i hele hennes liv.

– Jeg parkerte på min vanlige plass utenfor, sa hun.

– Mike var her og skrev ukens leder på min datamaskin, sa Janelle.

Skulle liksom være " trygg" i sin egen seng.

Nå kunne hun tydelig merke forskjell mellom hans kjærlige hender og de brutale hendene som hadde skjøvet henne inn i ilden.

Din egen familie.

Hun kikket på tittelen på bokryggen og kjente en iling fare nedover sin egen.

Ikke for en mann som har fått lagt hele sin verden i grus.

– Ja, jøss, dette er jo ditt hus, sa han unnskyldende.

En dag ville hun fortelle det til Mike og kanskje til onkel Peter, tenkte hun, men fremdeles var det hennes egen hemmelighet.

Skilpadden løp i sitt vanlige tempo.

Ulven trakk skinnen over sin egen pels og blandet seg med flokken.

Dermed satte han seg under treet og begynte å snakke til kråka med sin mildeste og høfligste stemme.

«Kjære deg, Deres Majestet.

Hvis du skåner meg, lover jeg at jeg en dag skal gjengjelde din godhet.»

«God dag, Deres Majestet,» sa musen.

«Jeg vet at du lo da jeg sa at jeg skulle gjøre gjengjeld for godheten din, men nå er min sjanse kommet.»

– Ditt monster! freste hun.

Hans eget nærvær i venterommet ville ikke akkurat berolige dem.

Dette skulle liksom være min siste kveld på sykkelen...

Men det som skjedde var ikke din skyld.

Det er deres datter som ligger der i koma.

– Og det hele var din skyld.

Påkjenningen hadde satt sine tydelige spor i det forvåkete fjeset og gjort øyelokkene hennes tunge.

– Ingen tviler på din kjærlighet til Elisabeth, Jessica, la Todd til.

– Du mener fremdeles at det var din skyld, ikke sant?

– Det er min skyld, bare min skyld.

– Så hvorfor skulle det da være din skyld? spurte han med vennlig stemme.

Det er min skyld!

Det var min skyld at du ble skadd.

Tja, kanskje ikke bare min skyld, men jeg vet at du aldri ville latt meg i stikken på den måten.

– Hjelper det om jeg sier at alt sammen var min skyld?

Etter min mening er hun verdens trøtteste jente.

Men hun er venninnen din, så du tar alltid hennes parti.
Jeg skal være din slave resten av livet.
Her har du din kjære tvillingsøster endelig.
Jeg visste jo du ville ta deg ut til ditt beste for kjæresten din.
Det er vår fest jeg snakker om, Jessica.
Jessica trodde ikke sine egne ører.
Elisabeth løftet den høyre hånden og sa med sin mest høytidelige stemme:
Jessica kikket på sitt eget speilbilde.
De hadde samlet seg rundt en eller annen borte ved stupebrettet - en som hadde deres fulle oppmerksomhet.
- Det er jo min latter, hvisket hun forvirret.
Dette var så absolutt ikke hennes vanlige stil.
Hun bar på et fat med chips og dip, og idet hun vendte seg fra Ken til John, sendte hun hver av dem sitt mest bedårende smil.
Det fantes ikke lenger noen tvil i hennes sjel.
Det er min skyld, innrømmet Jessica.
- For å vise min takknemlighet, så skal jeg ta kjøkkenet i kveld.
Etter å ha sendt Danny sitt mest blendende smil, prøvde hun å forklare situasjonen.
Dette har vært den absolutt verste kvelden i hele mitt liv.
- Vår kjære Jessica er sannelig litt av en jente.
- Jeg for min del akter å få hodepine i den timen, sa Elisabeth tvert.
Jeg må be henne ligge unna mine saker.
Hun smilte sitt mest uskyldige smil.
Senere leverte Elisabeth den inn som sin egen, etter å ha skrevet om noen setninger og avsnitt.
Todd Wilkins ble mobbet av sine egne fans, og Big Mestas midtbanespiller flirte.
- Er det din sang de synger?
Under sitt barske ytre var han temmelig bløthjertet.
Den jenta som går rundt og oppfører seg så annerledes - det er ikke min Elisabeth.
Jessica Wakefield visste snart ikke sin arme råd.
- Din kjære søster innbiller seg at hun kan gå ut med Tim bak min rygg.
- Jeg trodde du var min venn, men jeg skjønner jo at jeg har tatt feil.
- Jeg er din venn, Elisabeth.
- Aldri hadde jeg trodd at en av våre døtre skulle levere inn en annen elevs oppgave og utgi den for sin egen.
Hele verden driver og hakker på meg, men her inne på mitt eget rom trodde jeg det gikk an å være i fred.
Endelig følte Jessica at hun hadde en voksen på sin side.
Jessica følte det som om hennes siste håp hadde forsvunnet.
- Jeg bryr meg ikke om dine rettigheter, Todd.
Jeg er redd for mitt eget skinn, jeg.
Hvordan våger du å blande deg inn i mitt liv?
Kan du forandre dine planer?
- Ikke engang dronningen av England måtte stå så tidlig opp på sin egen kroningsdag.
Jessica trodde ikke hun noen gang hadde vært så ergerlig før i hele sitt liv.
- Du satte ditt eget og andres liv i fare.
Så jeg har deg i min makt, hva?
En slik kveld, da hennes egen moro ble aldeles spolert av bekymringene for Elisabeth.
Elisabeth har dratt sin vei sammen med Bruce Patman.
Han kunne ikke tro sitt eget hell.
- Din omtanke for våre følelser er virkelig rørende, Jessica, sa faren hennes tørt.
Jeg sa ikke noe til dere, fordi jeg visste dere ikke ville se det fra min side.
De var faktisk på hennes side.
Hun kunne knapt tro sitt eget hell.
- Hvem hun går ut med er ikke min sak, mumlet han.
- Gi deg nå, din vesle flørt.
- Todd, stønnet hun lavt, og så var munnen hennes mot hans i et langt og ømt kyss hun ønsket ville vare evig.
Jeg har aldri vært sikrere på noe i hele mitt liv.
Hele vår fremtid står på spill.

- Din hatt er selvfølgelig viktig, sa Talia.
- Det der må være den eneste skjemmende plett i hans liv.
Vel, skal jeg være ærlig er ikke hans foreldre et hår bedre.
Da er du din egen sjef.
Den fyren er ikke den mest avbalanserte jeg har truffet i mitt liv.
Vel, Suzie, skatten min, kan du ta imot en beskjed til din søster?
Og din reaksjon er den samme, uansett hva problemet består i - du drar til det.
- Og det er ikke min feil hvis Susan var først ute.
Det er ikke min feil.
Min søster og kjæresten min, tenkte hun.
Den har vært min blåkopi og min vei til suksess.
Mitt problem er at jeg må få den i gir igjen.
Han gikk ikke i hennes klasse.
Jeg er tross alt din beste venninne.
- Som hans dame?
Jeg er ikke hans type.
Er han min type?
Gjør det på din måte, Kelly.
Etter å ha låst sin egen bil satte hun seg inn i Forden og startet den.
Hun tok en buss ned til sentrum for å hente sin egen bil, og hele tiden grublet hun på hva som kunne være i veien med Forden.
- Var det ditt skap? utbrøt Talia forundret.
- Ingen går løs på andres biler og skap eller stjeler veskene deres uten noen grunn.
I mitt rom.
- Din mor er kommet, erklærte Talia.
- Hva ville du gjort hvis det var din bil? spurte rektor.
Jeg liker også å være min egen sjef.
Han lever ikke i min verden!
Hun følte seg ikke helt vel sammen med Tad og hans dyre bil og perfekte manérer.
- Hadde du din egen bil da du var bare ti år gammel?
Jeg er ikke hans type.
- Du kan tale til ditt eget forsvar.
Alvoret i situasjonen gikk plutselig opp for henne i all sin tyngde, og hun sank skjelvende sammen på sengen.
Under spørsmål en skulle hun forklare hvordan forfatteren i minst en av historiene de hadde lest, brukte hovedpersonens motstander til å få frem hans eller hennes mørke sider.
Det var hans skjulte fare.
Min fare er både konkret og skjult også.
Dessuten er jeg bare nummer en her, på denne skolen, i min klasse, dette året.
Nå er det deres tur til å vise hvor godt dere har hørt etter.
Mine feller var mye bedre!
Din besvarelse var ganske interessant.
Hun høres sannelig uskyldig, tenkte Kelly og hatet seg selv for sin mistenksomhet.
Den var utskrevet på mitt navn.
Hadde ikke jeg hatt min far hjemme...
Men det blir i så fall mitt problem.
- Jeg har aldri besvimt i hele mitt liv, protesterte Kelly.
Den din far tilbød deg?
- Våre fremtidige ledere, bemerket Tad tørt.
- Jeg er ikke din type, sa hun til slutt.
- Hvilket betyr at du mener jeg ikke er din type, svarte Tad.
Vel, den der taklet du med din sedvanlige finesse! sa Kelly til seg selv.
- Og etter min mening teller det for en dans.
Fordi ditt liv var enklere enn mitt.
Jeg vet jeg kunne ha lært, men jeg hadde ikke ditt medfødte talent.
Fienden var i mitt eget hjem!
Hva annet er det jeg ikke har sett i min blindhet?
Det er din avgjørelse, Kelly.
- Jeg tror ikke det, svarte Kelly, og oppdaget til sin forundring at det var sant.
Du hadde mer enn nok med dine egne.

Jeff har virkelig sjansen til å bli noe, og den sjansen ville han ikke gi fra seg, ikke engang for min skyld.

- Vi ville ikke få råd til å leve på bare min lønn, forklarte hun.

Det ville aldri ha skjedd hvis jeg ikke hadde vært så totalt oppslukt av mine egne ting.

- Du har jo alltid med deg reservedeler til din egen bil.

Hun sa bare det følte som om den var hennes skyld.

Op på det tidspunkt var Susan etter det hun selv sier allerede på min side.

- Det har ikke vært min tur ennå, kom plutselig Dannys stemme, rett bak Kelly.

Kelly låste opp sin egen bil og de satte seg inn.

Hun hentet en vannkanne fra sin egen bil, fylte battericellene og skrudde korkene på igjen.

Hun hentet startkablene, fikk dem på plass og startet så sin egen bil.

- Jeg trodde det betydde mitt blod.

Bare for din skyld.

- Din idiot! ropte hun.

Det hadde Jord fått av sin far da han overtok som flokkens leder.

Ta imot vår gave!

Straff oss ikke i din harme!

Straff oss ikke i din harme - men la oss få et godt bytte!"

- " Da jeg skulle godsnakke med jaktguden, oppdaget jeg at han allerede hadde lagt fra seg sin vrede.

- " Reis deg, min sønn, og kom fram og fortell hvordan du klarte dette".

Jord har levd mange vintre og går snart til sine fedre.

Nå vet alle at du skal ta min plass når jeg er borte og få ravstykket mitt".

Min far fortalte dette da jeg var gutt, og han hadde hørt det av sin far.

Deres og mine forfedre jaget også reinen på det store slettelandet, men de kom over isen til et annet område - der hvor solguden står opp.

Våre fedre kunne bare overta deres jaktmarker og deres boplasser.

Derfor kunne våre venner holde seg borte fra den fiendtlige stammen og være mest mulig usynlige.

Om litt går jeg til mine fedre.

Vår tapre venn ble anropt av nattevakten.

En annen stod vakt i heia like nedenfor våre venner.

Våre venner fikk en hjertelig velkomst da de kom hjem.

Det er mye om vår forhistorie vi bare må gjette oss til.

Hun hadde løpt sin vei og furtet alene på farens yacht, Osprey i dagevis.

Før i tiden hadde hun aldri villet sette sine ben i Yachtklubben.

Så gjør det de ber deg om og ikke gjør noe som irriterer dem, for min skyld.»

«De er ikke min type,» sa Liz, «jeg foretrekker menn som har begge beina på jorda.»

Så ivrige at de hadde tilbudt dobbel betaling, og det var jo ikke engang deres båt.

«Det er ikke for min skyld, denne gangen, æresord, Liz, det er pappa.

«Dette var papirer som ble funnet i sønnens hus etter hans død.

«Vær forsiktig, din idiot!

«Men vi får ta oss av det på tilbakeveien, hvis naturen da ikke har gått sin gang,» la han hardt til.

Ikke før hadde farens bil forsvunnet, før en av hans gamle venner dukket opp.

Han hadde i det minste værgudene på sin side.

Jeg har aldri vært så alvorlig i hele mitt liv!»

«Dette er bare ett av dine vanlige tricks for å få meg i trøbbel, ikke sant?

Han brukte alle sine krefter og klarte å komme seg om bord med lykten, proviantbagen og reservekannen med bensin.

Han ville ikke hatt annet enn seilene å stole på, ingen sterke påhengsmotorer ville stått til hans disposisjon.

Hans eneste tanke var å redde propellene, derfor vred han baugen uforsvarlig, men lyktes og befant seg inne i den rolige kanalen.

Resten av veien måtte han klare uten deres hjelp.

Rob visste, etter studiene med farens kikkert, at de forlatte hyttene måtte være på hans høyre side.

For hvert øyeblikk som gikk virket den mer og mer som hans fengsel.

De er bare to kjeltringer, som gjør alt for å redde sitt eget skinn.

Hvis Kim ikke trodde på Rob, ble alle hennes håp knust ved Drewes neste ord. Det lød flere skarpe lyder da båten fortsatte sin langsomme ferd innover den trange kanalen.

Liz kunne ikke tro sine egne ører.
Hans egen gympose.
Det var vel hans måte å le på.
Ikke sånn som det rufsete hodet til hans egen far, eller det tynne svarte håret til faren til Fathima.

I de første frikvarterene gikk Fathima sammen med noen jenter fra sin egen klasse. Jan hadde aldri sett en flaggermus i hele sitt liv. Jan hadde ikke noen pop-plakater på sitt rom. De la posen med flaggermusen i ned i hans ransel. Han satte sitt eget navn tett ved siden av hennes. Jan hadde aldri sett et så ryddig kjøkken i hele sitt liv. De lå lenge stille i mørket, hver på sin plass. Alt var annerledes her enn på deres kant av byen. Skulle han gå tilbake og advare foreldrene til Fathima, eller skulle han kanskje gå hjem til sine egne foreldre?

«Jaså, så det gjorde du, ditt lille krapyl.
«Ja, det er min sønn, skjønner De.
De kan ikke bare la hvem som helst vandre fritt rundt, men det er jo vår eiendom. Er det din familie som eier ranchen?
– Det var ikke min skyld.
– Min venn er han i hvert fall ikke, freste han.

Hoppas bein strakte seg ut i sin raskeste galopp, og målstreken fløy forbi. Så klappet han hesten en gang til og gikk sin vei. Men hun husket tydelig blikkene Tim pleide å sende henne, kveldsturene deres til hestene og hans hånd rundt hennes. De tilhørte hennes verden.

– Jeg ville ridd mine egne stuntscener hvis jeg fikk lov, glefset han etter en ekstra bitende bemerkning.
– At en stjerne knekker nakken er ikke den slags reklame jeg ønsker meg for noen av mine filmer.

Nicole glimret med sitt fravær. Det er det som er min spesialitet. Likevel har det sine ulemper. I tillegg hadde han satset noen av sine egne penger i filmprosjektet. I den vesle landsbyen, der innspillingen av hans siste film pågår, er det ingen hemmelighet hvem den utvalgte er. Med armen hennes rundt nakken hans, og hans arm rundt livet hennes, begynte de å halte mot huset.

– Dette er min trailer, sa Tim.
Noen minutter senere gikk Mick sin vei. Jeg tror ikke du kan gå ut på din side. Han gransket sitt eget ansikt inngående. Hun så opp i det ansiktet hun kjente like godt som sitt eget. Det var en diger Brahma-okse som ventet på sin sjanse til å opptre. Det ville bli noen opptak fra tribunen, der statistene skulle få sin ene sjanse til å spille. De avslo Ryders tilbud om å avtale intervju med pressen og dro sin vei rett etter filmingen. Samantha hadde aldri i sitt liv jobbet så hardt i noen sommerferie. Den morgenen hadde hun funnet en ustemplet konvolutt med sitt navn utenpå. Nicole røpet sine drømmer om roller hun en dag ønsket å spille. Hun visste at prisene var altfor høye for hennes lommebok.

– Din tur.
Hittil hadde hun omhyggelig unngått dette ordet, selv i sine egne tanker. Men denne kunne ikke få gå sin gang. De andre skulle følge etter med sine egne redskaper.

– Han har flydd nesten hele sitt liv.

Halvparten av vår ranch er for kupert selv for en jeep.

– Det var min sele han hadde på seg.

Han måtte også kunne se sin datter i øynene.

Motvillig fortalte Tim myndighetene om sin tidligere forbindelse med Helen.

Den følelsesladde scenen skulle være et vendepunkt, idet Jeb for første gang i sitt liv måtte se døden i øynene og med ett bli voksen.

Det var ikke din skyld.

Selv om det ikke var hans skyld, var det ikke sikkert hun ville snakke med ham.

Det er din skyld, Tim.

Akkurat som det var din skyld da Ramona døde.

Derfor bestemte jeg meg for å la deg smake din egen medisin.

Det var ikke min skyld.

Det var din skyld, Tim.

Din skyld alt sammen.

– Du skulle ikke ha stukket nesen din i mine saker, Paul, sa Samantha.

For å lindre sin egen smerte, hadde han skjøvet all skylden på Tim.

De skulle til sitt vakre slott Malcolm Castle i Skottland.

Da han hadde rensket korken, oppdaget han til sin ergrelse at den ikke var tett.

«Vi får håpe vi kan få vite det av det franske dokumentet,» sa hennes mann.

Hennes mann var ikke fullt så optimistisk.

Ingen gikk tomhendt fra hans dør, og mange kom til ham for å få hjelp.

Hun holdt sin bror i hånden, en kjekk gutt på tretten.

«Jeg er datter av kaptein Grant, og dette er min bror.»

«Vet De noe om vår far?»

Og mens vi venter på at min mann kommer tilbake, synes jeg at dere skal bo her hos meg på Malcolm Castle.»

«Din far?»

«Ja, Edward,» sa hans kone og pekte på sine gjester.

Vår siste sjanse er å be om audiens hos dronningen og bønnfalle henne om hjelp.»

Hans kone forsto hva han mente.

Hun snudde seg til sin mann.

Nå roste han sin kone for at hun hadde et så varmt hjerte og for at hun foreslo noe så dristig.

Etter tjue år å ha studert geografi hjemme på mitt rom, vil jeg nå studere tingene i det virkelige liv.

Lord Glenarvan så spørrende på sin kone.

De pratet om ham og hans forskjellige oppdagelsesferder, og så kom samtalen etterhvert inn på kaptein Grant.

Glenarvan og Paganel dro sammen opp i byen, og geografen var ikke sen om å prøve sine spanskkunnskaper på den første og beste han så.

Paganel fortsatte sine studier i spansk.

«En hytte,» sa han på sin vanlige rolige måte.

«Tenk på din kone, på Mary Grant, på oss andre.

Paganel var begeistret for å få anledning til å bruke sine kunnskaper.

Der skjøt Thalcave sitt siste skudd og stilte seg med armene i kors for å vente på sin skjebne.

«Han stikker sin vei!» utbrøt Glenarvan forbitret.

Nå var det min tur til å gjøre noe.»

Da de kom opp til selve festningen så de til sin store forbauselse en flokk soldater – det var tolv gutter i alderen syv til tyve år.

Hennes gleder var blitt hans, hennes bekymringer også.

Og da Glenarvan skrøt av Robert for hans store bedrifter, svulmet hjertet hennes av glede og stolthet.

Nå har jeg hatt tid til å danne meg min egen mening...»

«Å, herr Ayrton,» tagg han, «kan De ikke fortelle litt om min far?»

Han hadde hørt hans historie før, men ikke navnet på skuta.

«Min mening er at vi ikke skal redusere Duncans besetning for mye,» sa lordene videre.

Noen av dem for opp og ville stryke sin kos.

Hans mistanke var bare blitt styrket under turen.

For å få de reisende i sin makt hadde Ben Joyce diktet opp historien om forliset.

Kaptein Grant hadde aldri satt sine ben i Australia.
Han var såret og måtte dessuten tenke på sin kone.
Geografen hadde sine grunner til å holde oppdagelsene sine for seg selv.
Men betalingen var fra hans synspunkt god nok.
Mange av mannskapet fulgte hans eksempel.
På hans råd trakk de etterhvert lenger og lenger inn i landet for å finne stedet hvor elvene Waipa og Waikato løp sammen.
«Utveksle deg, hvis dine landsmenn vil ha deg tilbake.
Fangene fikk lov til å spise sin egen mat, som ikke lot til å friste de innfødte.
Maorihøvdingen svarte ikke, men betraktet sin modige fange.
Lady Helena tok sin mann i hånden.
Alle engelske er våre fiender,» avbrøt Kara-Tété på en brutal måte.
«Jeg vil se hodet ditt og hodene til dine kamerater på pælene her.
«Jeg er hverken medisinnmann eller høvding hos mitt folk.»
«Kai-Koumou kan lese ditt hjerte...»
«Hun er din hustru,» sa han.
De neste dagene var fryktelig lange å komme igjennom, mens de ventet på sin triste skjebne.
Høvdingen gjennomboret Glenarvan med sitt blikk.
Men enda større offer ble krevet av hans nærmeste.
Kara-Tété hadde fått med seg sin hustru i døden.
Her skulle høvdingen og hans hustru hvile.
«Men om det er et dyr eller menneske, la oss ihvertfall hjelpe det fra vår kant.»
Om kvelden lød det dumpe tordenskrall over fjellene, som om den hevngjerrige maoriguden varslet sin ankomst.
Enhver snublet fremover i sine egne tanker.
Den stakkars geografen rødmet da han så ordene New Zealand stå der med hans karakteristiske skrift.
«Deres distraksjon har da for en gangs skyld gjort underverker,» sa hun.
«Hva har De å si til Deres forsvar?»
Hvis det viser seg at jeg ikke skulle tale sant, kan dere jo bare hente meg igjen og la meg få min straff.»
«Jeg har jo allerede bommet et par ganger med mine teorier,» svarte Paganel.
De tenkte med sorg på sin far, og Robert kunne ikke få seg til å tro at han virkelig var død.
Stakkars Paganel var så skamfull at han ikke visste sin arme råd.
Glenarvan fortalte de tre skipbrudne om den omfattende ekspedisjonen - og om Ayrton og hans dom.
Da Ayrton så sin tidligere kaptein, viste han ingen forbauselse.
- Det er ditt problem!
Forbanner sin egen svakhet.
Det er i hvert fall ikke bare ditt ansvar, sier Karin.
Speiler sitt eget ansikt.
Hennes ord.
- Ikke så fort, din dritt! freser han til Mini.
Min biff!
Hvorfor er det mitt ansvar?
Peter har bussen i sin hule hånd gjennom den improviserte soloforestillinga i midtgangen.
Er det ikke vi andre som skal være enig i hans forslag lenger?
En eldre byskole, tunge murbygninger som for lengst har sett sine beste dager.
Hvis da ikke Karin vil skifte fylke en stund til, tenker han, og skyver gitarkofferten litt lenger unna sin egen soveplass.
Det blåser hennes vei nå.
Som en dronning rir hun gjennom gatene på sin tohjuling.
Det blanke knivbladet skjærer sine egne bokstaver.
- Så er det vår tur!
- Vår tur! sier Joachim og kjører sakte fram til bensinpumpene mens han følger minibussen i bakspeilet.
- Nå er det vår tur.
Det er deres tur.

Samtidig vet hun at hun fikser mer enn de fleste gutter på hennes egen alder.
Det er ikke bare din bagasje der.
Vet at det er hennes skyld at Joachim ble tatt igjen.
Der hadde han sin egen PC også.
Han er kjempegod på gitar, tenker hun og sammenligner med de halvsure akkordene fra de barnslige strengemestrene i sin egen klasse.
På noen sekunder pulveriserte teknikken all avstand, og han hørte telefonen hjemme i sin egen stue.
Han hører den svake panikken i sin egen stemme.
Det her er så absolutt ikke hans dag.
Det er ikke hans sak.
Dere holder deres del av avtalen.
Kan sikkert ikke komme seg raskt nok til Fagernes slik at han kan krype inn bak rattet på sin egen hvite kjæledegge igjen.
De han gjemmer unna til senere, til han får sitt eget band som skal synges på norsk!
I rett sammenheng og til rette personer er dette «gull verdt», hadde han tenkt og humret litt av sin egen klisje.
Elin smiler og rister på hodet av sin egen dumhet;
– Det er ikke ditt bord.
Uansett hva de gjorde, så var det deres eget prosjekt.
D-strengen synger sin siste sang.
Det er ikke hvem som helst på hans egen alder som virkelig digger så avansert musikk.
Men det er ikke mitt førstevalg.
Det er som de glir vekk fra byen og inn i sine egne bilder.
Hun fnyser av sine egne tanker.
Elin greier ikke si noe.
Forbanna på de helvetes drittungene som ikke kan passe sine egne saker.
– En god grunn er at jeg ikke gidder å spille dine ting til evig tid.
Forresten er det ikke mange på hans alder som spiller så bra.
Det er deres problem.
Hans Jørgen Stenersen har en bil registrert i sitt eget navn.
Kanskje han burde alliere seg med hennes evne til å løse koder og forstå systemer neste gang en leveranse svikter.
– Men du så ikke mine to bortkomne?
Jeg var fjorten år og ganske uforberedt på de voksnes merkelige verden da jeg kom over min ukjente onkel Edvin.
Jeg synes ikke det virker som hun er i sin beste form, og det sa jeg til ham.
Det er din skyld, du har ikke stelt godt nok med hesten.
Det hadde sin naturlige forklaring:
Vi visste at vi tok en sjanse, men vi syntes det var vår plikt å forsøke å hjelpe ham.
Da damen med trillevognen kom inn i vår kupe, løp Edvin bort til henne med det samme:
Han klødde seg under lua og kunne visst ikke huske å ha opplevd akkurat dette før i sin lange tid som togkonduktør.
I hele mitt lange liv har jeg aldri møtt en sånn jeger som Dem.
Det var ikke vår skyld at han ikke hadde sett seg for, og egentlig var det vi som skulle være fornærmet.
Det var snart hans tur.
Jeg var så sint som jeg aldri hadde vært før i hele mitt liv.
Hadde min onkel Edvin vært leder av en bedrift?
Nå ser både din mor og jeg at det var en tabbe.
– Ser man det, ja, du vil tilbake til vår egen tid igjen?
Jeg fortalte Henrik at onkel Edvin hadde vært samtaleemne ved vårt frokostbord også.
Men jeg hadde jo lest at han var en flink idrettsmann i sin ungdom.
Når det var travløp stod vi alltid sammen på vår faste plass ved gjerdet.
Litt etter reiste han seg og la sin egen blomsterbukett på graven.
Vi var en del sammen med dine foreldre også.
I sitt hjemland hadde hun levd i ufrihet og fattigdom, men her var ingenting bra nok.
Noen ganger skulle hun bare reise sin vei, andre ganger skulle hun kaste meg ut.
Først prøvde hun å få meg og retten til å tro at Hanne likevel ikke var mitt barn.
Retten bestemte at Hanne skulle bo fast sammen med sin mor i vårt hus.

Ingen trodde på min historie.

Jeg hadde selvfølgelig gitt ham sparken samme dag som jeg fant ham i sengen med min kone. Jeg hatet min eks-kone mest.

En av betingelsene var at jeg måtte overføre alle aksjene mine i Optic Offshore til min eks-kone.

Min lille Hanne døde mens jeg satt innesperret på sinnssykehus og ikke fikk vite at hun var syk.

Da de var ferdige med å synge, var det min tur.

Onkel Edvin var ferdig med sin historie.

Og senere skulle jeg iallfall ikke ha forsøkt å ha fortsatt kontakt med min datter.

Ja, det var det forferdelige jeg gjorde i dette livet - jeg ville ikke miste kontakten med min egen datter.

Der bor de ennå - min eks-kone og min tidligere beste venn.

Men da vi kom til stedet hvor våre veier skulle skilles, kunne jeg ikke la være:

På julebord med mine ansatte?

«Krogh junior sier han godt kan skjønne det, hvis hans foreldre nå ønsker å ta det mer med ro.

Som redaktør hadde han en forpliktelse overfor sine lesere og samfunnet.

- Men hvis min eks-kone døde, ville Hanne arve nesten alt.

Livet går sin vante gang igjen i byen vår.

Javisst, Henrik og jeg har fått hest, vår egen hest.

I restauranten står folk på bordene og stolene og heier på vår hest.

Men jeg gjør det også til ære for en annen prinsesse, nemlig hun som har gitt sitt navn til dette storløpet.

Min forsvunne mislykkede og håpløse onkel Edvin...

Nå hadde han på en måte akseptert sin stilling.

Han så en jente på sin egen alder.

Det modellignende toget var på sin rundtur igjen, men denne gangen kom ikke trusselen fra havet, men fra tunnelen som ble lengre og lengre.

Jeg er vel ikke bra nok for deg lenger for deg og dine nye venner.»

Hans egen far stod rett bak mannen.

Og dette er min sønn, Danny Morris.»

Mitt navn er oberst Bloxall.

«Jeg tviler ikke, men jeg foretrekker å ordne opp på min måte.»

«Over mitt lik,» utbrøt obersten.

«Din lille -»

«De har drept min George.»

Men han kunne ikke for sitt bare liv finne ut av det.

Nå var det altså like før han skulle sitte som en fange i sitt eget hus.

Det er min far det er snakk om.»

«Bilen hans, din tosk.»

Eller var alt sammen - i hvert fall deler av det - bare hennes fantasifoster?

«Din tosk - så du ikke?»

«OK, din far, min far, Gerrys far og Gerry - de kommer alle sammen i en alvorlig knipe.

I sitt stille sinn undret Danny på om det ville spille noen rolle.

I sitt urolige sinn undret han på om han noensinne ville få se sin egen far igjen.

de hvite veggene ga fra seg sitt eget, uhyggelige lys.

«Han ligger og slapper av sammen med vår godeste Mr. Sweetman,» sa Mills men sin karakteristiske humring.

Nærmere deg min Gud.

«Danny, gå ut på din side, så kommer jeg samme vei etter deg.

«Mitt navn er Mills.»

Den nagende bekymringen for foreldrene og Laura og hans egen maktesløshet ble overskygget av øyeblikkets spenning.

«La den komme,» sa Harry på sin bekymringsløse måte.

Harry hadde fremdeles tiden på sin side.

«Jeg trenger din hjelp.»

Hadde Harry omsider møtt sin overmann?

«Mitt navn er Gaston Donnay,» meddelte han etter en stund.

Til og med hans egen far var innblandet.

Han hadde vist seg å ha sine begrensninger.
«Det får bli ditt problem, ok?»
For min skyld.
Han tenkte på sin egen kjære far.
Du kan like gjerne innse det - det nytter ikke å narre sine to beste venner.
Det var bare ikke hans stil.
Bare litt ekstra hurtighet, så ville han få sin velfortjente plass på tv-spilltoppen.
‘En asteroide møtte sitt endelikt.
To av hans menn ble truffet.
De sterke hendene hans fløy over kontrollspakene, og hele hans oppmerksomhet var rettet mot videoskopjermen.
Archie Tripp var ikke akkurat berømt for sin vennlige natur.
Han hadde til og med sitt eget kjæle navn på henne - Rødtopp.
Og dermed spankulerte de av gårde på jakt etter sitt bytte.
«Jo - kunne du tenke deg å være min kavalier?»
Din fillekjerre!»
Hun stakk nøkkelen i låsen og ropte med sin blideste stemme:
Men det var jo ikke hennes skyld!
Så lenge du bor under vårt tak, er vi ansvarlige for deg.»
Hun kunne nesten ikke tro sine egne ører.
«Men jeg ville ikke satse min siste dollar på det.»
Han lot armen gli langs bordplaten til den nådde hennes, så la han hånden sin oppå hennes hånd.
Don hadde sikkert aldri satt sin fot i Men in Motion.
Det var mye greiere at han kjørte hennes bil.
Det var faktisk min idé.»
«Min mann elsker å bruke penger på gamle bilvrak.»
«Min kone er den perfekte kokk.»
Takk, min lykkestjerne!»
De visste ikke hvor sårbar hun var og hvor hardt hun jobbet for å opprettholde sin status blant alle sossene.
Den ene er fra Kjøbmannsforeningen og den andre er fra mitt kontor.
Og det er vår plikt å arrestere ham!»
«Han er vår mann, borgermester,» sa Tripp påståelig.
Don James var verdt ti av deres kaliber.
Din onkel Mike og jeg snakket faktisk nettopp om Don i morges.
Og på grunn av det, hadde han nå en sakfører og en sjanse til å bevise sin uskyld.
Men i mellomtiden var hennes eneste utvei å få slutt på all sladder.
Men en avtale er en avtale, og nå har du brutt ditt løfte.»
Jo mindre synlig hun var, desto mindre folkesnakk ville det bli rundt hennes person.
«Det er min egen feil.
Alle har sine feil, du kan ikke noe for at du er en snobb.»
Og du, Shorty, du får din andel av denne jobben, så du har å gjøre som jeg sier,» sa sjefen.
«Det var han som holdt utkikk!» ropte Danielle fra sin trygge posisjon på lasterampen, der hun og Lori sto.
«Er dere klar over at i kveld greide dere to noe hele vår politistyrke ikke har klart?
Min mening er at du fortjener å få lov til å komme senere hjem heretter.
Om noen få minutter ville Dons navn bli renskrevet - og det var hennes fortjeneste.
Bak henne kom Ashley Shepard og hennes kavalier, og Teresa Woods og Ben Frye.
Med sin beste prekenrøst sa han:
Gjeteren som har henne nå, drar ofte på besøk til Pat, Sara og Julian for å la Tessa hilse på sin gamle venn Miss.
Jessica og Elisabeth snudde seg, og Jessica sendte Bill Anderson sitt mest strålende smil.
Til sin overraskelse hørte hun en fremmed damestemme istedenfor summetonen.
- Hva gjør du på min linje?
- Jeg vet bare ikke min arme råd, Diana, klynket damen.
Men til sin skuffelse hørte hun ikke annet enn summetonen.
- Men for din egen skyld, burde du tenke på å jobbe litt også.
Men straks hun så at Elisabeth var oppslukt av sin egen skriving, fjernet Jessica

forsiktig øretelefonene og grep etter telefonen.

– Skal jeg bli hos Frank, eller dra min kos med Craig?

Så jeg vedder på at mine samtaler også er fra Westernbygningen.

Nå var hun klar til å fange blikket hans og sende ham sitt mest besnærende smil.

Hun trillet tilbake til sin egen pult.

– Pass dine egne saker, forresten.

Langsomt tuslet Jessica tilbake til sin egen pult.

Du vet jo at jeg er på din side...

– Jeg for min del har andre planer, sa Jessica tvert.

Og nettopp idet de nådde fortauet, kom han ut fra sin bygning.

Men han sprang av gårde bortover fortauet uten å kaste så mye som ett blick til deres kant.

Så spankulerte hun videre i sin beste mandedreperstil.

Hun kom til å krysse hans vei like foran Bankbygningen.

Men han så ikke til hennes kant, engang.

De to guttene kastet anerkjennende blick i deres retning.

Vi har ikke fått inn noen melding om savnede personer i vårt område de siste månedene.

Hele tiden får jeg inn andre folks samtaler på min linje.

Til hennes lettelse kikket detektiv Jason på henne med tydelig interesse.

Det er du som lytter til hans samtaler.

– Han trenger faktisk min hjelp, svarte Elisabeth.

Han sendte henne et av sine blendende filmstjernesmil.

Han kjenner meg igjen fra lobbyen! tenkte Jessica, mens et stort smil lyste opp hennes eget ansikt.

Noen få sekunder senere ringte hennes egen telefon.

Hvor har du vært hele mitt liv?

– Du er fremdeles min assistent på denne historien, sa Seth til Elisabeth.

– Jeg vil gjerne gjøre noe av denne historien til min egen.

– La meg hente min kone, sa Fox fort.

Du kan være helt trygg, tryggere enn noensinne, nå som du har politiet i Sweet Valley på din side.

– Det er alltid hyggelig å få moralsk støtte og oppmuntring fra min oppofrende søster.

– God morgen, Sweet Valley News, sa hun med sin mest forretningsmessige stemme.

hennes egen telefonlinje og de mystiske meldingene til og fra transportfirmaet.

Hva ville skje, dersom hun slo sitt eget linjenummer fra sentralbordet?

Med hennes hjelp ville politiet kunne løse saken på rekordtid.

Midt i vår egen by, tenkte Jessica.

Jessica hadde aldri i sitt liv vært så redd.

Hun hadde innbilt seg at detektiv Jason var hennes allierte.

– Det er godt å høre din stemme også, sa hun lavt.

Det var en mann igjen, men til hennes lettelse var stemmen annerledes, og han sa straks hvem han var.

Hvordan kan Seth ha råd til å bo slik på sin journalistlønn?

Vel framme i avisen, oppdaget Jessica til sin forbauselse at telefonsystemet var i orden igjen.

Til hennes forskrekkelse satte Elisabeth i å le.

Jessica forklarte saken på sin mest forretningsmessige måte.

Hans økonomi er da ikke din business.

Elisabeth ville ikke tro det hun så med sine egne øyne, men der stod navnet svart på hvitt:

Det var det mest spennende øyeblikket i hele mitt liv.

Han var hennes gode venn og arbeidskamerat, og de hadde jobbet nært sammen hele sommeren.

Jessica åpnet døren på sin side og hoppet ut av jeepen.

Jessica summet seg til å sende ham sitt mest inntagende smil.

Men så så jeg at den ikke hadde en av mine vanlige merkelapper.

Det var et speilbilde av hennes eget.

Hun var redd sin egen skygge til og med.

Min linje ble koplet sammen med en haug andre i bygningen, skjønner du.

Jessica skyndte seg å ramse opp alle grunnene for sin mistanke til Seth.

Han skrådde over gulvet i hennes retning.

- Jeg har det helt topp, svarte hun og sendte ham sitt mest strålende smil.
Hun skyldte ham en sjanse til å fortelle sin versjon av saken.

- Men det var ditt navn hun hadde skrevet i besøksprotokollen, gjentok Elisabeth.

- Jeg sverger på at jeg aldri har sett henne for mine øyne, sa Seth inntrengende.
Hun fikk sikkert kalde føtter og bare gikk sin vei.

- Ditt liv er i svært gode hender, Jessica, forsikret han.

- Og politiet drar ikke sin vei.
Jessica visste det var hennes eneste håp om å unnslippe.

- Dette er grusomme forbrytelser, men hva har de med vår sak å gjøre?
Han har drevet narkotikahandel fra vår redaksjon, Elisabeth.
Det var bare en ting som var til hennes fordel:
Var det hans anstrengte pust hun hørte, eller var det hennes egen?
Men da hun løftet hennes telefon av, ble hun på ny møtt med stillhet.
Plutselig gikk det hele opp for Jessica i all sin gru.
Jason på sin side sørget for at historien din ikke nådde andre i politiet.
Jessica ergret seg over sin egen skjodesløshet.
Jessica gjenkjente straks den unge mannen fra bankbygget, men kunne knapt tro sine egne øyne.

- Anhold detektiv Jason og avhør ham om hans forbindelse med Bill Anderson, bjeffet Ben.
Han ville være min eneste kontakt i politiet.

- Bill sløste bort mange av sine gode evner, det er helt sikkert.
Hennes egne øyne stod også breddfulle av tårer nå.
Så avla de etter tur hver sin detaljerte forklaring om kveldens hendelser.

- Kan du svispe oss bort til min bil, Seth? spurte Elisabeth.
Han tilbød meg min gamle jobb tilbake, og gjett om jeg ble glad og takket ja.
«Å, Paula, dette kommer til å bli århundrets nyttårsfest!» utbrøt Laurie Wellington, min bestevenninne.

Han jeg var sammen med, Ricky Castle, hadde begynt å treffe Carla Brent bak min rygg.
Idet Laura dro kjolen på plass, så jeg kritisk på mitt eget speilbilde.
Da jeg kom hjem med kostymet, betraktet min ti år gamle søster Meg kjolen med blandete følelser.
Hennes yndlingsfarger var rosa og purpurrødt.
Min eldste søster, Retina, var sammen med mamma.
Det kan jo være ønsketenkning fra min side.
Vi stimlet sammen rundt sengen min, hvor kjolen lå i all sin prakt.
Med sin store, krumme nese, og strie lugg over det kantete ansiktet lignet han ikke mye på en eventyrprins.
Det var vanskelig å danse fort i mitt kostyme.
Nå var det min tur til å le.
Min kveld som Askepott ble kastet tilbake til Eventyrland hvor den hørte hjemme.
Joe Namath - Hans liv og hans tid.
Det er din kjole og dine sko.
Nå skulle tingene inn i sin normale gjenge igjen.
«Si til læreren at det var min feil.»
For din skyld.
«En av våre sko, fra kostymegarderoben.
I mitt stille sinn gledet det meg at han hadde sagt det.
«Jeg lånte ditt kostyme på maskeballet og tok dermed din plass og nå tar du min.»
«I tilfelle jeg ikke får min personlige invitasjon - gidder du å finne ut når kampen er ferdig?
Det var min hemmelighet.
Jeg følte meg alltid i trygge hender under hans ledelse.
«Hei, Kevin, hvordan vet du hvem jeg er?» sa hun kokett og smilte sitt søtteste smil.
Men det var jo min skyld at jeg ikke hadde forklart henne hvordan det hele hang sammen.
Han er litt søt også, på sin måte.»
Askepottrollen kan bli et av dine glansnumre.»
Hun sto bak meg og beundret sitt verk.
Så var det min tur.
«Jeg for min del hadde tenkt å gå ut og feire.»
Vinterskogen føk forbi i all sin hvite, skinnende prakt.

«Det er min skyld,» sa Angie.

«Hun er min beste venninne og forresten har jeg ikke så mange samtaleemner på lager.»

Jeg ville ikke at han skulle tro at jeg ikke trivdes i hans selskap.

Jeg skulle gjerne slukke den gnisten i øynene hans og den i mitt eget hjerte før det ble for farlig.

Men de store, blå øynene hennes talte sitt tydelige språk.

«Vi gjør vårt beste.»

«Jeg er glad på dine vegne.

Jeg tenkte meg om et øyeblikk og så svarte jeg på mitt eget spørsmål.

«Nå er det min tur.»

«Din profesjonelle uttalelse betyr mye mer for meg, Paula.»

Langt på vei hadde hun jo rett, men bare når det gjaldt min sammenligning av Kevin og Ricky.

Så samlet jeg all min konsentrasjon om den tredje.

Jeg lot meg rive med av mitt eget spill og ble ett med musikken.

– Hallo, min Claudia!

– Spesialte, min Claudia? spurte hun.

– Hvordan var skolen i dag, min Claudia? spurte Mimi da vi hadde satt oss.

Mimi er min mormor, og hun begynner å bli ganske gammel.

Det var hennes idé.

Kristys og mine klær er som natt og dag.

Hun er pålitelig, ansvarsbevisst og har orden i sakene, men hun gjør alt på sin egen måte.

Men det var heldig for meg, for hvis det ikke hadde skjedd, ville jeg aldri møtt min første og eneste bestevenninne.

– Unnskyld, min Claudia, ropte Mimi etter meg med tynn stemme.

I dag holdt vi vårt andre kurs.

Min Claudia! ropte en stemme.

– Å, min Claudia.

Far og jeg stod på hver vår side av sengen.

Ditt rom.

– Mine planter.

Hun ba Janine ta dem ut av smykkeskrinet og legge dem i sitt eget.

– Min Claudia, tro aldri på hva folk sier.

– Adjø, min Claudia.

Dessuten har Kristy Momo, sin egen kjempekoselige bestemor.

Det ble den lengste dagen i mitt liv.

Men det var mitt forslag.

– Husker dere da Mimi smakte sin første pizza?

Jeg, den godtomane, hadde fått nok av kaker for første gang i mitt liv.

– Hvilken farge skal du bruke? spurte Gabbie, som hadde malt ansiktet på sin kålhodedukke lyseblått.

Det stod: " Jeg deler din sorg, og kondolerer herved."

Huffameg, tenkte jeg idet Corrie og moren kjørte sin vei.

Mimi var borte, men jeg hadde fått hennes kjærlighet.

Hun ville sagt: " Ta en titt på problemet igjen, min Claudia.

Kanskje Mimi ville bli min personlige muse.

– Jeg tror hun visste at hennes tid var kommet, og at hun skulle dø, fortsatte Janine.

Hun må ha visst at hennes tid var kommet.

Jamie, som husket tvillingenes vits om Trøbbel og Hold Munn, hadde bestemt seg for å lage sin egen vits.

Jeg hadde nemlig min egen hemmelighet.

Det kunne være vår eneste sjanse.

De visste ingenting om din collage til Mimi.

I tl-klubben har vi foreløpig gitt ut Bare en ferieforelskelse, Sorgen er min egen og Savnet utenom Barnevaktklubben.

Hans yngre bror Joe erklærte seg enig.

Garths bøker, CD'er, selv hans premier i vektløfting lå strødd på gulvet.

– Ta det rolig, Garth, forsøkte Joe å trøste sin venn.

– Hva er i veien? spurte mannen da han så deres skuffete ansiktsuttrykk.

– Det er en by i nærheten av min hjemby, Ridge City.

Må være fra min søster, Liz.

– «Ellers får du aldri se igjen din søster Elizabeth.»

Først bryter noen seg inn i min leilighet, og nå har noen vanvittige personer kidnappet søsteren min.

Min søster kan være i stor fare.

Min søster sendte noen bøker til meg forleden dag.

Min søster er virkelig kidnappet!

Som min søster, la Garth lavt til.

– Vi har Garth på vår side, vektløfteren.

Frank forklarte at han og hans bror var detektiver.

Frank fortalte også sheriffen om deres plan om å møte kidnapperen samme natt.

– Radford kommer til å overvåke stedet med noen av sine menn.

Poenget er at vi vil ha vår mann.

– Vel, det er min hjemby, sa Garth med et skuldertrekk.

Ovenpå hadde Garth fremdeles sitt gamle værelse.

– Det er min bror Joe og vår venn Garth, fortalte Frank ham.

– Jeg er Frank, og dette er min bror, Joe.

– Din banditt.

Hennes vakre brune øyne flyttet seg fra Garth til Frank og Joe, men så bleknet smilet.

Jeg var ikke i byen, men min fullmektig gjorde noen undersøkelser, spurte rundt.

Deres venn var blek, men virket ganske behersket.

Blant dem fikk Joe øye på Gardner, som de hadde møtt natten før og hans partner Jervis.

Sheriffen kom bort sammen med sin visesheriff og betjent Jervis.

Han og min søster hadde alltid sine perioder da de var sammen og ikke var sammen.

– Tror du han ville gjøre noe som kunne skade din søster? spurte Joe.

Men hvorfor er mitt navn skrevet på baksiden av den?

– Det skremmer meg å tenke på at min søster trodde hun var i fare.

Da de kom inn, var det et lite auditorium med åpne dører på deres høyre side.

– Liz Trimmer kjempet lenge og hardt for å redde denne byen, sa Angela og leste opp fra sine notater.

Jeg har hatt nok av hennes bråk!

– Aner du hva din søster drev med?

Det er min hjemby!

– Hun er min søster.

Hør, mitt navn er Mauer, Fred Mauer.

Liz er min søster.

– Kanskje vi skulle drøfte dette i mitt kontor, sa han.

Brill åpnet en dør foran dem med sin sikkerhetsnøkkel.

– Jackie er vårt bindeledd med regjeringen som arbeider med å nedlegge Yankee Stalwart.

– Det er ikke poenget, sa Brill, som tydelig forsøkte å skjule sitt sinne.

– Hvis Adam Brill ikke vil snakke med oss så kanskje noen av hans arbeidere vil.

– Ja, gå deres vei.

Hans kollega trakk på skuldrene og sa:

Han skriver det brevet til Liz, og så putter han det i en mappe med hennes navn på.

– Eller skal jeg anta at du er en kjeltring og ta mine forholdsregler?

Her finner jeg deg i min bolig og du sier jeg skal ta det rolig?

– Husker du min bror, Joe? spurte Frank.

Joe prøvde å berolige sin venn.

– Jeg tror vi alle fortjener å få vite nøyaktig hva han gjør for å finne din søster.

Sammen med ham var hans visesheriff, Gardner.

– Hvordan visste du om Liz Trimmer og hennes forsvinning? spurte Joe.

Vi har fått vår første reelle ledetråd!

Hans anelse hadde slått til.

– Bingo, sa Joe, hans begeistring steg.

– Og hele tiden har vi fortalt ham alt om våre undersøkelser.

Jeg fikk noen bøker om gruvedrift i posten fra min søster noen dager tidligere, men ingen notisbok.

Før Garth fikk sagt et ord, svarte sheriffen på sitt eget spørsmål.

Frank Hardy så med forferdelse at hans yngre bror forsvant bak en haug av kull.

– Min bror er bak den kullhaugen! sa Frank fortvilet.

- Jeg har nettopp sett mitt liv passere revy, og jeg holder fremdeles på å komme meg. Et øyeblikk stoppet David sin samtale og stirret på Frank.

Frank så på sin venn.

- Jeg kan ikke sitte her og høre deg gå inn for noe jeg vet min søster var imot.

- Vi vet ikke hva min søster undersøkte, det er problemet.

Hun har hatt sin sjanse.

Joe hadde medfølelse med sin venn.

Og det han så bekreftet hans verste mistanker.

- Imidlertid, sa sheriffen, - kan jeg fortelle dere at jeg kaller mine menn tilbake fra gruvene for aagen.

- Mine menn er dødsslitne.

- Jeg gjør mitt beste, innvendte sheriffen.

Kanskje han gjorde sitt beste.

- I morgen vil sheriffen og hans menn lete gjennom noen andre.

- Vår gjerningsmann slår til igjen.

- Vår yndlingshund-eier var her.

Joe kunne nesten ikke beherske sin begeistring.

I samme øyeblikk plasserte Garth sine hundre kilo mellom David og Joe.

- Hvorfor er han plutselig vår venn?

Din egen Liz.»

- Jeg tenkte at hvis jeg holdt meg borte fra deres undersøkelser, ville jeg holde meg bedre dekket.

- Jeg brukte min hovednøkkel til å komme inn i Yankee Stalwart, og så kom jeg ned hit gjennom denne døren.

Jeg vet det, for jeg ga ham en av mine hundehvalper.

Da Frank løp inn i den lille todelte tunnelen, ble hans verste anelser bekreftet.

Hun hadde Garths lyse hår og hans gjennomtrengende blå øyne.

- Han brøt seg til og med inn i Garths leilighet og i deres hus for å se etter den.

Det ville ikke ta lang tid, siden han fant meg i sitt kontor etterat jeg hadde lest notisboken første gang.

- Jeg var nødt til å slå din bror bevisstløs.

- Du har så rett, sa sheriffen og holdt sitt grep om Liz.

Snart ville toget begynne å bevege seg, og deres sjanser ville bli begrenset.

Hvis han bare hadde vært nærmere Liz, hadde hun kanskje kunnet løse dem med sine egne hender.

- Brill var redd for å rapportere det første uhellet til politiet eller sine aksjonærer.

- Og snudde det til sin fordel, sa Frank.

Brill hadde et par av sine ansatte som hjalp ham med å gjemme bort fatene.

- Det er fordi min søster som vanlig var sta som et esel, sa Garth og la en arm rundt Liz.

«Nå er det din tur til å få neglene stelt, Miss Woods,» sa skjønnhetspleieren.

Riktignok var Teresa og Heather hennes beste venner, men de var forferdelig snobbete.

Hun designet sine egne klær, og for bare noen få dollar kunne hun lage både elegante ballkjoler og fantasifulle karnevalskostymer.

«For min skyld?

Noras tilværelse sto i grell kontrast til hennes egen.

Hvis foreldrene hennes var misfornøyde, var det deres problem.

Hun gjorde seg ferdig med sminkingen, og så anerkjennende på sitt eget speilbilde.

Og alt sammen var hans feil!

Og de har alltid gjort sitt beste for å forsure livet mitt.»

Festen var over for hennes vedkommende.

Dette hadde vært den mest romantiske kvelden i hennes liv, og hun kom aldri til å glemme den.

«Møtte ikke din elskede Don opp i det hele tatt?

Hadde det ikke vært for at Don bodde her, ville hun aldri ha satt sine ben i et så sjuuskete nabolag.

Mr. James levde i sin egen lille verden.

Hun visste hvordan det var å føle seg usynlig i sitt eget hjem.

Unger på din alder har ikke godt av å reke gatelangs om kveldene.»

Danielle trodde ikke sine egne ører.

«Og etter alt som har skjedd har du fortsatt din humoristiske sans i behold.
«Jeg skal gjøre mitt beste for å overtale Nora til å oppsøke dere.»
Han var midt oppi en semesteroppgave i historie, og tilbragte mesteparten av fritiden sin på biblioteket med nesen i en bok.
«Jeg hadde mine grunner.
«Jeg skal gjøre mitt beste.
«Sett disse på min regning,» sa hun til Isabel.
«Miss Pringle, mitt navn er Lori Randall.»
Nora Pringle hadde avvist hennes første forsøk på å være til hjelp.
Nå går vi glipp av hele konserten, og det er din feil.
«Denne filmen er din inngangsbillett til suksess og anerkjennelse.
«Men vi tok min bil.»
«Tok dere din bil?» gjentok Heather langsomt.
Utsiktsplassen var kjent for sin fantastiske utsikt, men akkurat nå hadde Danielle andre og viktigere ting å tenke på.
«Men det er ikke din feil.
Noen ganger har jeg bare lyst til å hive meg på motorsykkelen og kjøre min vei.
Han og Danielle hadde hatt sine problemer, de også.
Og for første gang i sitt liv hadde han virkelig lyst til å være det.
Han ville gjøre det for hennes skyld.
En brennhet romanse hadde sin pris, det innså hun nå.
«Du har kanskje hørt om min siste erobring?»
«Jeg er så glad på dine vegne!
Og da ville Lori se sitt snitt til å snakke med henne.
«For Noras skyld – og for din skyld.»
Men det legendariske kjærlighetslivet hennes hadde sin pris.
For første gang i sitt liv var hun forelsket for alvor.
Men da hun stirret inn gjennom vinduet, så hun sitt eget og en annens speilbilde, og kvapp til.
Lori trodde ikke sine egne øyne.
Du må ikke røpe min virkelige identitet for noen!»
Lori trodde ikke sine egne ører.
‘Min egen kolleksjon!
Jeg vet at foreldrene dine har sine problemer, men innerst inne er de glade i deg likevel.
For første gang i sitt liv ønsket Danielle Sharp seg noe hun ikke kunne få.
Til slutt klarte ikke den rødbrune folen å vente lenger, og han vrinsket av all sin kraft.
Det var hans vrinsk - det lengselsfulle ropet til en ung føle - som vekket to av dem som sov i våningshuset.
Hele hans oppmerksomhet var rettet mot hoppen, som nå travet målrettet videre mellom trærne.
Buzz var liksom deres hest.
De må ha stått og sett på hverandre - og så løpt sin vei sammen.
– Vi har vel ingen tid å miste? sa hans kone, Alice.
Ruben vet nøyaktig hva som skal gjøres, og deres kjære, gamle barnepike, Nancy, hjelper dere begge to.
Det var oktober, og sola sto på sitt høyeste.
Uten å se dem fortsatte hoppen og hingsten på sin vei.
Alice hadde alltid stolt blindt på hans erfaringer som nybrottsmann.
Hestene var skygger, eller spøkelser, eller bare tåkeformer, omskapt i hennes egen fantasi.
Buzz var hans hest, men Mary Anne var kanskje enda gladere i ham.
Her var han en del av de ville, urørte fjellene i sin tøylesløse galopp.
Av en eller annen grunn dukket bildet av en villhestflokk opp for hans indre øye:
Villhestene tok et par steg i deres retning.
Nå var det deres tur til å klyve mellom ville fioler.
Noen kakaduer fløy opp mellom trærne med sine skurrende skrik.
Hestene i denne flokken var gamle nok til å skille lag, finne sine egne maker og danne nye flokker.
Flere av de grålilla og rosa kjerteløyentrøstene åpnet sine treleppede blomster og blinket rundt steiner og dammer i en dansende fjellblomstring.

De så på landskapet som sin arv, noe som utelukkende var fengslende.
Pinaroo stanset sin sikksakk-ferd, gjemte seg bak en liten steinrøys og tittet fram.
Mary Anne tenkte på de seks hestene og deres ryttere i luften over kløften.
– Du er stille, gutt, og det er din fole, sa hans gamle venn, Joseph Amberley.
De red sin vei i mørket.
Margerittene, med sine store hvite hatter med gul pull, valet stille i den lette brisen og dekket nesten de sølvfargede bladene på villhestenes strekk.
Hans evner til å galoppere ville snart bli kjent av alle.
Satte hun seg opp for å se om Buzz var der, ville de bare stikke sin vei og kanskje trampe ned henne og James.
Så kikket han bort på Mary Anne for å se hennes reaksjon på synet av fjellene.
Men nå er det i grunnen deres tur til å ha fjellene for seg selv.
Alice betraktet sin sønn.
De kom til å bli engstelige for sin egen del også, og for buskapen som gikk ute rundt farmen.
En annen morgen sang en rødstrupe i et ihjelfrosset tre, og noen fugler blåste sitt muntre signal.
Og Buzz var blitt trukket mellom kjærligheten til Yarrawa og sitt sterke overlevelsesinstinkt.
Og deres område, ja, det var kammen som løp høyest oppe av alle.
Yarrawa var en del av ham, var hele hans verden.
Og han merket sin egen sjalusi.
Jeg kler meg med stil, og det er min egen stil.
Etter en masse blyantbanking og kremting, fikk Kristy omsider vår oppmerksomhet og startet møtet.
Det er ikke min feil.
111 min forbauselse snakket Jeff før mor rakk å si noe.
– Din lille sleiping! sa jeg rasende.
– Det er min tur i dag, svarte jeg og spratt opp.
– Din tur, sa han.
Kan du ikke være litt glad for min skyld?
Det er ikke vår feil, og vi kan ikke gjøre noe med det som er skjedd.
– Du var det første barnet mitt, min helt spesielle jente.
– Når jeg tenker meg om, så tror jeg at jeg går på ditt rom.
Da jeg hadde lagt på, gikk jeg til mitt eget rom og lukket døra.
– Dette er min beste sang, og den skal jeg synges i missekonkurransen:
– Det er mitt talent.
Den andre ville ikke bare tape for fremmede eller venner, men for sin egen søster.
– Men det er min tur.
Mitt talent er bedre enn ditt.
Jeg satt i mine egne tanker.
Og på grunn av alt dette klamret mor seg til meg, som om hun ville si: "Ikke dra din vei, du også."
Men jeg skulle ikke dra min vei.
– Margo, sa jeg, - hva er ditt høyeste ønske?
Rommet her var aldri liksom mitt rom.
Fru Pike satte oss av foran hovedinngangen til skolen og tilføyde sine egne formaninger.
Så gjorde Sabrina Bouvier sin entré.
– Smil, sa jeg til hver av søstrene Pike da det ble deres tur.
– Dersom du kunne forandre på en ting med vår verden, hva ville det være? spurte fru Peabody.
– Dine deltakere holdt i hvert fall ut hele veien.
– Jeg gjorde mitt beste, Dawn, helt sikkert.
Det var deres idé.
Jeg har hørt den setningen hele mitt liv.
Jeg var ikke farlig for deres respektive sønner.
Lisa hadde vært min beste venninne så lenge jeg kunne huske.
Syntes de gav sine med-mennesker så mye!
Finere i all sin elendighet...
Var vant til å høre deres råd.

Han som ble min reddende engel.
På barne-hjem hadde jeg aldri satt mine ben.
Der jobber det mange på vår alder.
I går lagde jeg varme smørbrød for første gang i mitt liv.
En gutt på min alder lå på kne over klosett-skålen og vrengte seg.
Det er min måte å reagere på.
For min skyld kunne han gjerne være far!
Men for min egen skyld.
Hadde jeg noe med hans venninner å gjøre?
Du klarer ikke å ri rundt med panser hele ditt liv.
Var redd for at det ikke skulle bli fint og at det skulle være min skyld.
Så var det nettopp den legen fra min egen klasse.
- Jeg har brukt hodet hele mitt liv, Petter.
- Det er en del gutter på din alder som blir angrepet sånn.
Dette var våre første timer sammen utenfor sykehuset..
Tenkte på mitt lille pike-rom innenfor stuen og smilte.
Hans tillit til doktor Bakken og avdelingen var uten grenser.
Men trodde ikke det ville bli i hans tid.
- Glade ungdom, sa han litt utydelig, - gled dere, mine barn.
Vi har jo våre tanker, vi også, selv om vi ikke sier så mye.
De tok alltid hverandres parti.
Mennesker som skjøv mine egne tanker tilbake.
Ansiktet hennes hadde flere rynker enn kvinner pleide å ha i hennes alder.
Skulle vi re opp til meg i stuen, og la Leif få mitt rom?
De klarte å overvinne noe i seg selv for min skyld.
Hans foreldre var omtrent som mine, faren konduktør, moren ekspeditrise.
Det finnes ikke grenser for min djævelskap i dag.
Før hadde deres tilværelse vært innrettet etter meg.
Vi satte oss på hver vår side av kjøkken-bordet.
- Har hatt mine mørke dager, men..
La sin egen golf-jakke rundt skuldrene mine da hun så jeg frøs.
Om igjen hadde mine teorier klikket.
Jeg flyttet bare legen til mitt eget trinn på rang-stigen, til bil-mekanikerens og kassa-damens.
Min egen.
Tenkte på min forakt for avgudene i hvite frakker.
Så liten min verden var.
- Hvis du har fått deg ei venninne, så er ikke det min sak.
- Jeg for min del orker ikke mer av dette polar-været!
- Deres tur kommer snart!
Kom vi hit ned en gang til, kunne det bli våre lommer som ble vrengt.
Nå var det min tur til å bli litt sur.
Har aldri truffet en gokk i hele mitt liv.
Men ettersom fatter liksom hadde gitt opp å redde seg sjøl ut av dette her, tok han mitt parti.
Nå var det min tur til å le.
- Trur ikke det er deres sak, akkurat, sa Stein.
- Og hva så da, din tulling?
Av en på min egen alder.
- Da jeg var på din alder, var jeg fæl til å slåss, Pelle.
På din hjemmebane!
De første bildene i bunken viste Skånseth og et par andre karer på hans egen alder.
Hvorfor kunne ikke de feite gamle mannfolka greie seg med kvinnfolk på sin egen alder?
- Slipp, din drittsekk!
Jeg åpna døra på mi side, og byksa ut.
- Disse gutta er mine kunder, skjønner?
Selv om jeg hadde bodd i dette huset hele mitt liv - i 14 år - ville jeg aldri klare å venne meg til alt rotet og kaoset.
I kaoset på biblioteket måtte en av hennes bøker ha havnet sammen med mine.
- Det er min bok, mener jeg.

Det øyeblikket i kafeteriaen var min store sjanse!

Og hvorfor skulle han bry seg med å snu seg og se i min retning når han hadde så mange jenter å velge mellom?

- Hvilken edelstein er din lykkestein, Lainie?

- Gå og rot til din egen seng, kjære søster!

Kvelden før hadde Erica laget et armbånd med kjærlighetsknuter til meg, og hun hadde tilføyd sin egen lille lykkebringer.

Det var rart å ha på seg blusen til Erica, - den var så annerledes enn mine vanlige klær.

I tillegg til å være livsfarlig med hockeykølle, driver DeeDee sitt eget nyhetsbyrå.

Snakk om alt mulig når du er ute på ditt første stevnemøte, sa hun.

Tenk at jeg skulle oppleve mitt første stevnemøte og min første omfavnelse på en og samme kveld!

Vashti, som plutselig var blitt min gode fe, lot meg låne en av festkjolene sine til stevнемøtet.

Jeg trodde knapt mine egne øyne da jeg så meg i speilet.

Kjærlighetsamulettene og mitt nye jeg hadde sviktet meg igjen.

- Jeg skal gjøre mitt beste, lovte jeg gymlæreren.

Når jeg gikk forbi ham til min egen pult, fulgte han meg med blikket.

Ikke bare for å vise meg for Kit, men for vennene og familien min - og ikke minst for min egen del.

Kit hadde tatt med sin egen fanklubb.

- Nei, det var min feil at vi tapte, sa jeg nedfor.

- Nå har du ditt eget rom, heldiggrisen!

Hele mitt liv hadde jeg ønsket meg mitt eget rom.

For å bevise hva de mente, hadde de gitt meg mitt eget soverom.

Brenda Shapiro fikk prøven sin før vår rekke.

Nå var det min tur til å si noe.

Nå var det hans tur til å bli flau.

Å stjele mat var under hans verdighet, påsto han, det var bare gatebarn som gjorde sånt.

Kunne jeg være så vennlig å oppgi mitt virkelige navn?

Gården holdt jeg kjeft om, det var ikke min slekt som kom derfra.

Jeg trakk den fram og ville rulle den inn i mitt eget teppe, men Hugo stoppet meg.

Den ene var en pike omtrent på min alder.

- Hvis han er for liten, så er det deres ansvar å passe på ham.

Det var opplagt at han virkelig mente Miro var vårt ansvar.

Det er vårt brød, de får bare ikke innbille seg noe annet!

Jeg ble bare stående der og se på dem, og fikk ikke fram et ord da det ble min tur til å si hva jeg het.

Etterpå ble det min tur.

- Det er mange her som ikke har sitt eget teppe, forklarte Joyzima vennlig.

- Det er mitt brød!

Hvis vi er heldige, får vi vår egen mat allerede til høsten!

- Det er min kniv, løy jeg.

- Men vi har alle våre historier som vi har tatt med oss hit.

Men da den neste familien var ferdig med sin hytte, skjedde det samme igjen.

Vi hadde alle våre historier, som Joyzima hadde sagt.

De jobbet for min skyld, min og Hugos.

Men jeg gikk til mitt eget sted, den flate steinen i skogen.

Det var fint å få sin egen hytte.

Hennes hytte lå til høyre for vår, Joakims og Pauls til venstre.

Til min store forbauselse rakte Hugo opp hånda.

- Må jo ta min tørn, eller hva?

- Synes du det er vår sak?

Sovner jeg, så er det min sak.

- Det er slett ikke bare din sak, brummet Joakim.

Jeg hadde mine mistanker til Elenas matlaging.

I natt er det min tur til å holde vakt.

Ingen i vår hytte ble syke.

- Fordi hun er lederen vår, din sløving!

Jeg trodde ikke mine egne øyne.

Det kan tenkes han holder med folk fra sin egen landsby.

– Etter det gamle systemet var stammene delt inn i landsbyer, og hver landsby hadde sin leder.

Etter rådsmøtet dro gjestene hjem med sin del av forsyningene.

Det var hennes skyld at Hugo måtte gjemme seg, det var hennes skyld at jeg ikke følte meg trygg noe sted.

Var han ute etter å få meg på sin side, så jeg skulle røpe Hugo?

– Han kan skaffe seg mat uten din hjelp også, sa Elena.

Joyzima ordnet med ulla, det var hennes jobb.

Joakim bar kniven hans i sitt belte, nå løsnet han den og ga den til Joyzima.

Vi sank ned på hver vår mosegrodde stein.

Vi tok en runde inn i skogbrynet og fant hver vår solide kjepp.

– Det er din kniv, Hugo, hun har ingen rett til å beholde den.

– Det er din kniv, drev jeg på, - og hun har tenkt å beholde den.

– Men det er din kniv, det mest verdifulle du eier.

Og tiden var ikke på vår side, det visste jeg godt.

Etterpå tenkte jeg at det var min skyld at Hugo ikke befridde meg den natta;

Hun snakket til meg, men jeg forsto ikke hva hun mente, og det sa jeg, på mitt eget språk.

Skulle ikke forundre meg om det også er din skyld.

Da blir det deres tur.

Det var hennes skyld, ganske enkelt fordi hun oppholdt seg på samme fordømte sted som meg.

Det var for hennes skyld jeg hadde gjort noe jeg helst ikke ville huske.

Det var for hennes skyld jeg var blitt ydmyket foran hele landsbyen.

Var det derfor hun måtte la saken gå sin gang, fordi de krevde det?

– Det er din tur nå, Laila.

Din tur til å fortelle.

Til min egen forskrekkelse begynte jeg å gråte.

Han hadde også vært rasende for min skyld.

At jeg var hennes slave?

Samtidig fikk det meg til å føle meg enda mer som hennes fange.

Og hun snakket på vårt språk.

Og hun snakket vårt språk, det gjorde meg like rolig og lykkelig som forrige gang.

For selv om det var lenge siden hun hadde forlatt slekta si, hadde hun ikke glemst sitt eget folk.

En dag stengte hun døra til den vesle hytta og dro sin vei.

– Det var jo min skyld, innvendte jeg.

Og det var hans kniv.

Men hun ønsket ikke å vise sin makt når det gjaldt noe så personlig.

Og den spesielle teigen ble det hans jobb å ta vare på.

Og hun skiftet over til vårt språk, uten å se på meg.

Piken fikk nye venner, det var mange der på hennes alder.

For hun ville at bestyrerinnen skulle få problemer, så hun til slutt reiste sin vei.

Jeg hadde gitt meg frivillig, det var mitt eget ansvar.

De andre var opptatt med å banke løs på den tomme helikopterkroppen og hyle ut sitt raseri og skuffelse.

Men han var litt av en einstøing på den tiden, omtrent som din Hugo.

Min Hugo!

– Nå er det din tur.

Vi ønsker deg og ditt barn lykke til, og velkommen inn i bøkens spennende verden.

En bok som Torgersen likte da han var på vår alder.

For noen hadde bestilt graving i min hage.

Så kaster sola sine første solstråler på de to husene og begynner å skinne.

For mer enn noe annet ønsker Undeline seg en lekekamerat på sin egen alder.

«Ja, hvis dette ikke er dine fingre, så har vi i alle fall gode avtrykk av fingrene til tyven,» sier politimannen.

«Velsign vår mat - betyr det å få glede av maten, det da?»

Men noe kan kanskje passe til deg, for kona mi var omtrent på din størrelse.»

Så skal barna tegne hvert sitt store bilde av Jesus som velsigner dem selv.

«Vi får gjøre vårt beste,» sier legen, før han henvender seg til Petter.

«Din Eva,» sier Holmsen, «det må være kona til Morten.»

Damen sier at det bare var hyggelig å være til hjelp, og så går hun også sin vei. For både tanker og skikker er så forskjellig fra mitt land og ditt land.»

«Tenk dere moren min da hun var på min alder!

Av en eller annen grunn skrudde jeg av vekkerklokka mi før den hadde ringt i dag. Og han gjør sitt ytterste for at den skal bli det.»

Hun hadde koblet ut resten av gjengen og satt i sin egen tankeverden.

«Gå deres vei.»

Du har levd sammen med dem hele ditt liv.

De foreldrene som jeg trodde var mine egentlige foreldre, er ikke det. Hun var i sin egen verden.

«Det er ikke langt fra ditt hus til vårt,» påpekte Ben.

Hva som fungerer for deres familie, kan være helt forskjellig fra hva som fungerer i din.»

«Det høres tåpelig ut når du beskriver det slik, men jeg synes jeg skal få bestemme over mitt eget liv.

Dette er ditt party.»

«Mitt party?»

«Jeg fatter ikke hvordan det er mulig for en mor å gi vekk sitt eget barn.

«Det er deres skyld hvis jeg aldri blir normal igjen i munnpartiet.

Det er mitt problem.

«Jeg passer mine egne saker, og det bør du også begynne med snart, Lexi Leighton.»

«Du kan stikke av fra dette stedet, men du kan ikke stikke av fra ting i ditt eget sinn.»

Hjertet mitt ville briste hvis du drog din vei.

«Denne natten har vært den lengste i mitt liv.»

«I min Fars hus er det mange rom...

Bare vær der for min skyld, vær så snill!»

Jeg måtte kjempe min egen kamp før jeg kunne akseptere at jeg var adoptert.»

Jeg snakket med foreldrene mine og pastoren vår og en hel drøss med rådgivere, men når det kom til stykket, så var det mitt valg.

Jeg sier ikke at adopsjon er det rette for alle, men det var det i mitt tilfelle.

«Akkurat det er mitt poeng.

Både ungdommer på min alder og godt voksne folk deltar på møtene,» forklarte Jennifer.

– Hvorfor sa du ikke det med det samme, din dompap!

Kjell syntes også at det var fint, mye finere enn oppe i hans eget hjem.

Det er bare mitt ben som gjør henne bedrøvet.

– Mitt navn er Liljekvast, sa han.

Tenk at jeg kunne danse så flott, jeg med mitt ben!

Frøken hadde skrevet det med sin minste skrift på noen bitte små papirlapper.

Nå skal jeg fortelle om det merkeligste jeg har vært med på i hele mitt liv.

Til slutt gikk jeg bort til min egen hagefleck bak stua, og der plantet jeg frøet som jeg hadde fått.

Han kommer med hele sitt følge borte fra hagen sin ved Maiveien.

For inn gjennom porten kom alvekongen og hele hans følge med musikkorps i spissen.

Som ved et trylleslag var de forsvunnet alle sammen, kongen og hans følge, Mui og de andre alvene.

Bare en eneste gang i sitt liv kan en være så lykkelig som jeg er nå.

– Å, mamma, gå din vei, vi leker jo, ropte hun.

Hun hadde aldri hatt noen sovedukke i hele sitt liv.

Rosenbusken heter noe annet på vårt språk.

Slik heter «kom hit» på vårt språk.

– Nicko, lukk opp for min aller kjæreste søster, sa Ylva-li.

Min hest er svart.

– Han har førti røvere som lyder hans minste vink.

– Din dumrian, sa hun.

Men der det skulle ha vært den hissige bankingen av et hjerte, der fant han bare pulsen i sin egen fingertupp.

Hver fut har sitt nummer, ikke sant!

De holder seg til sine egne.

En gang trillet ballen i hans retning.

Det er deres problem, ikke sant.

– Nå er regnskapets time kommet, min venn.

Vi vil bare ditt beste, ikke sant!

Martin så på henne: – Jeg må da få lov til å se etter mine egne duer!

Han arbeidet jevnt og trutt på sin del av veggen.

– Min skyld alt sammen, tenkte Gunnar.

– Min skyld.

Min skyld!

– Min skyld, sa han ut i lufta.

Det var min skyld!

Det er min skyld.

Alt var jo hans skyld.

Hans skyld.

Hans skyld.

Hans skyld.

– På min måte!

Min skyld.

Nå er det din tur.

Og i det samme vet jeg jo hva min nye eventyrbok skal hete!

– Og du, min unge prins, må begynne med én gang.

For alle trolldoktorene har sine egne knep, og alle har nok rett, hver på sin måte.

– Petter, din tullebokk, sa moren hans.

– Neimen ser man det, ligger du her, din somlepave? ropte han.

– Mitt navn er Bambu!

– Sånt får nok den som skal bli min lille frue sørge for, svarte Bambu høflig.

Det er din eneste utvei hvis du ikke vil krype på magen hele ditt liv, og det er bare så passelig morsomt!

En kvinnes største prydd er jo allikevel hennes dyder.

Da trollkunstneren så gullet lyste øynene hans, og han lovet å gjøre sitt aller beste.

– Hør nå her, min lille venn, sa han.

Straks forandret trollpiken sin måte å være på, nå ble hun søt og uskyldig igjen.

– Ser du hvor forelsket vår lille prins alt er? hvisket dronningen til kongen.

– Tråddrett, mine venner, ellers må dere sprette opp igjen! sa hun til ternene idet professoren tittet inn.

– Se så, mine små prinsesser, nå må dere lese videre!

Det gjør min Kalle.

Ja hadde jeg ikke Kalle ville jeg ikke visst min arme råd!

Det er nok min lille Karin, det!

Merket ikke Deres Majestet at grøten var altfor salt i dag morges?

– Du er jo min beste venn, men denne gangen kan du nok likevel ikke hjelpe meg.

Og det fikk han til sin store glede lov til.

– Istedenfor den pungen som tyven la i lommen min skal han få mus i alle sine egne lommer.

Han ønsket av hele sitt hjerte at han kunne finne prinsen.

Er han død, min lille lyslokkete prins?

– Vi er ikke dine garnnøster, sa Mats, den eldste, og reiste seg og satte hendene i siden.

Men før hun visste ordet av det hadde de løpt sin kos.

– Har du sett de fem små garnnøstene mine? skrek heksen, og så stakk hun sin lange nese inn og så seg om til alle kanter.

Tenk, han gikk rent og slepte med halefjærene en hel dag for hennes skyld.

Freddy trødde ikke sine egne øyne.

– Ballongsmykket og andre av mine smykker er borte, fikk hun stønnet fram.

Ved siden av henne kunne de se Ross Benton, det var hans stemme de hadde hørt.

– Ja, men dette er din siste sjanse, svarte Ross Benton kaldt.

Han kunne knapt tro sine egne ører.

– Nå er det din tur.

– Du får bruk for det under innspillingen av din scene.

– Din venn Pete fortalte det.

Rike nok til at vi kunne lage våre egne filmer.

– Det hele var min idé, sa Ron Keller.

– Det er min feil alt sammen, hvisket Jessica.

- Jeg så det da jeg gav mitt bidrag.
- Maratonløpet var vår idé.
- Men hva gjør de på din seng? sa Freddy forbausset.
- Og så dukker det opp noen konvolutter med penger her i vår postkasse, sa Nan.
- Jeg har mine mistanker, sa Bert.
- Vi har ikke denne typen i din størrelse.
- Nei, men det er min eneste sjanse, sa Freddy.
Da skal jeg betro dere at min store hobby er biler.
- Min store drøm er å delta i det årlige billøpet i Lakeport, fortsatte ordføreren.
- Kan jeg gå inn på hans kontor? spurte Nan.
- Og jeg gir den videre til min betrodde ansatte, Hank Caldwell, sa Bert.
«Jeg er din ukjente beundrer.»
Men det var hans gode venn Josh Goodwin, forsvarsspilleren.
Kerry så ned på sin egen genser og rynket pannen.
Han var ikke vant til å velge sine ord med omhu.
«Jeg er din ukjente beundrer.»
Har den idioten glemt hva vår familie har bidratt med?
I stedet gikk han sin vei.
«Stokk og stein brekker dine bein.
Jeg vil ikke vite hvilken idiot-venn av min datter som ringer på denne tiden!
Telefonen hadde blitt hans fiende, og nå kalte den til og med på ham før han hadde våknet.
Det var hans ukjente venninne!
Det var hennes tur til å tenke raskt.
«Stokk og stein brekker dine bein.
Det virket ikke som om hennes personlighet stemte overens med slike truende telefonoppringninger.
Han hadde trengt seg inn i hennes trygge, normale liv.
La meg få høre hva min fantastiske bror ville gjort.
Guttungen bruker all sin tid på å sløve, uten en bekymring i denne verden.
Ditt fjols - du ble redd og trakk deg!»
Men han likte hennes sans for humor.
Jeg skal si det som det er - det var første gang i mitt liv at jeg sloss.
«Det gjaldt din bror Donald,» sa politibetjent Hart.
Han kunne fremdeles kjenne leppene hennes mot kinnet sitt.
Mandy tok hånden hans i sin lille kalde og klemte den hardt.
«Jeg har visst møtt min overmann,» sa Kerry.
Min ukjente beundrer.
«Jeg kjenner din type.»
Han følte ubehag, at han ikke hørte hjemme i sin egen kropp.
Din bror Donald.»
«Hei - hvordan kjenner du min bror Donald?»
«Hun er død - og det er bare min skyld.»
Amanda var død - og alt sammen var hans skyld.
Det var hans feil - for det var han som hadde kjørt.
Til hans overraskelse var de tilbake i Sycamore Street.
Hans egen bror?
Hva var hennes forbindelse med Donald?
Hennes eneste forbindelse med Donald var Kerry.
«Det er deres skog, vet du.»
«Alt er helt virkelig,» sa Mandy, som leste tankene hans og nøt hans kamp for å bli fri.
Og du, ditt kryp, du gikk fri, ikke sant?
Jeg sverget på at jeg skulle hevne min søster.
Alt dette er min feil.
Hun har hatt flere forskjellige identiteter, og ingen av dem har vært hennes egen.
Hele greia var min feil.
Denne notatskrivingen er viktig, <IP> for jeg har gjort et vitenskapelig studium av sjimpanser til mitt livsverk, <IP> og vitenskapsmenn må føre omhyggelige notater.
Ettersom sjimpanser blir mellom 40 og 50 år gamle, er Goblin i sin beste alder.
Nykommeren er min gamle venn Evered, den eldste av Gombe-sjimpansene.
Hun gjør sitt beste for å være en god mor for ham.

lære av hverandres forskningsresultater;
Men ennå var den klossete og uvant med tyngdekraften og sin egen vekt - den klarte ikke mer enn å skremme dem.
«Vår vitenskap.
Han løftet sitt eget glass for å skjule det.
Men rundt bordet rullet bulderet av rykter og latter, og ingen så til deres kant.
De landet i sine egne, grågrønne helikoptre.
Føttene regulerte sin egen lengde slik at kassen alltid sto noenlunde rett selv om terrenget skulle være ulendt.
«Vår oppgave kan stå i fare.
Kolonistene hadde alle sammen reist fra denne planeten fordi de ville forsøke å løse oppgaven på sin egen måte.
«Mine minner er selvfølgelig begrenset,» fortalte Gorm.
Men jeg hadde allerede fått mine instruksjoner.
Mye av vår medisinske kunnskap stammer fra Tana.»
Hver hadde sin oppgave, sine interesser.
«Hvis vi startet satellittsendinger, vil de også kunne fange dem opp via sine egne miniatyrmottagere.»
Jeg kjente din far.
De kunne høre stemmen hans drive bakover fra tid til annen, mens han forsøkte å oppfylle sin gjerning som naturfaglærer.
«Jeg vet ikke hva vi skulle ha gjort uten deg,» sa Benji og føyde sin ros til Skares.
«Er mine opplysninger riktige, flyter elvene forholdsvis rolig.»
Men da hadde de allerede tjent sin misjon.
Vårt formål er bare utveksling av opplysninger.
Våre bibliotek og arkiv vil kunne stilles til disposisjon.
«Mine avanserte sanser vil varsle oss lenge før andre oppdager oss.»
Men det er ikke andre enn oss selv som kan ta ansvaret for våre egne handlinger.
De ble ført tilbake til deres egne rom.
Benji så det for sitt indre øye.
Men mine programmer tyder på at anropet er en anmodning om hjelp.
«Hvis Benji og Pinocchio trenger vår hjelp, må vi gi den.»
«Og det er vår sjanse,» sa Mol.
Selv om hun var redd, visste hun hvordan hun skulle formidle sin egen forståelse av situasjonen.
De begynte å føle at ansvaret for hele fremtiden til Mizt lå i deres hender.
Tror du jeg ville ha nøyd meg med gyngestolen og gått min vei?
«Vi får være på vakt,» sa Kayab, og selv om han ennå smilte, var det også alvor i hans stemme.
Det er bare det at i min tid hadde vi små blikkanoner.
Vår bil ble truffet flere ganger da vi var ute.
Men han fikk bo i hennes lille rom.
- Nei, han hadde aldri hatt et eget håndkle i hele sitt liv.
- Og da han fikk sin egen tannbørste ble han like forbauset.
- Dro hun bare sin vei?
Når ikke morfaren kunne hjelpe til, så bare løper de sin vei.
For vi måtte også vaske hele vår del av salgshallen.
Du gjorde jo hva du kunne for å lindre hennes smerte.
I stedet ble det mine andre brødre som tok seg av meg.
Snart kom vi til det aller tjukkeste treet jeg har sett i hele mitt liv.
Eller har jeg virkelig latt deg spise av mine pannekaker bare på grunn av en misforståelse?
Men det kan umulig ha vært en nisse i min slekt, for vi er ikke riktig så hjerteløse.
Var det virkelig mulig at pannekakene med jordbærsyltetøy bare hadde vært lokkemat og at Umpin egentlig hadde vært ute etter å stjele mitt hjerte?
- Stig på, mine herrer, sa Carolus Rex og åpnet døra i vognen.
Salamanderne lot prinsen få være alene med sin sorg.
Det er min gode venn fra skogene, sa Carolus.
- Hans navn er prins Kristoffer Poffer.
- Men mor, sa Carolus Rex, denne Poffer-prinsen har reddet livet mitt tusen ganger.

Jeg tenkte at det kanskje var hennes egen ondskap som gjorde henne så kald.

Så kom Carolus, som satte seg ved min side.

– Hvorfor har du nattkjolen til min kusine på deg?

Vi åpnet bilene og drysset hver vår store porsjon ut over den hvite duken.

– Han har misbrukt mine dyrebare bokstaver til å skrive bare tøys og tull! sa dronningen og slo ut med armene.

Nå forstod jeg at det var min kusine likevel, men at hun var forhekset til en prinsesse av den slemme dronningen.

– Min gode Poffer-prins, sa han.

Med dine hemmelige bokstaver har du avslørt salamanderne som hjerteløse tyver.

– Du ser nok ikke syner, min kjære Umpin.

Til min store overraskelse var hullet i låsen nøyaktig like stort som nøkkelen.

Først trodde jeg at det var mine egne hjerteslag, men så forstod jeg at det var en av de gamle klokkeene som plutselig hadde begynt å tikke igjen.

– Den gleden er nok på min side, sa han bare.

Det skal lang trening til for å styre sine tanker, tenkte jeg.

– Min gode Poffer-prins, sa han.

Skal det gå en prins godt på slottet, må han også lære å styre sine innerste tanker.

Mitt kongelige herskap, begynte han.

– Hva hun gjør med sine egne fingrer, er dessuten en privatsak.

Dronningen rettet seg opp og pekte ned på min gode venn.

For enten er min egen elskede dronning plutselig blitt forvandlet til en slem og ekkel tosk, eller også er min gode Poffer-prins fra skogene en spion som både lyver og stjeler. Etterat morfar døde hadde det vært litt av hvert å være trist for i min familie.

– Du har tydeligvis ikke for vane å lese i gamle bøker, min gode Poffer-prins.

Han pekte på en båt som var prikk maken til den røde robåten som min morfar eide.

Jeg tenkte at alt sammen hadde med min morfar å gjøre.

Nissen Umpin nikket høytidelig akkurat som min morfar pleide å nikke når jeg spurte ham om noe alvorlig.

– Det er dessverre akkurat det samme, min gode Poffer-prins.

Verken jeg eller din morfar kan løpe ut i verden og kjenne solen i ansiktet som deg, for vi er bare fantasi.

Nå var det min tur til å tenke.

Det var et uhyre enkelt spørsmål, min gode Poffer-prins.

– Hvordan er det, da? måtte jeg spørre, for jeg hadde ikke møtt så mange ulver i mitt liv.

– Han kan nok ikke være med, min gode Poffer-prins, for han kan lese alles tanker.

– Kan du også være vennlig å lese dine tanker?

Kongen så opp på marskalken i domstolen og kastet et engstelig blikk på sin elskede dronning.

For ingenting av alt det hyggelige som hadde skjedd her på slottet, ville gjøre min morfar levende igjen.

Du sørger visst svært mye over din morfar, du, sa kongen mens vi gikk.

For nå har din morfar tatt bolig i ditt hjerte.

– Da tror jeg nok at det rekker for din morfar også.

– Husk, at alt har sin pris! ropte Mr. Mali, så rundt seg på vaktene og stirra rett på meg i det møkkete vinduet.

– Bro-bro-brille, for du stjal min lille venn, sang Albin.

Du har fått din egen lille kule og all verden av tid, men du har mista munn og mæle.

Det var vår hemmelighet.

Det så ut som om hun ikke trodde sine egne øyer.

Vi satt på taket rett ved røret og stigen ned til kula vår alle sammen.

Hvorfor lot du oss ikke seile vår egen sjø? spurte jeg.

Det var hennes flaks jeg skulle teste.

Jeg visste ikke om jeg skulle gi han gevinsten, eller si at det var hans lodd.

– Stopp din jævla skrikerunge, hold opp.

Vi spaserte ved siden av hverandre langs rekkverka med hver vår digre tøyfigur under armen.

– Godt nytt år, det er min dag i dag!

– Dette er Trash, sa jeg og hørte nesten ikke min egen stemme heller.

- Det er Sorry som har gått ut av sitt gode pusseskinn.
Jeg dulta bort Albin, men han så ikke min vei, han stirra bare på Mr. Mali nå.